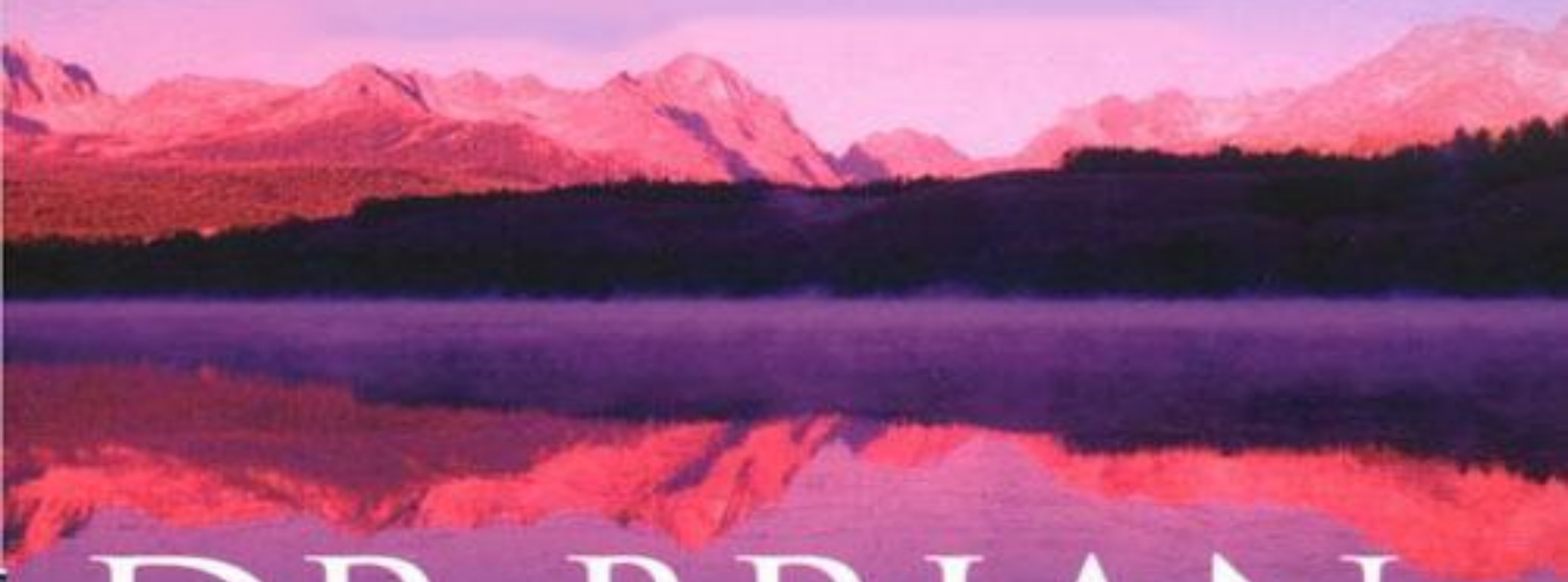
TIỀN KIẾP VÀ LUÂN HỒI CÓ THẬT KHÔNG?

DR BRIAN WEISS

Tiền Kiếp Và Luân Hồi Có Thật Không?

Dr. Brian Weiss

Chia sẻ ebook: https://downloadsach.com

Follow us on Facebook: https://facebook.com/caphebuoitoi

Table of Contents

LỜI NGƯỜI DỊCH
LỜI TỰA
CHƯƠNG MỘT
CHƯƠNG HAI
CHƯƠNG BA
CHƯƠNG BỐN
CHƯƠNG NĂM
CHƯƠNG SÁU
CHƯƠNG BẨY
CHƯƠNG TÁM
CHƯƠNG CHÍN
CHƯƠNG MƯỜI
CHƯƠNG MƯỜI MỘT
CHƯƠNG MƯỜI HAI
CHƯƠNG MƯỜI BA
CHƯƠNG MƯỜI BỐN
CHƯƠNG MƯỜI LĂM
CHƯƠNG MƯỜI SÁU
PHẦN KẾT
VỀ TÁC GIẢ
NHẬN XÉT CỦA MỘT SỐ NHÀ TRÍ THỨC

Bác sĩ Brian L. Weiss tốt nghiệp thạc sĩ Y Khoa tại đại học Yale. Ông đã là bác sĩ nội trú tại Trung Tâm Y Khoa Bellevue của New York University, sau đó trở thành trưởng khoa nội trú của khoa Tâm Thần tại đại học Y Khoa – Yale. Ông đang phụ trách chức vụ chủ tịch danh dự ngành Tâm Thần học tại Trung Tâm Y khoa Mount Sinai ở Miami. Ông đã có nhiều tác phẩm nổi tiếng xuất bản. Ông thường tổ chức nhiều cuộc hội thảo và các chương trình đào tạo chuyên nghiệp khắp nơi trên thế giới.

Bác sĩ Brian L. Weiss đang sống cùng gia đình tại Miami, Florida – Hoa Kỳ.

MỤC LỤC

LỜI NGƯỜI DỊCH
LỜI TỰA
CHƯƠNG MỘT
CHƯƠNG HAI
CHƯƠNG BA
CHƯƠNG BỐN
CHƯƠNG NĂM
CHƯƠNG SÁU
CHƯƠNG BẨY
CHƯƠNG TÁM
CHƯƠNG CHÍN
CHƯƠNG MƯỜI
CHƯƠNG MƯỜI MỘT
CHƯƠNG MƯỜI HAI
CHƯƠNG MƯỜI BA
CHƯƠNG MƯỜI BỐN
CHƯƠNG MƯỜI LĂM
CHƯƠNG MƯỜI SÁU
PHẦN KẾT
VỀ TÁC GIẢ
NHẬN XÉT CỦA MỘT SỐ NHÀ TRÍ THỨC

o0o

LỜI NGƯỜI DỊCH

Thời đại ngày nay là thời đại khoa học, nhưng có thể nói chính xác hơn là thời đại khoa học vật chất, còn khoa học tinh thần thì có lẽ mới chỉ là những bước đi chập chững. Từ thượng cổ người ta đã suy nghĩ và tìm hiểu xem có tiền kiếp và luân hồi không, nhưng cho tới nay hầu như chưa có câu trả lời "khoa học". Những ý niệm, khái niệm, ý tưởng về điều đó vẫn là một vấn đề nhức nhối gây bán tín bán nghi. Thì đây, tác phẩm này đích thực là một công trình khoa học dưới dạng thức văn học về tiền kiếp và luân hồi, một vấn đề xuyên suốt quá trình triết học, tôn giáo trong lịch sử loài người.

Đúng như tác giả, Bác Sĩ Brian L. Weiss viết *"loài người đã chống lại những thay đổi và không chấp nhận những ý tưởng mới".* Quả thật là như vậy. Vì đây là những vấn đề hết sức khó chứng minh một cách khoa học nhưng lại thật đơn giản trong khoa học tôn giáo đích thực. Bạn đọc hoàn toàn có thể tự do so sánh đối chiếu để tìm ra chân lý. Bạn có thể tin rằng có nhiều tiền kiếp và nhiều lần luân hồi hay không, điều đó cũng chẳng khác câu chuyện của Galileo xưa kia. Dù sao, trái đất vẫn cứ quay.

Vì đây là chuyện khoa học nên nó được viết rất chân thật, giản dị, trong sáng song rất hấp dẫn vì xen lẫn hiện tại, quá khứ, những suy tư quí báu của tác giả. Tin chắc rằng bạn đọc sẽ rút ra được những kết luận bổ ích cho cuộc sống, và biết đâu nó cũng thay đổi hẳn cuộc sống của mình.

Tự biết khả năng còn nhiều hạn chế, nhưng với tấm lòng nhiệt thành chúng tôi cố gắng hoàn thành dịch phẩm này, mong mang được ít nhiều lợi lạc cho người đọc.

Chúng tôi xin chân thành cảm tạ chư Tôn Đức đã khích lệ và góp nhiều ý kiến bổ ích. Đặc biệt chúng tôi xin tri ân Đạo Hữu Trần Quốc Cường đã bỏ nhiều công phu để hiệu đính, sửa chữa những thiếu sót sai lầm, một đóng góp to lớn trong việc phát hành tác phẩm này. Chúng tôi cũng xin chân thành tri ân các Đạo Hữu Diệu Linh Phạm Bích Kiều - Bác Sĩ Richard J. Kochenburger, Kỳ Châu - Diệu Thức cùng các bạn đạo tại Houston Texas, Chơn Phổ Nguyễn Thị Phương, Trí Quang Nguyễn Thế Nhiệm, Bác Sĩ Hoàng Giang, Đạo Hữu Trần Minh Tài, Nguyên Khiêm Lương Thị Thanh Kiểm, Võ Hiếu Liêm - Đặng Thị Hạnh, Minh Hỷ Phan Duyệt - Diệu Tâm Nguyễn Thị Thuyên, D.S Hoàng Trọng Bình - D.S Nguyễn Thị Vân, Diệu Chơn Lương Thị Mai, Nguyễn Thị Thúy, Nguyễn Mạnh Cương, Nguyễn Thị Mai Hương, Nguyễn Hữu Tuấn, Nguyễn Thị Mai Trang, Nguyễn Thị Mai Trinh, Nguyễn Hữu Nhung, Nguyễn Cung Thị Hỷ đã phát tâm cúng dường ấn tống tác phẩm này.

Chúng tôi xin hồi hướng công đức hoằng pháp này lên Ngôi Tam Bảo thùy từ gia hộ Quý Đạo Hữu cùng bửu quyến thân tâm thường an lạc, hạnh phúc và các hương linh Ninh Viết Khánh, pháp danh Tuệ Trường, Bùi Kim Hạnh, pháp danh Diệu Ngôn, Châu Nguyệt Vân Thu, Nguyễn Mỹ Linh, Hoàng Văn Nhượng, Nguyễn Ngọc Hoạt và Phương Thị Tính, pháp danh Diệu Thủy, Nguyễn Thị Thái, Phan Thị Lộc vãng sanh Cực Lạc Quốc.

Sau cùng chúng tôi kính mong Chư Tôn Thiền Đức, các bậc thức giả cao minh, các bậc thiện trí thức, các bạn đạo ân nhân hoan hỉ bổ chính những sai lầm thiếu sót để tác phẩm được hoàn chỉnh hơn trong kỳ tái bản.

Xuân Bính Tuất, Phật Lịch 2549, Dương Lịch 2006

Tỳ Kheo Thích Tâm Quang

Tặng Carole, Người Bạn Đường Của Tôi,

Tình yêu của Carole đã nuôi dưỡng và nâng đỡ tôi khiến tôi không bao giờ quên

Chúng tôi luôn bên cạnh nhau, cho đến giây phút cuối cùng.

Lời cảm ơn và tình thương yêu của tôi gửi đến các con tôi Jordan và Amy, vì đã thứ lỗi cho tôi làm cho các con mất nhiều thì giờ để viết tác phẩm này.

Tôi cũng xin cảm ơn Nicole Paskow đã ghi âm những buổi trị liệu.

Cảm ơn Julie Rubin về những ý kiến biên tập quí báu sau khi đọc bản thảo đầu tiên của tác phẩm này.

Gửi lời cảm ơn chân thành tới Barbara Gess, biên tập viên, nhà xuất Bản Simon và Schuster, vì tài năng chuyên môn và lòng can đảm của bà.

Cảm kích sâu xa của tôi tới tất cả những người ở khắp nơi, đã khiến cho tác phẩm này được thành tựu.

Bác Sĩ BRIAN L. WEISS

LỜI TỰA

Tôi biết mọi chuyện đều có lý do. Có lẽ vào lúc một sự việc nào đó xẩy ra chúng ta không thấu hiểu hay biết nhìn xa trông rộng để nhận thức thấu đáo lý do đó, nhưng với thời gian và kiên nhẫn, nguyên nhân này sẽ được đưa ra ánh sáng.

Cũng như vậy với Catherine. Tôi gặp cô lần đầu vào năm 1980 khi cô hai mươi bẩy tuổi. Cô đến văn phòng tôi để chữa bệnh trầm cảm, lên cơn sợ hãi, và ám ảnh sợ. Tuy cô đã có những triệu chứng này từ hồi còn thơ ấu, nhưng gần đây tình trạng càng ngày càng tồi tệ hơn. Hàng ngày cô cảm thấy tinh thần bị tê liệt và hoạt động kém. Cô sợ hãi và bị suy nhược.

Trái với sự chao đảo xẩy ra trong đời sống của cô vào lúc đó, đời sống của tôi trôi chẩy suông sẻ. Tôi có gia đình khá vững vàng, hai con nhỏ, và một sự nghiệp đang phát triển.

Từ lúc đầu, đời sống của tôi dường như luôn luôn thăng tiến. Tôi lớn lên trong một gia đình yêu thương. Thành công ở đại học đến với tôi dễ dàng, và ngay vào năm đại học thứ hai tôi đã có quyết tâm trở thành một bác sĩ tâm thần học.

Tôi được cấp bằng Phi Beta Kappa, Cấp II (Magna Cum Laude) tại Trường Đại Học Columbia ở Nữu Ước năm 1966. Rồi tôi vào Trường Đại Học Y Khoa Yale và nhận bằng Bác Sĩ Y khoa năm 1970. Sau khi thực tập nội trú tại Trung Tâm Đại Học Y Khoa Nữu Ước-Bellevue, tôi trở lại Đại Học Yale để hoàn tất chương trình thực tập nội trú. Sau khi hoàn tất, tôi nhận một chức vụ của khoa tại Đại Học Pittsburg. Hai năm sau, tôi tham gia giảng dạy y khoa tại đại học Miami, trưởng ban dược lý trị liệu. Nơi đây tôi được nhà nước công nhận trong lãnh vực tâm thần sinh học và lạm dụng vật chất. Sau bốn năm ở trường Đại học tôi được đề bạt làm Trợ Lý Giáo Sư ngành Tâm thần tại trường Y khoa, và được bổ nhiệm làm Trưởng Khoa Tâm Thần tại một bênh viện lớn đã sát nhập với Trường Đại Học Miami. Vào lúc này tôi đã công bố ba mươi bẩy tham luận khoa học và sách đề tài trong lĩnh vực của tôi.

Nhiều năm nghiên cứu khắt khe đã rèn luyện tâm trí tôi suy nghĩ với tư cách khoa học gia và thầy thuốc, hướng tôi đi theo con đường bảo thủ hẹp hòi trong nghề nghiệp của tôi. Tôi không tin vào cái gì nếu không thể chứng minh được bằng phương pháp khoa học truyền thống. Tôi có ý thức về một số nghiên cứu trong khoa cận tâm lý được thực hiện tại các đại học lớn trong nước, nhưng những nghiên cứu này cũng không làm cho tôi chú ý. Tất cả điều đó dường như quá cường điệu đối với tôi.

Rồi tôi gặp Catherine. Trong mười tám tháng tôi đã sử dụng phương pháp trị liệu thông thường để giúp cô khắc phục những triệu chứng của cô. Khi thấy không có gì hiệu quả, tôi thử thôi miên. Trong trạng thái mơ màng từng đợt, Catherine nhớ lại tiền kiếp chứng minh những nhân tố đã gây ra những triệu chứng cho cô. Cô cũng có thể hành động như cáp thông tin từ " thực thể tinh thần" tiến hóa cao và qua họ, cô đã cho thấy nhiều bí mật về đời sống và cái chết. Chỉ vài tháng ngắn ngủi, những triệu chứng của cô biến mất, và cô đã tiếp tục cuộc sống, hạnh phúc và an lạc hơn trước nhiều.

Không có gì trong học vấn và kinh nghiệm của tôi đã sửa soạn cho tôi về việc này. Tôi tuyệt đối ngỡ ngàng khi những biến chuyển này bộc lộ.

Tôi không có lời giải thích khoa học nào về điều đã xẩy ra. Tâm trí con người có quá nhiều cái vượt khỏi tầm nhận thức của chúng ta. Có lẽ, do thôi miên, Catherine đã có thể tập trung vào phần tiềm thức chứa những ký ức thực sự về tiền kiếp hay có thể cô đã kết nối vào cái mà nhà phân tâm học Carl Jung gọi là tập hợp vô thức, nguồn gốc của năng lượng bao quanh chúng ta và chứa đựng những ký ức về toàn thể loài người.

Các khoa học gia đang bắt đầu tìm kiếm câu trả lời ấy. Chúng ta, là một xã hội, đạt được nhiều cái do khám phá ra những bí mật của tâm trí, linh hồn và sự tiếp tục sau khi chết, và ảnh hưởng của những kinh nghiệm của tiền kiếp đối với cách ứng xử hiện tại của chúng ta. Rõ ràng, những sự phân nhánh là vô hạn, đặc biệt trong lĩnh vực y học, tâm thần học , thần học, và triết học.

Tuy nhiên sự nghiên cứu khoa học mạnh mẽ trong lĩnh vực này chỉ ở trong trứng nước. Đã có những tiến bộ lớn trong việc khám phá ra kiến thức này, nhưng tiến trình lại chậm và vấp phải sự phản kháng của các khoa học gia cũng như của dân chúng.

Suốt dòng lịch sử, loài người luôn chống lại sự thay đổi và không chấp nhận những ý kiến mới. Toàn bộ hiểu biết và truyền thuyết lịch sử đầy những thí dụ. Khi Galileo khám phá ra những vệ tinh của Mộc Tinh, những nhà thiên văn học lúc đó đã từ chối, không chấp nhận và thâm chí không xem xét những vệ tinh này vì sự hiện hữu của các vệ tinh này mâu thuẫn với niềm tin đã được chấp thuận của họ. Vậy nên ngày nay các nhà tâm thần học và các bác sĩ chuyên khoa khác cũng từ chối xem xét và đánh giá chứng tích được thâu thập về sự sống sót sau khi thân xác chết và về những ký ức về tiền kiếp. Họ đã nhắm mắt.

Tác phẩm này là sự đóng góp nhỏ nhoi của tôi vào tiến trình nghiên cứu trong lĩnh vực cận tâm lý, nhất là ngành nghiên cứu những kinh nghiệm trước khi sinh và sau khi chết. Mỗi lời nói mà bạn đọc là sự thật. Tôi không thêm gì cả, và tôi chỉ bỏ những phần lặp đi lặp lại. Tôi đã thay đổi chút ít nhận dạng của Catherine để bảo đảm sự bảo mật.

Tôi đã mất bốn năm để viết về cái đã xẩy ra, bốn năm để có can đảm liều lĩnh trong nghề nghiệp tiết lộ những tin tức không truyền thống này.

Đột nhiên một đêm trong khi tôi đang tắm, tôi cảm thấy như bị ép buộc phải viết ra những gì đã kinh qua. Tôi có một cảm giác mạnh là đã đến lúc tôi không nên giữ tin tức này lâu hơn nữa. Những bài học mà tôi biết phải được chia sẻ với những người khác và không nên giữ riêng cho mình. Kiến thức phát ra qua Catherine và nay phát qua tôi. Tôi biết rằng không có hậu quả nào có thể xảy ra nếu tôi phải đương đầu có thể chứng tỏ là tàn phá bằng việc không chia sẻ kiến thức mà tôi có được về sự bất tử và ý nghĩa thực sự của cuộc sống.

Tôi vội vàng ra khỏi phòng tắm, ngồi vào bàn với chồng băng thâu trong những buổi làm việc với Catherine. Vào lúc gần sáng, tôi nghĩ đến ông nội, người Hung ga ri của tôi đã chết khi tôi hãy còn là một thiếu niên. Bất cứ khi nào tôi nói với ông là tôi sợ liều lĩnh, ông cũng

khuyến khích tôi một cách thương yêu bằng cách nhắc lại câu thành ngữ tiếng Anh ưa thích của ông: "địa ngục gì mà sợ", ông sẽ nói. "địa ngục gì mà sợ".

***

CHƯƠNG MỘT

Lần đầu tôi gặp Catherine, cô mặc một bộ đồ đỏ tươi và bồn chồn dở trang tạp chí để tại phòng đợi của tôi. Rõ ràng là cô thở hỗn hển. Hai mươi phút trước đó, cô đi tới đi lui trong hành lang bên ngoài Khoa Tâm Thần, cố gắng thuyết phục mình giữ đúng hẹn gặp tôi mà không bỏ đi.

Tôi ra phòng đợi và chào cô, và chúng tôi bắt tay nhau. Tôi nhận thấy tay cô lạnh và ẩm ướt, xác nhận có sự lo âu. Thực ra sau hai tháng trời thu thập can đảm để làm hẹn gặp tôi mặc dù hai thầy thuốc tư vấn mà cô tin tưởng khuyên cô tìm sự giúp đỡ nơi tôi. Cuối cùng cô đã ở đây.

Catherine là một phụ nữ quyến rũ lạ thường, với mái tóc vàng hoe dài vừa phải và cặp mắt mầu nâu nhạt. Lúc đó, cô là một chuyên viên phòng thí nghiệm tại bệnh viện mà tôi là Trưởng Khoa Tâm Thần, và cô kiếm thêm tiền bằng cách làm nghề mặc áo tắm.

Tôi bảo cô vào phòng tôi, đi qua chiếc đi văng tới chiếc ghế da lớn.

Chúng tôi ngồi đối diện nhau, cái bàn bán nguyệt của tôi ngăn cách chúng tôi. Catherine ngả lưng trên ghế, im lặng không biết bắt đầu từ đâu. Tôi chờ đợi, muốn để cho cô khởi đầu, nhưng sau vài phút, tôi bắt đầu hỏi về quá khứ của cô. Trong lần khám bệnh đầu, chúng tôi bắt đầu làm sáng tỏ cô là ai và tại sao cô đến tìm gặp tôi.

Trả lời câu hỏi của tôi, Catherine cho biết câu chuyện về đời sống của cô. Cô là một đứa trẻ trung bình, sinh ra trong một gia đình Cơ Đốc Giáo ôn hòa tại một thành phố nhỏ ở Massachussetts. Người anh cô, sinh ra trước cô ba năm, rất khỏe mạnh, được hoàn toàn tự do mà cô thì không được phép. Em gái của cô là đứa con được cưng chiều nhất của cả bố mẹ.

Khi cô bắt đầu nói về những triệu chứng của cô, cô trở nên căng thẳng và giao động nhiều. Cô nói thật nhanh và ngả người về phía trước, tựa khuỷu tay lên bàn. Đời cô luôn luôn bị đè nặng bởi sợ hãi. Cô sợ nước, sợ bị nghẹn đến mức không thể nuốt nổi viên thuốc, sợ máy bay, sợ bóng tối, và cô rất hãi hùng về cái chết. Trong thời gian vừa qua, sự sợ hãi của cô bắt đầu trở nên tồi tệ hơn. Để cảm thấy an toàn, cô thường ở phòng nhỏ có lối đi trong căn hộ của cô. Cô phải mất hai hay ba giờ mới ngủ được. Khi ngủ, cô ngủ chập chờn không ngon giấc, chốc chốc lại thức. Những cơn ác mộng và những tình tiết mộng du gây tệ hai cho cô lúc còn nhỏ bắt đầu trở lại. Khi sợ hãi và những triệu chứng ngày càng làm cô tê liệt, cô càng trở nên phiền muộn.

Trong khi Catherine nói chuyện, tôi có thể cảm thấy cô đau khổ sâu xa đến nhường nào. Nhiều năm qua tôi đã giúp nhiều bệnh nhân như Catherine thoát khỏi những thống khổ của sợ hãi, và tôi cảm thấy tin tưởng cũng có thể giúp cô. Chúng tôi quyết định đào sâu thời ấu thơ của cô tìm ra căn nguyên phát sinh các khó khăn của cô. Thường thường kiểu nhìn vào bên trong giúp làm nhẹ đi lo âu. Nếu cần thiết, và nếu cô có thể uống thuốc, tôi sẽ cho cô một số thuốc chống lo âu loại nhẹ để cô được thoải mái hơn. Đó là cách chữa trị theo tiêu

chuẩn sách vở cho các triệu chứng của Catherine, và tôi không bao giờ ngần ngại dùng thuốc an thần, hay thuốc chống suy nhược thần kinh, để chữa trị những chứng sợ hãi và lo âu nghiêm trọng và kinh niên. Bây giờ tôi ít khi dùng những thứ thuốc đó và chỉ dùng chúng tạm thời hay là không dùng nữa. Không có thứ thuốc nào có thể trừ được tuyệt căn những triệu chứng ấy. Những kinh nghiệm của tôi với Catherine và với những người khác như cô đã chứng minh điều đó với tôi. Bây giờ tôi biết có thể có những phương thuốc không chỉ ngăn chặn hay bao trùm những triệu chứng.

Trong buổi chữa bệnh đầu tiên, tôi cố gắng đánh nhẹ vào thời thơ ấu của cô. Vì lạ lùng là Catherine chỉ nhớ được một số ít biến cố hồi thơ ấu, để tiến nhanh đến việc khắc phục sự ức chế này, tôi đã để tâm xem xét đến cách chữa trị bằng thôi miên. Cô không thể nhớ tí gì đến những lần chấn thương đặc biệt nào trong lúc thơ ấu có thể giải thích được sự sợ hãi lan tràn trong đời cô.

Vì cô gắng sức căng tâm trí ra để mà nhớ lại, những mảng ký ức riêng biệt đã xuất hiện. Khi cô năm tuổi, cô đã kinh sợ khi một người nào đó đẩy cô từ cái cầu nhẩy xuống hồ bơi. Cô nói là ngay cả đến trước khi việc xẩy ra này, cô không bao giờ thấy thoải mái ở dưới nước. Khi Catherine mười một tuổi, mẹ cô bị suy nhược trầm trọng. Mẹ cô bỏ nhà một cách kỳ cục, đòi hỏi phải được khám bệnh bởi một bác sĩ tâm thần với sự điều trị bằng sốc điện. Cuộc điều trị này đã khiến cho mẹ cô rất khó nhớ lại các sự việc. Kinh qua việc này với mẹ cô làm Catherine sợ hãi, nhưng, vì mẹ cô đã đỡ nhiều và trở lại như xưa, Catherine nói, những nỗi sợ hãi của cô tiêu tan. Cha cô là một người rượu chè và đôi khi người anh Catherine phải tìm đến quán rượu địa phương để đưa ông về. Cha cô càng ngày càng uống nhiều rượu dẫn đến đánh lộn thường xuyên. Mẹ cô, bà trở nên ủ rũ và thu mình lại. Tuy nhiên Catherine thấy đó là mẫu hình gia đình đã được chấp nhận.

Mọi sự tốt hơn bên ngoài gia đình. Cô có hò hẹn ở trường trung học và hòa đồng dễ dàng với bạn bè, đa số bạn cô, cô biết họ đã nhiều năm. Tuy nhiên cô thấy thật khó mà tin người, nhất là những người ở ngoài nhóm bè bạn nhỏ nhoi của cô.

Tôn giáo của cô thì bình dị và không có vấn đề gì. Cô được nuôi dưỡng để tin vào hệ tư tưởng cách tu tập của Cơ Đốc Giáo truyền thống, và thực sự là chẳng bao giờ cô hoài nghi về tính đứng đắn và giá trị của Cơ Đốc Giáo. Cô tin rằng nếu bạn là một người Cơ Đốc ngoan đạo và sống đúng bằng cách tuân theo niềm tin và nghi thức, sẽ được lên thiên đàng, nếu không bạn sẽ phải chuộc tội hay địa ngục. Thượng Đế Cha và Con Ngài ban ra những quyết định cuối cùng. Sau này tôi được biết Catherine không tin luân hồi; thật ra cô biết rất ít về khái niệm này, tuy thỉnh thoảng cô có đọc về những người Ấn Giáo. Luân hồi là một ý niệm trái ngược với sự dạy dỗ và hiểu biết của cô. Cô không bao giờ đọc sách về siêu hình hay huyền bí, vì chẳng bao giờ để ý đến chuyện ấy. Cô vững tin vào tín ngưỡng của mình.

Sau trung học, cô hoàn tất hai năm kỹ thuật, trở thành một chuyên viên phòng thí nghiệm. Có một nghề nghiệp và được khuyến khích bởi người anh, cô chuyển về Tampa, giành được chỗ làm ở Miami tại một bệnh viện huấn nghiệp lớn liên kết với Trường Đại Học Y Khoa Miami. Cô dọn về Miami vào mùa xuân năm 1974 lúc 21 tuổi.

Hóa ra là đời sống của Catherine ở Miami lại khó khăn hơn ở một thành phố nhỏ, tuy nhiên cô thấy sung sướng là đã thoát khỏi những vấn đề gia đình.

Trong năm đầu tại Miami, Catherine gặp Stuart. Là người Do Thái hai con, Stuart khác hẳn với những người mà cô từng hò hẹn. Anh là một thầy thuốc thành công, mạnh mẽ và năng động. Có một quá trình bí mật không cưỡng nổi giữa hai người, nhưng cuộc ngoại tình của họ không vững chắc và đầy bão tố. Một cái gì đó ở anh đã lôi cuốn tình cảm mạnh mẽ của cô và đã tỉnh thức cô, như thể cô bị anh mê hoặc. Vào lúc Catherine bắt đầu chữa bệnh, cuộc tình với Stuart đã được sáu năm, vẫn còn rất mặn nồng nếu không phải là sâu đậm. Catherine không thể cưỡng lại nổi Stuart tuy anh đối xử với cô không đẹp, và cô tức giận về những dối trá, không giữ lời hứa và những mánh khóe của anh.

Một vài tháng trước khi gặp tôi để khám bệnh, Catherine cần phải giải phẫu dây thanh vì một khối u lành. Cô đã rất lo lắng trước khi giải phẫu và hết sức kinh hoàng lúc tỉnh lại tại phòng hồi sức. Phải mất nhiều giờ ban trợ y mới làm cho cô bình tĩnh lại được. Sau khi bình phục ở bênh viện, cô bèn tìm đến Bác Sĩ Edward Poole. Bác sĩ Edward là một bác sĩ nhi khoa rất tốt bụng mà Catherine đã gặp trong khi làm việc tại bệnh viện. Hai người đều cảm thấy có ngay mối quan hệ và nảy nở tình bạn hữu thân thiết. Catherine bầy tỏ hết với Bác sĩ Edward, cho biết về những sợ hãi, quan hệ với Stuart, và cô cảm thấy mất tự chủ trong cuộc sống. Bác Sĩ Edward khăng khăng bảo cô gặp tôi, chỉ tôi chứ không bác sĩ tâm thần đồng nghiệp nào khác để chữa bệnh. Khi Edward điện thoại cho tôi để giới thiệu, ông giải thích, vì lý do nào đó, ông nghĩ rằng chỉ có tôi mới có thể hiểu tường tận Catherine, dù cho các bác sĩ tâm thần khác cũng rất có tín nhiệm và là những bác sĩ chuyên khoa lành nghề. Tuy nhiên Catherine không gọi tôi.

Tám tuần lễ trôi qua. Là Viện Trưởng Khoa tâm thần, tôi rất bận với công việc nên đã quên bẵng cuộc điện đàm với Bác sĩ Edward. Sợ hãi và ám ảnh sợ hãi của Catherine trở nên tồi tệ. Bác Sĩ Frank Acker, trưởng Khu phẫu thuật, tình cờ biết Catherine từ nhiều năm, thường đùa vui với Catherine khi ông đến thăm phòng thí nghiệm nơi Catherine làm việc. Ông cảm thấy cô không vui và bị căng thẳng. Mấy lần ông muốn nói với cô song lại lưỡng lự. Một buổi chiều, Frank lái xe trên một con đường nhỏ để ra khỏi bệnh viện để tới nơi thuyết trình. Trên đường đi, ông thấy Catherine lái xe về nhà ở gần bệnh viện, ông vội vẫy cô vào lề đường, rồi nói to với Catherine, " Tôi muốn Catherine gặp ngay Bác Sĩ Weiss", ông la lên qua kính xe "Không được chậm trễ". Mặc dầu các bác sĩ giải phẫu thường thôi thúc hành động, nhưng ngay cả Frank cũng ngạc nhiên là làm sao ông đã nhấn mạnh đến nhường nào.

Những cơn sợ hãi và lo âu ngày càng hay xảy ra và kéo dài dài. Cô bắt đầu bị hai cơn ác mộng tái phát. Một ác mộng về một cây cầu sập khi cô đang lái xe qua cầu. Xe cô đâm xuống nước, cô bị mắc kẹt và chết đuối. Trong ác mộng thứ hai, cô bị kẹt ở trong căn phòng quét hắc ín đen, trượt chân và vấp vào mọi thứ, không thể tìm thấy lối ra. Cuối cùng cô đã đến gặp tôi.

Lần chữa trị đầu tiên, tôi không hình dung là cuộc sống của tôi sắp đảo ngược mà người thiếu nữ sợ sệt bối rối ngồi bên kia bàn tôi, là chất xúc tác, và tôi không bao giờ còn như trước nữa.

***

CHƯƠNG HAI

Mười tám tháng tâm lý liệu pháp trôi qua, Catherine đến gặp tôi một hay hai lần một tuần. Cô là một bệnh nhân tốt, bộc lộ, có khả năng hiểu thấu, và muốn hồi phục nhanh chóng.

Trong thời gian này, chúng tôi khảo sát tỉ mỉ cảm nghĩ, tư tưởng và những giấc mộng của cô. Công nhận kiểu ứng xử hay tái diễn giúp cô có sự sáng suốt và hiểu biết. Cô đã nhớ được nhiều chi tiết có ý nghĩa về quá khứ của cô, chẳng hạn như cha cô buôn bán đường biển thường vắng nhà và thỉnh thoảng rất hung tợn sau khi uống nhiều rượu. Cô hiểu nhiều hơn về sự quan hệ của cô với Stuart, và cô bộc lộ cơn giận một cách thích đáng. Tôi cảm thấy lẽ ra cô khá hơn nhiều. Bệnh nhân hầu như thường khá hơn khi họ nhớ lại được những ảnh hưởng không mấy vui trong quá khứ, khi họ biết công nhận và sửa chữa kiểu ứng xử vụng dại và khi họ phát triển sự sáng suốt và xem những trở ngại của họ bằng cách nhìn rộng rãi hơn và khách quan hơn. Nhưng Catherine không mấy khá lên.

Lo âu và kinh sợ vẫn hành hạ cô. Cơn ác mộng mạnh tái diễn tiếp tục và cô vẫn sợ bóng tối, sợ nước, và sợ bị vây. Giấc ngủ của cô vẫn chập chờn và không khoan khoái. Tim cô hồi hộp. Cô tiếp tục từ chối bất cứ thuốc gì, sợ bị nghẹn khi uống các viên thuốc. Tôi cảm thấy như thể tôi tiến tới trước một bức tường, và dù tôi đã làm gì đi nữa, bức tường ấy vẫn quá cao và chẳng ai trong chúng tôi có thể vượt qua được bức tường ấy. Mặc dầu cảm nghĩ thất vọng, một cảm giác quyết tâm đến với tôi. Dù thế nào, tôi vẫn giúp Catherine.

Và rồi một sự việc lạ lùng xẩy ra. Mặc dù cô rất sợ hãi phải đi máy bay và phải trấn an mình bằng vài ly rượu trong khi đi máy bay, nhưng Catherine đã cùng Stuart đi dự một cuộc hội thảo y khoa vào mùa xuân năm 1982. Tại đây, cô thúc Stuart đi xem cuộc triển lãm Ai Cập tại viện bảo tàng nghệ thuật ở Chicago, nơi đây cô và Stuart đi theo một đoàn du khách.

Catherine luôn luôn quan tâm đến những đồ tạo tác cổ của Ai Cập và những phiên bản di vật ở thời kỳ đó. Cô không phải là một học giả và cũng chưa bao giờ nghiên cứu lịch sử thời kỳ ấy, nhưng không biết làm sao những vật ấy dường như rất quen thuộc với cô.

Khi người hướng dẫn miêu tả một số đồ tạo tác trong cuộc triển lãm, cô thấy người này nói sai, và cô đã sửa lại cho đúng, và cô nói đúng! Người hướng dẫn ngạc nhiên và Catherine cũng ngỡ ngàng. Làm sao cô đã biết những thứ như vậy? Tại sao cô cảm thấy mình rất đúng, chắc chắn và đến nỗi sửa sai cho người hướng dẫn trước công chúng? Có lẽ những ký ức bị lãng quên từ khi còn thơ ấu được nhớ lại.

Vào lần khám bệnh kế tiếp, cô kể cho tôi nghe điều đã xẩy ra. Mấy tháng trước đây, tôi có đề nghị dùng thôi miên, nhưng Catherine sợ hãi và từ chối. Vì việc xảy ra tại cuộc triển lãm Ai Cập, bây giờ cô miễn cưỡng đồng ý.

Thôi miên là một công cụ tuyệt hảo để giúp bệnh nhân nhớ lại những việc xẩy ra đã bị quên lãng từ lâu. Không có gì là huyền bí cả về việc này. Đó chỉ là một trạng thái thái tập trung. Theo chỉ dẫn của một nhà thôi miên thành thạo, cơ thể bệnh nhân thư giãn, làm cho ký ức nhậy bén. Tôi đã thôi miên cả trăm bệnh nhân và thấy rằng thôi miên giúp giảm bớt lo âu,

loại bỏ được chứng sợ hãi, thay đổi được thói quen xấu, và giúp nhớ được dữ kiện bị kìm nén. Có dịp tôi đã thành công trong việc giúp bệnh nhân hồi nhớ lại thời kỳ thơ ấu, thậm chí lúc họ mới hai hay ba tuổi, do đó gợi lại được những ký ức về những chấn thương bị lãng quên từ lâu đã ngăn trở cuộc sống của họ. Tôi tin thôi miên có thể giúp Catherine.

Tôi bảo Catherine nằm trên giường khám bệnh, mắt nhắm hờ và đầu nằm trên một gối nhỏ. Đầu tiên chúng tôi tập trung vào hơi thở của cô. Với mỗi lần thở ra cô giải thoát sự căng thẳng và lo âu chất chứa và mỗi lần hít thở cô thư giãn nhiều hơn nữa. Sau ít phút như vậy tôi bảo cô hãy tưởng tượng là cơ bắp từ từ thư giãn, bắt đầu từ cơ bắp mặt và hàm, rồi đến cổ và vai, cánh tay, lưng, cơ bắp bụng, và sau cùng là chân. Cô cảm thấy toàn ngày càng chìm sâu vào giường khám bệnh.

Rồi tôi bảo cô hãy mường tượng một ánh sáng trắng chói lọi ở đỉnh đầu cô, trong thân thể cô. Sau đó khi tôi đem ánh sáng lan tỏa xuống cơ thễ cô, nó hoàn toàn làm giãn mọi cơ bắp, mọi dây thần kinh, mọi cơ quan - tất cả thân thể - đưa cô vào một trạng thái thư giãn sâu xa và an bình. Cô cảm thấy ngày càng buồn ngủ hơn, an ổn và bình tĩnh càng nhiều hơn. Cuối cùng theo chỉ dẫn của tôi, ánh sáng tràn ngập cơ thể cô cũng như bao quanh cô.

Tôi đếm ngược chậm rãi từ số mười đến số một. Với mỗi số, cô tiến sâu vào mức độ thư giãn. Cô chìm vào trạng thái hôn mê. Cô có thể tập trung vào giọng nói của tôi và loại trừ tất cả những tiếng ồn ào chung quanh. Khi đếm tới số một, cô đã ở tình trạng bị thôi miên trung bình. Toàn bộ tiến trình mất khoảng 20 phút.

Sau một lúc tôi bắt đầu hướng cô về quá khứ, yêu cầu cô nhớ lại những ký ức về thời thơ ấu. Cô có thể nói chuyện và trả lời câu hỏi của tôi trong khi duy trì ở mức độ thôi miên sâu. Cô nhớ lại sự việc khó chịu tại phòng nha sĩ khi cô sáu tuổi. Cô nhớ lại rõ ràng sự việc hãi hùng lúc 5 tuổi khị cô bị đẩy từ cầu nhẩy xuống hồ bơi. Cô bị tắc và nghẹn, bị uống nước, và trong khi nói chuyện về việc này, cô bắt đầu như nghẹn tại phòng khám của tôi. Tôi nói với cô việc này đã qua rồi, và cô đã ra khỏi nước. Ngừng tắc nghẹn và cô thở lại bình thường.Cô vẫn ở trong trạng thái hôn mê sâu.

Vào năm ba tuổi, một sự cố xấu nhất đã xẩy ra. Cô nhớ cô tỉnh giấc trong phòng ngủ tối tăm và thấy cha cô ở trong phòng. Ông ta nồng nặc mùi rượu và lúc này cô vẫn còn ngửi thấy mùi đó. Ông ta sờ mó cô và xoa đến cả "phía dưới" của cô. Cô quá kinh hãi và bắt đầu khóc, ông ta bịt miệng cô bằng bàn tay thô bạo của ông. Cô không thở được. Trong phòng mạch của tôi, hai mươi lăm năm sau, trên giường khám bệnh Catherine bắt đầu thổn thức. Tôi cảm thấy bây giờ chúng tôi đã có được tin tức, chìa khóa để mở cửa. Tôi chắc chắn những triệu chứng sẽ được cải tiến nhanh và mạnh mẽ. Tôi nhẹ nhàng bảo cô, chuyện đó đã qua rồi, và cô không còn ở trong phòng ngủ nữa, mà đang thanh thản và vẫn đang hôn mê. Cô hết thổn thức. Cuối cùng tôi đem cô về tuổi hiện thời. Tôi đánh thức cô sau khi đã bảo cô, bằng hậu thôi miên, hãy nhớ tất cả những gì cô đã nói với tôi. Chúng tôi đã dùng thời gian còn lại của buổi điều trị bàn luận về ký ức sống động đột xuất về chấn thương với cha cô. Tôi cố gắng giúp cô chấp nhận và bổ sung vào kiến thức "mới" của mình. Bây giờ cô hiểu mối quan hệ với cha cô, phản ứng của ông ta với cô, sự cách biệt của người cha, và sự sợ hãi

người cha của cô. Cô vẫn còn bàng hoàng khi rời phòng mạch, nhưng tôi biết sự hiểu biết mà cô đạt được rất đáng giá với một chốc lát khó chịu.

Trong loạt sự việc khi phát hiện cô có ký ức bị kiềm chế sâu và đau đớn, tôi đã quên hẳn không xem xét đến việc cô có thể có liên quan tới kiến thức về đồ tạo tác Ai Cập. Nhưng ít nhất cô đã hiểu thêm về quá khứ của mình. Cô đã nhớ được vài biến cố kinh hoàng, và tôi trông đợi một sự cải thiện đáng kể về những triệu chứng của cô.

Bất chấp sự hiểu biết này, tuần lễ sau đó cô thông báo là, những triệu chứng vẫn như cũ và có phần nặng hơn. Tôi rất ngạc nhiên. Tôi không thể hiểu nổi có điều gì không đúng. Có thể có điều gì xẩy ra trước lúc cô ba tuổi? Chúng tôi đã phát hiện quá đủ những lý do về sự sợ hãi bị nghẹn, sợ nước, sợ bóng tối, và sợ mắc bẫy, vậy mà sự sợ hãi nhức nhối và các triêu chứng, sự lo âu bất trị soát vẫn hoành hành lúc cô thức. Những cơn ác mộng vẫn khủng khiếp như trước. Tôi quyết định đưa cô về quá khứ xa hơn nữa.

Trong khi thôi miên, Catherine đã thì thầm nói chậm và thong thả. Do đó tôi đã có thể viết xuống từng lời cô và đã trích dẫn trực tiếp những lời cô nói. (Hiện tượng thiếu mạch lạc rõ ràng những lúc nghỉ trong câu nói, không phải là xóa bỏ hay là sự biên tập của tôi. Tuy nhiên một số dữ kiện lặp đi lặp lại không được bao gồm ở đây).

Từ từ, tôi đưa Catherine quay về lúc hai tuổi, nhưng cô không nhớ được những ký ức có ý nghĩa. Tôi chỉ dẫn minh bạch và dứt khoát:" Hãy quay về lúc các triệu chứng phát sinh". Tôi hoàn toàn không chuẩn bị gì cho việc sắp xẩy ra.

"Tôi nhìn thấy những bậc thềm mầu trắng dẫn đến một tòa nhà, một tòa nhà trắng lớn với những cột nhà to, phía trước trống trải. Không có ô cửa nào. Tôi mặc y phục dài..... cái áo choàng làm bằng vật liệu thô sơ. Tóc tôi bện lại, mớ tóc màu vàng hoe dài"

Tôi bối rối. Tôi không biết chắc điều đang xẩy ra. Tôi hỏi cô, đó là năm nào , và tên là gì. "Aronda... , tôi mười tám tuổi. Tôi thấy một cái chợ trước tòa nhà. Có những cái thúng.....họ mang những cái thúng trên vai. Chúng tôi sống ở một thung lũng ..... Không có nước. Năm 1863 trước Công Nguyên. Vùng này trơ trụi, nóng và có cát. Có một cái giếng, không có sông. Nước từ núi chảy vào thung lũng".

Sau khi kể lại nhiều chi tiết về địa hình, tôi bảo cô hãy đi tới một vài năm xa hơn và nói cho tôi biết cô thấy gì.

"Có cây cối và một con đường đá. Tôi thấy bếp lửa để nấu nướng. Tóc tôi màu vàng hoe. Tôi đang mặc y phục dài mầu nâu sồng và đi dép. Tôi 25 tuổi. Tôi có một đứa con gái, tên nó là Cleatra... Cleatra là Rachel (Rachel hiện là cháu của cô, cô và Rachel quan hệ với nhau rất mật thiết). Trời rất nóng."

Tôi giật mình. Dạ dày tôi thắt lại, và căn phòng lạnh lẽo. Những tưởng tượng và hồi tưởng của cô dường như qúa rõ ràng. Cô không một chút do dự gì. Tên, ngày tháng, quần áo, cây cối, tất cả được thấy một cách sống động! Cái gì đã diễn ra nơi đây? Làm sao một đứa con

của cô có bây giờ lại là cháu cô? Tôi bối rối hơn. Tôi đã khám nghiệm cả ngàn người bệnh tâm thần, rất nhiều người bằng thôi miên, nhưng chưa bao giờ gặp trường hợp như thế này - ngay cả trong mơ. Tôi chỉ dẫn cho cô đi xa hơn lúc cô chết. Tôi không biết chắc cách phỏng vấn người nào đó đang ở trong một hiện tượng kỳ quặc rõ ràng (hay ký ức) , nhưng tôi đang tìm kiếm những biến cố gây chấn thương có thể nằm dưới những sợ hãi và triệu chứng hiên nay. Những biến cố lúc gần chết có thể đặc biệt gây chấn thương. Hình như, lũ lụt hay sóng thủy triều đang tàn phá làng này.

"Có những cơn sóng lớn quật đổ cây cối. Không có chỗ nào mà chạy đến. Trời lạnh; nước lạnh. Tôi phải cứu con tôi, nhưng tôi không thể .... . chỉ ôm con thật chặt. Tôi chết đuối. Nước làm tôi bị nghẹt. Tôi không thể thở được, không thể nuốt được... nước mặn. Con tôi bị giằng ra khỏi tay tôi".

Catherine hổn hển và khó thở. Đột nhiên cơ thể của cô thư giãn hoàn toàn, và hơi thở của cô trở nên sâu và điều hòa.

"Tôi nhìn thấy những đám mây ... Con tôi nay với tôi. Và những người khác trong làng tôi. Tôi thấy anh tôi"

Cô đang nghỉ ngơi; cuộc sống này đã chấm dứt. Cô vẫn ở trong hôn mê sâu. Tôi ngỡ ngàng! Những kiếp trước? Luân hồi? Năng lực trí lực trị liệu bảo tôi rằng cô không bịa đặt ra chuyện này, cô không dựng chuyện. Tư tưởng, cách trình bày của cô, sự chú ý đến những chi tiết đặc biệt, tất cả đều khác với trạng thái có ý thức của cô. Toàn bộ cung bậc khả năng chẩn bệnh tâm thần lóe lên trong tâm trí tôi, nhưng trạng thái tâm thần và cấu trúc cá tính của cô không giải thích nổi những khám phá này. Loạn tinh thần? Không, cô chưa bao giờ có chứng cớ nào bị rối loạn suy nghĩ hay nhận thức. Cô chưa bao giờ mắc chứng ảo giác về việc nghe tiếng, về thị giác hay ảo ảnh khi thức, hay bất cứ loại nào khác trong các giai đoạn thần kinh. Cô không ảo tưởng cũng chẳng xa rời thực tế. Cô không có nhiều cá tính hay chứng tâm thần phân lập. Chỉ có một Catherine, và tâm thức của cô hoàn toàn biết việc này. Cô không mỵ dân và không có khuynh hướng xa lánh hay chống xã hội. Cô cũng không phải là một nữ tài tử. Cô không dùng ma túy và cũng không ăn các chất gây ảo giác. Cô rất ít uống rượu. Cô không có bệnh thần kinh hay tâm lý có thể giải thích kinh nghiệm trực tiếp rõ ràng này trong khi thôi miên.

Có những ký ức nào đó nhưng từ đâu? Phản ứng chính của tôi là tôi đã vấp phải cái gì đó mà tôi biết rất ít - luân hồi và những ký ức tiền kiếp. Tôi nhủ thầm không phải là tâm trí được đào tạo một cách khoa học của tôi chống lại việc đó. Nhưng ở đây nó đang xẩy ra ngay trước mắt tôi. Tôi không thể giải thích nổi, mà cũng không thể phủ nhận sự thật của nó.

Tôi nói, "tiếp tục", một chút nản lòng nhưng bị quyến rũ về cái đang xẩy ra. " Cô còn nhớ gì nữa không?" Cô nhớ lại một vài phần của hai kiếp khác.

"Tôi mặc y phục dài có dải áo đen, có một dải đen trên đầu tôi. Mái tóc đen của tôi đã ngả muối tiêu. Đó là năm 1756 sau công nguyên. Tôi là người Tây Ban Nha. Tên tôi là Louisa và tôi 56 tuổi. Tôi đang khiêu vũ, và những người khác cũng đang khiêu vũ. (ngừng lại lâu) Tôi

bị ốm. tôi bị sốt, cảm lạnh. Rất nhiều người bị bệnh; nhiều người đang bị chết... Các bác sĩ không biết là do nước."

Tôi bảo cô nói về thời gian sau đó. "Tôi bình phục, nhưng đầu tôi vẫn đau; mắt tôi và đầu tôi vẫn đau do sốt , do nước... Nhiều người chết.

Sau này cô nói với tôi cô là gái mãi dâm trong kiếp đó nhưng cô không tiếp tục tin tức này vì cô bị bối rối bởi tin ấy. Hiển nhiên, trong khi bị thôi miên, cô đã có thể kiểm duyệt những ký ức truyền cho tôi.

Vì Catherine công nhận cháu gái của cô trong một tiền kiếp, tôi bốc đồng hỏi cô có bao giờ tôi hiện diện trong kiếp sống nào của cô không. Tôi tò mò về vai trò của tôi nếu có trong những ký ức của cô. Cô trả lời ngay, trái với sự chậm rãi và thong thả trước đây.

"Ông là thầy giáo của tôi, ngồi trên bục giảng. Ông dạy chúng tôi từ những cuốn sách. Ông già và tóc muối tiêu. Ông mặc áo dài có viền vàng.... Tên ông là Diogenes. Ông dạy chúng tôi ký hiệu, tam giác. Ông rất khôn ngoan, nhưng tôi không hiểu. Đó là năm 1568 trước Công nguyên. (Xấp xỉ một nghìn hai trăm năm trước nhà triết học khuyến nho nổi tiếng Diogenes. Tên này không phải là một cái tên khác thường)

Buổi đầu tiên kết thúc. Những buổi lạ lùng hơn còn tiếp theo.

Sau khi Catherine đi khỏi, và tiếp theo vài ngày sau đó, tôi cân nhắc những chi tiết về thôi miên lùi về dĩ vãng. Cân nhắc là điều tự nhiên với tôi. Có ngay cả đến trong việc điều trị "bình thường" ít chi tiết xuất hiện thoát khỏi sự phân tích tinh thần ám ảnh của tôi, và buổi điều trị này hầu như không "bình thường". Hơn nữa, tôi rất hoài nghi về đời sống sau khi chết, luân hồi, xuất hồn, và những hiện tượng liên quan. Tóm lại, phần lo gic của tôi suy gẫm đây có thể là sự tưởng tượng của cô ta. Thực tế là tôi không thể chứng minh bất cứ những khẳng định hay sự mường tượng của cô ta. Nhưng tôi cũng nhận thức một tư tưởng ít nhiều xúc động hơn và sâu xa hơn tuy không mấy rõ ràng. Giữ tâm trí mở rộng, tư tưởng nói, khoa học thực sự bắt đầu bằng khảo sát. "Những ký ức" của cô có thể không phải là quái dị hay tưởng tượng. Có thể là một thứ gì đó nhiều hơn được trông thấy - hay bất cứ giác quan nào khác. Hãy giữ tâm mở rộng. Hãy tìm nhiều dữ kiện hơn.

Tôi có một tư tưởng dai dẳng khác. Có nên để Catherine bắt đầu lo âu và sợ hãi, bị quá kinh hoàng lại trải qua thôi miên nữa không? Tôi quyết định không gọi cô. Hãy để cho cô hiểu thấu kinh nghiệm này đi đã. Tôi sẽ đợi cô đến tuần lễ tới.

***

CHƯƠNG BA

Một tuần lễ sau, Catherine nhún nhẩy đến phòng mạch tôi cho buổi thôi miên kế tiếp. Mở đầu rất đẹp, cô trông rạng rỡ hơn bao giờ hết. Cô sung sướng báo rằng nỗi sợ suốt đời bị chết đuối đã biến mất. Nỗi sợ bị nghẹn cũng được giảm bớt một chút. Giấc ngủ của cô không còn bị gián đoạn bởi ác mộng về cầu gẫy. Mặc dù cô nhớ những chi tiết về tiền kiếp, nhưng cô chưa thực sự thâm nhập vào thực chất.

Quan niệm về tiền kiếp và luân hồi xa lạ với vũ trụ học của cô, và tuy những ký ức quá sống động, quang cảnh, âm thanh và mùi vị quá rõ ràng, sự nhận biết rằng cô đã ở đấy quá mạnh và trực tiếp, cô cảm thấy hẳn là cô đã thực sự ở đấy. Cô không nghi ngờ gì cả; việc xẩy ra quá mạnh. Tuy cô quan tâm đến việc làm sao điều đó lại thích hợp với sự nuôi nấng và niềm tin của cô.

Trong tuần đó tôi có xem lại sách giáo khoa từ một khóa dạy về sự so sánh các tôn giáo trong năm đại học đầu tiên của tôi tại Columbia. Quả thật có nhắc đến luân hồi trong Cựu và Tân Ước. Vào năm 325 sau Công nguyên, Hoàng Đế La Mã Constantine Đại Đế, cùng với người mẹ, Hellena, đã hủy bỏ những trang đề cập đến luân hồi ghi trong Tân Ước. Đại Hội Đồng Đệ Nhị

tại Constantinople họp vào năm 553 sau Công nguyên, xác nhận việc làm này, và tuyên bố quan niệm luân hồi là một dị giáo. Hiển nhiên, họ nghĩ quan niệm này sẽ làm suy yếu sức mạnh đang lên của Giáo Hội bởi nó cho con người quá nhiều thời gian để tìm sự cứu rỗi. Tuy vậy những dẫn chứng gốc đã là điểm đó, các cha cố trong Giáo Hội cổ đã chấp nhận quan niệm về luân hồi. Những người Ngộ Đạo thời cổ - Clement ở Alexandria, Origen, Saint Jerome, và nhiều khác nữa - tin rằng họ đã sống trước đó và sẽ sống lại nữa.

Tuy nhiên, tôi không bao giờ tin vào luân hồi. Thực tế là tôi chưa bao giờ bỏ nhiều thì giờ suy nghĩ về việc này. Mặc dù việc dạy dỗ về tôn giáo trước đây của tôi có dạy tôi một loại hiện hữu mập mờ nào đó về "linh hồn" sau khi chết, nhưng quan niệm ấy không thuyết phục được tôi.

Tôi là anh cả của bốn anh em, tất cả cách nhau ba tuổi. Chúng tôi là thành viên của Giáo đường bảo thủ Do Thái ở Red Bank, một thành phố nhỏ gần bờ biển ở New Jersey. Tôi là người hòa giải và chính khách trong gia đình. Cha chúng tôi dính líu vào tôn giáo nhiều hơn tất cả chúng tôi. Ông theo tôn giáo rất nghiêm túc, ông theo tôn giáo suốt cả đời. Thành tích học hành của các con là niềm vui lớn lao nhất trong đời ông. Ông dễ bị bối rối trước sự bất hòa trong gia đình và rút lui để tôi hòa giải. Mặc dầu hóa ra điều đó là sự rèn luyện tuyệt vời cho một sự nghiệp trong tâm thần học, nhưng hồi tưởng lại thời thơ ấu của tôi nặng nề hơn và trách nhiệm nhiều hơn tôi muốn. Tôi nổi bật từ đó là một thanh niên nghiêm nghị, là người quen chịu nhiều trách nhiệm.

Mẹ tôi luôn luôn biểu lộ lòng thương yêu của bà. Không có giới hạn nào ngăn cản bà. Một người bình dị hơn cha tôi, bà lợi dụng tội lỗi, nỗi thống khổ, sự bối rối cùng cực, và sự đồng

cảm chung với các con làm công cụ lôi kéo, hoàn toàn không đắn đo. Tuy nhiên bà ít khi buồn rầu, và lúc nào chúng tôi cũng có thể tin chắc vào tình yêu và sự hỗ trợ của bà.

Cha tôi có một công việc tốt, nhiếp ảnh công nghệ, và tuy chúng tôi luôn có nhiều thực phẩm, nhưng tiền bạc rất eo hẹp. Người em út của tôi, Peter, sinh ra năm tôi 9 tuổi. Sáu người gia đình chúng tôi chia nhau trong hai căn phòng ngủ nhỏ.

Sinh hoạt trong căn phòng nhỏ này thật là bề bộn và ồn ào, và tôi tìm nơi nương tựa ở sách vở. Tôi không ngừng đọc sách khi không chơi bóng chày hay bóng rổ, những đam mê khác ở thời thơ ấu của tôi. Tôi biết học hành là con đường ra khỏi thành phố nhỏ này, yên tâm với ý nghĩ đó, tôi luôn luôn đứng thứ nhất nhì trong lớp học.

Vào lúc tôi được học bổng toàn phần của trường Đại Học Columbia, tôi là một thanh niên đứng đắn và chăm chỉ. Thành công đại học đến với tôi dễ dàng. Tôi theo ngành hóa học và tốt nghiệp với bằng danh dự. Tôi quyết định trở thành bác sĩ tâm thần vì lĩnh vực này gồm cả sự quan tâm đến khoa học và thích thú của tôi với nhiều công việc về tâm con người. Hơn nữa, nghề y khoa sẽ cho phép tôi bày tỏ sự quan tâm và lòng trắc ẩn với người khác. Trong lúc đó tôi gặp Carole trong kỳ nghỉ hè tại khách sạn Catskill Mountain, nơi tôi đang là hầu bàn phụ và Carole là chiêu đãi viên. Chúng tôi nếm mùi lôi cuốn lẫn nhau ngay và cảm giác thân tình và thoải mái mạnh mẽ. Chúng tôi thư từ, hẹn hò, yêu nhau, đính hôn vào năm tôi ở năm thứ hai trường Đại Học Columbia. Nàng vừa thông minh vừa đẹp. Mọi sự dường như rơi vào đúng chỗ. Một số ít có người trẻ tuổi lo về đời sống và cái chết và đời sống sau cái chết, nhất là khi mọi thứ trôi chẩy êm đềm, và tôi cũng không phải là ngoại lệ. Tôi đang trở thành một khoa học gia, và đang học cách suy nghĩ theo kiểu cách lô gic, vô tư, "chứng minh đúng".

Hơn nữa, trường y khoa và khu nội trú ở Đại Học Yale đã kết tinh phương pháp khoa học này. Luận án nghiên cứu của tôi là về não bộ hóa chất và vai trò của thần kinh truyền tin là những thông tin hóa chất trong mô não.

Tôi theo ngành mới về tâm sinh lý, ngành hợp nhất những lý thuyết và kỹ thuật tâm thần truyền thống mới về hóa chất bộ não. Tôi viết nhiều bài về khoa học, thuyết giảng tại các hội nghị địa phương và toàn quốc, và trở thành một người năng động thành công trong lĩnh vực của tôi. Tôi hơi bị ám ảnh, sôi nổi và cứng rắn, nhưng đó là những điểm hữu ích cho một thầy thuốc. Tôi cảm thấy hoàn toàn sẵn sàng để chữa trị cho bất cứ ai bước vào phòng mạch tôi để chữa bệnh.

Rồi Catherine trở thành Aronda, một cô gái trẻ sống vào năm 1863 trước Công nguyên. Hay đó là một cách nào khác? Và nơi đây tôi chứng kiến cô lại vui vẻ hơn bao giờ hết.

Tôi lại lo là Catherine sẽ tiếp tục sợ hãi. Tuy nhiên, cô nhiệt tình sửa soạn cho buổi thôi miên và đắm chìm ngay.

"Tôi đang ném những vòng hoa xuống nước. Đó là một nghi lễ. Tóc tôi vàng hoe và được tết lại. Tôi mặc một bộ nâu viền vàng, và mang dép. Một người nào đó chết, một người nào đó

trong Hoàng gia ... người mẹ. Tôi là một người hầu trong Hoàng Gia, và tôi giúp làm đồ ăn. Chúng tôi để thi hài vào trong nước muối ba mươi ngày. Người ta làm khô và các bộ phận được lấy đi. Tôi có thể ngửi thấy, mùi của các xác."

Tự nhiên cô quay về kiếp sống Aronda, nhưng ở một giai đoạn khác, vào lúc nhiệm vụ của Aronda là phải sửa soạn các xác sau khi họ chết.

Catherine tiếp tục, "trong một tòa nhà riêng biệt, tôi có thể nhìn thấy những xác chết. Chúng tôi bọc những xác ấy lại. Linh hồn đi qua. Hãy mang theo đồ đạc và hãy sửa soạn cho kiếp tới, một kiếp vĩ đại hơn". Cô đang bầy tỏ cái dường như giống quan niệm về cái chết và kiếp mới sau khi chết của một người Ai Cập, khác hẳn bất cứ niềm tin nào của chúng ta. Theo tôn giáo đó, bạn có thể mang theo đồ đạc.

Cô rời bỏ kiếp sống này và yên nghỉ. Cô ngưng lại vài phút trước khi đi vào thời cổ đại.

"Tôi thấy đá đóng băng, lủng lẳng trong hầm ... vách đá ... " Cô mơ hồ miêu tả một chỗ tối tăm khổ sở, và trông cô lúc này rất khó chịu. Sau này cô đã miêu tả cô nhìn thấy chính cô. "Tôi rất xấu xí, bẩn thỉu và hôi hám". Cô rời bỏ đi vào một thời gian khác.

"Có một số tòa nhà và một cái xe ngựa có bánh xe bằng đá. Tóc tôi nâu hoe với một cái nơ trên tóc. Xe ngựa chất đầy rơm. Tôi rất sung sướng. Cha tôi ở đấy ... Ông ôm hôn tôi. Đó là ... đó là Edward (bác sĩ khoa nhi nài nỉ cô đến gặp tôi). Ông ấy là cha tôi. Chúng tôi sống trong một thung lũng có nhiều cây. Có những cây ô liu và cây vả trong sân. Người ta viết trên giấy. Có những dấu vết buồn cười trên giấy, giống như chữ. Người ta viết cả ngày, làm thành một thư viện. Đó là năm 1536 trước Công nguyên. Đất đai cằn cỗi. Cha tôi tên là Perseus."

Năm không đúng lắm, nhưng tôi chắc chắn cô ở trong cùng một kiếp mà cô đã thuật lại trong buổi thôi miên tuần trước. Tôi bảo cô giữ kiếp này nhưng đi ngược thời gian.

"Cha tôi biết ông (nghĩa là tôi). Ông và cha tôi nói về mùa màng, luật lệ, và chính phủ. Cha tôi nói ông rất thông minh và tôi phải nghe lời ông". Tôi đưa cô đi xa hơn nữa. "Ông nằm trong một phòng tối. Ông già và ốm đau. Trời lạnh ... Tôi cảm thấy trống rỗng ". Cô tiếp tục đến lúc chết.

"Bây giờ tôi già và yếu đuối. Con gái tôi ở đấy, gần giường tôi. Chồng tôi đã chết. Chồng con gái tôi cũng ở đấy cùng với các con của chúng. Có nhiều người chung quanh".

Lần này cái chết của cô an bình. Cô đang trôi nổi. Trôi nổi? Việc này khiến tôi nhớ đến những sự nghiên cứu của Bác Sĩ Raymond Moody về kinh nghiệm của những người sắp chết. Những đối tượng của ông cũng nhớ đến sự trôi nổi, rồi lại nhập vào xác thân. Trước đây mấy năm tôi đã có đọc cuốn sách của ông và bây giờ tôi quyết tâm sẽ đọc lại nữa. Tôi không biết Catherine có thể nhớ gì nữa sau khi chết, nhưng cô chỉ nói "tôi đang bay lơ lửng" Tôi đánh thức cô và chấm dứt buổi thôi miên.

Với niềm mong muốn khát khao tìm bất cứ tài liệu khoa học nào đã được xuất bản về luân hồi, tôi bèn đi lùng tại những thư viện y khoa. Tôi đã nghiên cứu công trình của Bác Sĩ Ian Stevenson, một vị giáo sư được kính nể về tâm thần học của Đại Học Virginia, người đã xuất bản nhiều tài liệu tâm thần học. Bác Sĩ Ian Stevenson đã thu thập hơn hai ngàn trường hợp về trẻ em có những ký ức và kinh nghiệm kiểu luân hồi. Nhiều trường hợp biểu lộ ngoại ngữ, khả năng nói tiếng ngoại quốc mà chúng chưa bao giờ bộc lộ. Những báo cáo về các trường hợp của ông được hoàn tất rất cẩn thận, được nghiên cứu kỹ, và rất xuất sắc.

Tôi đã đọc bài cái nhìn khái quát khoa học tuyệt vời của Edhar Mitchell. Với sự quan tâm lớn lao, tôi khảo sát dữ kiện ESP (tri giác ngoại cảm) của Trường Đại Học Duke, và những bài viết của Giáo sư C.J. Ducasse tại Đại Học Brown, và tôi đã phân tích kỹ lưỡng những công trình nghiên cứu của Bác Sĩ Martin Ebon, Bác sĩ Helen Wambach, Bác sĩ Gertrude Schmeidler, Bác sĩ Frederick Lenz, và Bác sĩ Edith Fiore. Càng đọc tôi càng muốn đọc thêm. Tôi bắt đầu hiểu rằng dù cho tôi đã coi mình là có học vấn về mọi phương diện của tâm trí, vốn học hành của tôi còn rất hạn chế. Nhiều thư viện tràn đầy những nghiên cứu tìm hiểu và tài liệu nhưng ít người biết đến nó. Nhiều các cuộc nghiên cứu đã được tiến hành, kiểm tra và tái tạo bởi những nhà trị liệu và khoa học tiếng tăm. Liệu tất cả những người đó có bị lầm lẫn hay bị lừa gạt không? Bằng chứng dường như hỗ trợ quá mạnh, tuy tôi vẫn nghi ngờ. Quá mạnh hay không, tôi thấy rất khó tin.

Catherine và tôi cả hai, bằng những con đường riêng, đã bị ảnh hưởng sâu xa bởi thí nghiệm này. Catherine đang khá hơn về cảm tính, và tôi đang mở rộng tầm nhận thức của tôi. Catherine đã bị hành hạ nhiều năm bởi sợ hãi, và cuối cùng đang cảm thấy đỡ. Dù đó là những ký ức có thật hay những tưởng tượng sống động, tôi đã tìm ra được cách để giúp cô, và bây giờ tôi sẽ không ngưng lại.

Trong một lúc ngắn ngủi, tôi nghĩ về tất cả điều đó khi Catherine trôi dạt vào hôn mê lúc bắt đầu buổi thôi miên tiếp theo. Trước khi đi vào thôi miên, cô có nói đến một giấc mơ về một trò chơi trên những bậc thềm đá cổ, một trò chơi với một bàn cờ có lỗ. Giấc mơ dường như thật sống động nơi cô. Bấy giờ tôi bảo cô hãy quay trở về vượt qua giới hạn không gian và thời gian và xem có phải giấc mơ có nguồn gốc ở một hiện thân trước không.

"Tôi nhìn thấy những bậc thềm dẫn đến một tháp canh ... trông ra núi và biển. Tôi là một đứa con trai ... Tóc tôi vàng hoe ... , mái tóc lạ. Quần áo của tôi ngắn ngủn, màu nâu và trắng, làm bằng da thú. Một số người đứng trên đỉnh tháp, đang nhìn ra ... những lính gác. Họ rất bẩn thỉu. Họ chơi trò chơi giống như chơi cờ, nhưng không phải. Bàn cờ tròn không phải vuông. Họ chơi bằng những con cờ giống như dao găm sắc cắm vào lỗ. Những con cờ này có đầu thú. Địa hạt Kirustan (đánh vần theo âm) Địa hạt? Từ Hòa Lan, vào khoảng 1473.

Tôi hỏi tên chỗ cô ở và liệu cô có thể đến xem hay nghe một năm. " Bây giờ tôi đang ở một hải cảng; đất trải dài tới biển. Có một pháo đài ... và nước. Tôi thấy một cài chòi ... mẹ tôi đang nấu ăn trong cái nồi bằng đất sét. Tên tôi là Johan".

Cô tiến tới cái chết của cô. Vào lúc này trong buổi thôi miên, tôi vẫn tìm kiếm một biến cố chấn thương mạnh có thể gây ra hay giải thích những triệu chứng trong đời sống hiện tại

của cô. Dù cho những tưởng tượng rõ ràng là khác thường này, và tôi không chắc chắn về điều đó, cái mà cô tin hay nghĩ ngợi vẫn có thể nằm dưới những triệu chứng. Tóm lại, tôi đã thấy nhiều người bị chấn thương bởi những giấc mơ của họ. Một số người không thể nhớ được liệu một chấn thương hồi thơ ấu thực sự đã xẩy ra hay xuất hiện trong giấc mơ, tuy ký ức về chấn thương này vẫn ám ảnh đời sống họ lúc trưởng thành.

Điều mà tôi chưa hoàn toàn cảm nhận là những ảnh hưởng gây tác hại hoành hành ngày lại ngày, cũng như những lời công kích cay nghiệt của cha mẹ, có thể gây chấn thương tâm lý nhiều hơn chỉ một biến cố chấn thương. Những ảnh hưởng tai hại này là do chúng pha trộn vào bối cảnh sống hàng ngày của chúng ta, rất khó để nhớ lại và xua đuổi chúng. Một đứa trẻ luôn luôn bị chỉ trích có thể mất nhiều lòng tin tưởng và lòng tự trọng như một người nhớ lại bị làm nhục vào một ngày đặc biệt hãi hùng nào đó. Một đứa trẻ ở trong một gia đình nghèo khổ chỉ có ít thực phẩm cho mỗi ngày có thể bị cùng những vấn đề tâm lý như một đứa trẻ đã trải qua nhiều ngày gần bị chết đói. Tôi hiểu ngay rằng những ảnh hưởng tiêu cực hoành hành ngày lại ngày phải được nhìn nhận và phải được giải quyết bằng nhiều lưu ý như đối với một biến cố chấn thương nặng.

Catherine bắt đầu nói.

"Có những chiếc thuyền, giống như ca nô, sơn sáng chói. Vùng Providence. Chúng tôi có súng ống, giáo, ná bắn đá, cung và tên, nhưng lớn hơn. Có những mái chèo lớn lạ lùng trên những con thuyền ... ai cũng phải chèo thuyền. Chúng tôi có thể bị lạc, trời tối. Không có đèn đuốc. Tôi sợ hãi. Có những con thuyền khác cũng như chúng tôi (hình như của phe tấn công). Tôi sợ những con thú. Chúng tôi ngủ trên bộ da thú bẩn thỉu. Chúng tôi đang đi thám sát. Giầy của tôi trông thật ngộ nghĩnh, giống như bao tải ... buộc dây ở mắt cá ... bằng da thú. (ngừng lâu) Mặt tôi nóng lên vì lửa. Người của tôi đang giết những người kia, nhưng tôi không. Tôi không muốn giết. Con dao ở trong tay tôi"

Đột nhiên cô bắt đầu nói ríu rít và thở hỗn hển. Cô thuật lại là một kẻ địch đã chộp được cô từ phía sau cô, nắm lấy cổ và cắt họng cô bằng con dao của nó. Cô nhìn thấy mặt kẻ thù trước khi chết. Đó là Stuart (Bác sĩ, người tình nhân Do Thái của cô). Trông nó khác nhưng cô biết là chính nó. Johan chết vào lúc 21 tuổi.

Tiếp đến cô thấy cô bay lơ lửng trên xác chết của mình, quan sát quang cảnh phía dưới. Cô dạt lên tận mây, cảm thấy lúng túng và bối rối. Một lúc sau cô cảm thấy bị kéo vào một không gian "nhỏ bé ấm áp". Cô sắp sửa được sinh ra.

"Người nào đó đang ẵm tôi", cô thì thầm nhè nhẹ và mơ màng, "người nào đó giúp tôi ra đời. Bà đang mặc bộ đồ xanh với một cái tạp dề trắng. Bà đội một cái mũ trắng, gấp lại ở các góc. Căn phòng có những cửa sổ ngộ nghĩnh, nhiều ngăn. Tòa nhà bằng đá. Mẹ tôi có mớ tóc đen dài. Bà muốn ẵm tôi. Bà mặc một cái áo ngủ vải thô thật nực cười... Áo đó sẽ bị hư khi chà sát lên nó. Thật dễ chịu ở dưới ánh mặt trời và lại được ấm áp ... Đúng là ... đúng là cùng người mẹ của tôi hiện nay!”

Trong những buổi thôi miên trước, tôi bảo cô quan sát kỹ những người đáng chú ý trong những kiếp sống ấy để xem liệu cô có thể nhận ra họ là những người đáng chú ý trong kiếp sống hiện nay của Catherine không. Theo đa số các tác giả, các nhóm linh hồn hay cùng nhau luân hồn lại nhiều lần, giải quyết nghiệp của họ (thiếu nợ người khác và của chính mình, những bài học phải học) trên khoảng thời gian của nhiều kiếp sống.

Trong hoài bão muốn hiểu biết màn kịch ngoạn mục lạ lùng đang được trải ra chưa được biết đến đối với phần còn lại của thế giới, trong phòng mạch lặng lẽ với ánh sáng lờ mờ, tôi muốn kiểm tra lại kiến thức này. Tôi cảm thấy cần phải áp dụng phương pháp khoa học mà tôi đã sử dụng mạnh mẽ trên 15 năm qua trong việc nghiên cứu của tôi để đánh giá thông tin hết sức bất thường này nảy sinh từ miệng Catherine.

Trong những buổi thôi miên chính Catherine càng ngày càng trở nên tâm linh. Cô có trực giác về con người và các sự kiện đã chứng minh là đúng. Trong lúc thôi miên, cô bắt đầu đoán trước được những câu hỏi của tôi trước khi tôi có dịp hỏi những câu hỏi. Nhiều giấc mơ của cô có xu hướng biết trước hay tiên đoán.

Có lần, khi cha mẹ cô đến thăm cô, cha của cô đã bầy tỏ sự nghi ngờ khủng khiếp về việc đang xẩy ra. Để chứng minh cho ông đó là sự thực, cô đưa ông đến trường đua ngựa. Ở đó ngay trước mắt ông, cô đã đoán trúng ngựa nào thắng trong mỗi cuộc đua. Ông hết sức ngỡ ngàng. Một lần cô biết chắc là đã chứng minh được điểm đó, cô đã đem tất cả tiền thắng trong cuộc đua cho người vô gia cư khổ sở đầu tiên cô gặp trên đường lúc ra khỏi trường đua. Cô trực giác cảm thấy quyền năng mới mà cô vừa đạt được không nên dùng để kiếm tiền. Đối với cô, những quyền năng này có ý nghĩa cao cả hơn nhiều. Cô nói với tôi kinh nghiệm này làm cho cô hơi sợ hãi, nhưng cô rất vui với tiến bộ cô đạt được và cô mong muốn tiếp tục lùi về dĩ vãng. Tôi vừa bị choáng váng vừa bị cuốn hút trước khả năng tâm linh của cô, nhất là tình tiết ở trường đua ngựa. Đó là chứng cớ hiển nhiên. Cô đã có vé trúng ở mỗi cuộc đua. Không có sự trùng hợp ngẫu nhiên nào. Điều gì đó kỳ quặc đã xẩy ra trong mấy tuần lễ vừa qua, và tôi đã vật lộn để bảo vệ cách nhìn của tôi. Tôi không thể phủ nhận khả năng tâm linh của cô. Và nếu những khả năng này là thật và có thể đưa ra những chứng cớ hiển nhiên, thì việc đọc lại những sự kiện ở tiền kiếp của cô cũng có thể là thật không?

Bây giờ cô trở lại về kiếp sống mà cô mới vừa sinh ra. Hóa thân này dường như gần đây hơn nhưng cô không nhận ra được năm nào. Tên cô là Elizabeth.

"Bây giờ tôi lớn hơn, có một anh và hai chị gái. Tôi nhìn thấy cái bàn ăn ... Cha tôi ở đấy ... Ông là Edward (bác sĩ nhi khoa một lần nữa trở lại làm cha). Mẹ tôi và cha tôi lại đánh nhau. Thức ăn là khoai tây và đậu. Cha tôi giận dữ vì đồ ăn nguội. Họ đánh nhau nhiều. Ông lúc nào cũng uống rượu... Ông đánh mẹ tôi (Giọng của Catherine sợ hãi và cô run lên rõ ràng). Ông đẩy những đứa con. Ông không giống ông như trước đây, không phải cùng một người. Tôi không thích ông. Tôi muốn ông đi đi" Cô nói như một đứa trẻ nói.

Câu hỏi của tôi trong buổi này khác hẳn câu mà tôi thường dùng trong việc trị liệu tâm lý thông thường. Tôi hành động như một hướng dẫn viên cho Catherine, cố gắng xem lại toàn

bộ một kiếp sống trong một hay hai tiếng, tìm kiếm những sự kiện gây chấn thương và những loại có hại có thể giải thích những triệu chứng hiện tại của cô. Trị liệu thông thường được tiến hành với nhịp độ thong thả và chi tiết hơn. Mỗi lời nói do bệnh nhân lựa chọn đều được phân tích về sắc thái và nghĩa bóng. Mỗi nét mặt, mỗi cử chỉ, mỗi biến đổi giọng nói đều được xem xét và đánh giá. Mỗi phản ứng của cảm xúc đều được xem xét tỷ mỷ. Các kiểu ứng xử được cẩn thận lắp ráp vào với nhau. Tuy nhiên với Catherine, những năm tháng qua đi vù vù trong một phút. Các buổi thôi miên của Catherine giống như lái xe trong cuộc đua xe hơi Indy 500 dậm đạp hết ga ... cố gắng nhận ra các bộ mặt trong đám đông khán giả.

Tôi chuyển sự chú ý tới Catherine và yêu cầu cô hãy tiến xa hơn nữa.

"Bây giờ tôi có chồng. Nhà tôi có một phòng lớn. Chồng tôi có tóc vàng hoe. Tôi không biết anh (tức là chồng không xuất hiện trong hiện kiếp của Catherine). Chúng tôi chưa có con. Anh rất tử tế với tôi. Chúng tôi yêu nhau và rất hạnh phúc". Hiển nhiên cô đã thoát khỏi sự áp chế ở nhà cha mẹ. Tôi hỏi liệu cô có thể nhận ra khu vực mà cô đã ở không.

"Brennington" Catherine ngập ngừng thì thầm. " Tôi nhìn thấy những cuốn sách có những bìa cũ ngộ nghĩnh. Cuốn to nhất đóng lại bằng một cái dây. Đó là cuốn Kinh Thánh. Có những chữ to lạ lùng ... tiếng Gaelic" (tiếng Xen-tơ).

Cô nói ở đây một số tiếng cô không nhận ra được. Không biết có phải là tiếng Gaelic hay không, tôi không biết.

"Chúng tôi sống trong vùng nội địa không gần biển. Xứ đó .... Brennington? Tôi thấy một nông trại có lợn và cừu. Đó là trại của chúng tôi". Cuối cùng cô tiếp tục. "Chúng tôi có hai con trai ... Đứa lớn đã lấy vợ. Tôi có thể nhìn thấy gác chuông nhà thờ.... một tòa nhà bằng đá rất cổ.". Đột nhiên cô đau đầu, và Catherine trong cơn đau đớn, ôm lấy thái dương bên trái. Cô kể là bị ngã trên bậc thềm đá, nhưng đã bình phục. Cô chết lúc tuổi già trên giường ở nhà với gia đình xung quanh.

Cô lại lơ lửng ra khỏi xác thân sau khi chết, nhưng lần nay cô không hoang mang hay bối rối.

"Tôi nhận thấy một ánh sáng chói lọi. Thật là tuyệt vời; bạn có năng lượng từ ánh sáng ấy." Cô đang nghỉ ngơi, sau khi chết giữa những kiếp sống. Ít phút trôi qua lặng lẽ. Đột nhiên cô nói, không phải nói thì thầm chậm rãi như thường lệ trước đó, bây giờ cô nói to và khàn, không chút ngập ngừng.

"Nhiệm vụ của chúng tôi là học để trở thành như thần thánh qua kiến thức. Chúng tôi biết quá ít. Ông ở đây làm thầy tôi. Tôi phải học nhiều. Bằng kiến thức chúng ta gần Thượng Đế, và rồi chúng ta có thể nghỉ ngơi. Rồi chúng ta trở lại dạy và giúp đỡ người khác".

Tôi không nói được lời nào. Đây là một bài học từ sau cái chết của cô, từ trạng thái nửa nọ nửa kia. Nguồn gốc của tài liệu này là gì? Nó không giống của Catherine chút nào. Cô không bao giờ nói như thế, dùng những lời như thế , câu cú như thế. Cả đến giọng nói của cô cũng hoàn toàn khác hẳn.

Vào lúc đó tôi không hiểu được rằng mặc dù Catherine thốt ra những lời như vậy, cô đã không tạo ra những suy nghĩ ấy. Cô đang truyền điều đang được nói với cô. Sau này cô nhận diện ra là các bậc Thầy, những linh hồn tiến hóa cao không hiện diện nơi thân thể, là nguồn gốc. Họ có thể nói với tôi qua cô. Không chỉ Catherine có thể lùi về các tiền kiếp, mà bây giờ cô còn có thể truyền kiến thức từ thế giới bên kia. Kiến thức đẹp đẽ. Tôi phấn đấu để giữ tính cách khách quan.

Một phương chiều mới đã được mở ra. Catherine chưa bao giờ đọc những công trình nghiên cứu của Bác Sĩ Elisabeth Kubler-Ross hay Bác Sĩ Raymond Moody, cả hai bác sĩ này đã viết về những kinh nghiệm lúc cận tử. Cô cũng chưa bao giờ nghe nói về cuốn sách của người Tây Tạng về Người Chết. Thế mà cô đang kể ra những kinh nghiệm tương tự với những kinh nghiệm được miêu tả trong những bài viết này. Âu cũng là là một bằng chứng. Giá mà có nhiều sự việc hơn, nhiều chi tiết rõ ràng hơn, tôi có thể xác minh. Sự hoài nghi của tôi thay đổi bất thường tuy vẫn còn. Có thể là cô đã đọc chuyện nghiên cứu về cận tử trong một tạp chí hay đã xem một cuộc phỏng vấn trên chương trình truyền hình. Mặc dù cô phủ nhận bất cứ một ký ức nào về bài báo hay chương trình truyền hình như thế, nhưng có lẽ cô đã giữ ký ức trong tiềm thức. Nhưng cô đã vượt qua những bài viết trước đây và truyền tin tức từ trạng thái nửa nọ nửa kia. Giá mà tôi có nhiều sự việc có thật hơn.

Sau khi tỉnh lại, Catherine nhớ những chi tiết về tiền kiếp, vẫn như thường lệ. Tuy nhiên cô không thể nhớ những gì xẩy ra sau khi chết lúc là Elizabeth. Trong tương lai cô sẽ không bao giờ nhớ được chi tiết nào trong trạng thái nửa nọ nửa kia. Cô chỉ nhớ được những kiếp sống.

"Bằng kiến thức, chúng ta gần Thượng Đế". Chúng ta đang ở trên con đường của chúng ta.

***

CHƯƠNG BỐN

"Tôi nhìn thấy một ngôi nhà trắng hình vuông với một con đường cát ở mặt tiền. Những người cưỡi ngựa đi tới đi lui". Catherine đang nói với giọng nói thì thầm mơ màng như thường lệ. " Có nhiều cây cối ... một đồn điền, một ngôi nhà lớn với một dãy nhà nhỏ, giống như nhà nô lệ. Trời rất nóng. Đó là miền Nam... Virginia?" Cô nghĩ là năm 1873. Cô là một đứa trẻ nhỏ.

"Có nhiều ngựa và nhiều vụ mùa, ... ngô, cây thuốc lá". Cô và những người hầu hạ khác ăn trong bếp của ngôi nhà lớn. Cô là người da đen và tên là Abby. Cô cảm thấy có linh tính và thân thể cô căng thẳng. Cái nhà chính đang cháy, và cô đang thấy nó cháy rụi. Tôi dịch chuyển 15 năm của cô đến năm 1888.

"Tôi mặc một bộ đồ cổ, đang lau tấm gương ở tầng thứ hai, một ngôi nhà gạch có cửa sổ ... có nhiều ô. Tấm gương bị gợn, không phẳng, và có các quả đấm ở đầu mút. Người chủ ngôi nhà này có tên là James Manson. Ông ta có một cái áo choàng ngộ nghĩnh có ba khuy và một cổ áo đen lớn. Ông có râu ... Tôi không nhận ra ông (là ai trong hiện kiếp của Catherine). Ông đối xử tốt với tôi. Tôi sống trong một ngôi thuộc cơ ngơi này. Tôi dọn dẹp phòng ốc. Có một trường học trong cơ ngơi này nhưng tôi không được phép đi học. Tôi cũng làm bơ!

Catherine nói thì thầm chậm rãi, dùng những từ đơn giản và để ý nhiều vào chi tiết. Trên năm phút tiếp theo, tôi học cách làm bơ. Hiểu biết về khuấy bơ của Abby cũng thật mới lạ với Catherine. Tôi bảo cô tiến xa hơn nữa.

"Tôi đang cùng ở với một người nào đó, nhưng tôi không nghĩ là chúng tôi đã cưới nhau. Chúng tôi ngủ cùng nhau... nhưng chúng tôi không luôn luôn sống cùng nhau. Tôi cảm thấy vừa lòng với anh ta, nhưng không có gì đặc biệt cả. Tôi không thấy đứa bé nào. Có những cây táo và những con vịt. Những người khác ở cách xa. Tôi đang hái những trái táo. Có thứ gì đó làm mắt tôi cay. Catherine nhăn mặt trong khi nhắm mắt. Gió thổi phía này ... khói từ gỗ cháy. Họ đang đốt các thùng gỗ". Bây giờ cô đang bị ho. "Điều đó luôn luôn xẩy ra. Họ đang quét bên trong các thùng bằng hắc ín ... để nước không thấm vào".

Sau phần sôi nổi ở buổi thôi miên tuần trước, tôi rất mong nuốn lại tiến tới trạng thái nửa nọ nửa kia. Chúng tôi đã mất 90 phút để thăm dò kiếp sống làm người đầy tớ của cô. Tôi đã học được về cách trải giường, làm bơ và thùng; tôi mong muốn có một bài học tinh thần. Không còn kiên nhẫn, tôi bảo cô tiến tới lúc chết.

"Rất khó thở, ngực tôi đau lắm". Catherine đang thở hỗn hển, trong cơn đau đớn rõ ràng. " Tim tôi đau, nó đập nhanh. Tôi lạnh quá... thân thể tôi run lên". Catherine bắt đầu rùng mình. "Người ta ở trong phòng, cho tôi uống trà. Mùi nó là lạ. Họ đang xoa dầu trên ngực tôi. Sốt ... nhưng tôi cảm thấy rất lạnh". Cô chết lặng lẽ.

Lơ lửng trên trần nhà, cô có thể nhìn thấy xác thân trên giường, một bà già nhỏ thó héo hon vào khoảng sáu mươi tuổi. Cô vừa mới lơ lửng đang đợi chờ người nào đó đến giúp. Cô trở nên ý thức về ánh sáng, cảm thấy bị lôi cuốn đến đó. Ánh sáng trở nên rực rỡ hơn, và chói

lọi hơn. Chúng tôi chờ đợi trong im lặng và giây phút từ từ qua đi. Đột nhiên cô lại ở vào một kiếp khác, hàng ngàn năm trước Abby.

Catherine đang nhẹ nhàng thì thào , "Tôi nhìn thấy rất nhiều tỏi, treo trong một cái phòng bỏ trống. Tôi ngửi thấy mùi tỏi. Người ta tin tỏi được dùng để giết ma quỷ trong máu và tẩy sạch thân thể, nhưng bạn phải dùng nó hàng ngày. Tỏi cũng có ở ngoài, ở phía trên cái vườn. Có những cây dược thảo ... cây vả, cây chà là và các cây rau dược thảo khác. Những cây này có ích cho bạn. Mẹ tôi mua tỏi và các cây dược thảo khác. Trong nhà có người bị bệnh. Đây là những rễ cây lạ. Đôi khi bạn ngậm những rễ cây ấy trong miệng, để trong tai hay những chỗ mở ra. Bạn chỉ cần giữ chúng.

"Tôi nhìn thấy một ông già có bộ râu. Ông là một trong những thầy lang trong làng. Người này nói cho bạn biết phải làm gì. Có một loại bệnh dịch gì đó đang giết dân chúng. Họ không ướp xác vì sợ bệnh này. Họ được đem chôn. Người ta không vui về việc ấy. Họ cảm thấy linh hồn không đi tiếp được bằng cách ấy (trái ngược với tường thuật sau khi chết của Catherine). Nhưng có quá nhiều người chết. Trâu bò cũng đang chết. Nước ... lụt ... người ta bị bệnh vì lụt (Cô hiển nhiên mới nhận thức được một chút về dịch tễ học). Tôi cũng mắc một vài chứng bệnh do nước. Nó làm tôi đau dạ dày. Bệnh về ruột và dạ dày. Thân thể bạn mất nhiều nước. Tôi ở bên cạnh nước, để mang về nhiều hơn, nhưng đó là cái giết chúng tôi. Tôi mang nước trở lại. Tôi thấy mẹ tôi và các anh tôi. Cha tôi đã chết. Các anh tôi rất ốm yếu. "

Tôi tạm ngưng lại trước khi phát hiện về thời gian. Tôi say mê bởi cách có quan niệm về cái chết và kiếp sống sau thay đổi quá nhiều hết kiếp này đến kiếp khác. Tuy nhiên kinh nghiệm về chính cái chết rất đồng nhất, rất giống nhau, ở mỗi lần. Phần thức của cô rời khỏi xác vào lúc chết bay lơ lửng rồi bị cuốn vào một ánh sáng năng lượng tuyệt vời. Cô phải đợi người nào đó đến để giúp cô. Linh hồn tự động đi tiếp. Ướp xác, lễ chôn cất hay bất cứ cách thức nào khác sau khi chết không liên quan gì đến nó. Linh hồn tự động, không cần chuẩn bị, giống như đi qua cái cửa mở.

"Đất trơ trụi và khô cằn ... Tôi không thấy có núi non quanh đây, chỉ có đất, rất phẳng và khô. Một trong các anh tôi chết. Tôi cảm thấy dễ chịu hơn, nhưng vẫn còn đau đớn" Tuy nhiên cô không sống lâu hơn. "Tôi nằm dài trên một ổ rơm có cái gì đó bao bọc." Cô bệnh nặng và không có lượng tỏi hay dược thảo nào có thể cứu cô khỏi chết. Ngay sau khi cô bay lơ lửng trên xác, cô bị cuốn vào một ánh sáng quen thuộc. Cô đang kiên nhẫn chờ một người nào đó đến với cô.

Đầu cô bắt đầu ngó ngoáy hết bên này đến bên kia như thể cô đang lướt xem cảnh tượng nào đó. Giọng cô lại khỏe lên và rõ ràng.

"Họ nói với tôi có nhiều thượng đế, Thượng Đế ở trong mỗi chúng ta"

Tôi nhận ra giọng nói từ trạng thái ở giữa nửa nọ nửa kia bởi sự khàn khàn của nó cũng như giọng nói đầy tinh thần trong lời nhắn nhủ. Những gì cô nói khiến tôi không thể thở được, như kéo hết không khí trong buồng phổi của tôi.

"Cha ông ở đây, và con ông là một đứa bé. Cha ông nói ông sẽ biết ông ấy vì tên của ông là Avrom, và con gái của ông được đặt tên theo cha ông. Và cái chết của cha ông là do bệnh tim. Tình cảm của con ông cũng rất quan trọng, vì nó rụt rè, như con gà chết. Nó đã hy sinh mạng sống cho ông vì lòng yêu thương của nó. Linh hồn của nó rất cao cả... Nó chết để trả những nợ nần cho cha mẹ. Nó cũng muốn cho ông thấy thứ thuốc đó chỉ có thể hữu hiệu đến thế vì phạm vi của nó rất hạn chế."

Catherine ngưng nói, tôi ngồi trong sự im lặng dễ sợ và tâm trí tê cóng của tôi cố gắng lọc lõi các sự việc. Căn phòng như đông lạnh.

Catherine biết rất ít về đời tư của tôi. Trên bàn làm việc của tôi có một tấm hình nhỏ của con gái tôi, nhe răng cười với hai cái răng ở hàm dưới trong cái miệng trống rỗng. Tấm hình đứa con trai tôi ở bên cạnh. Mặt khác, Catherine không biết gì về gia đình tôi hay tiểu sử của tôi. Tôi đã được học cẩn thận về phương pháp chữa bệnh truyền thống. Bác sĩ chuyên khoa có nhiệm vụ làm cái phông trắng để người bệnh có thể chiếu lên đó tất cả những cảm nghĩ riêng tư, tư tưởng và thái độ. Bác sĩ chuyên khoa sẽ phân tích chúng, mở rộng phạm vi hoạt động của tâm trí bệnh nhân. Tôi đã giữ khoảng cách chữa bệnh này với Catherine. Cô thật sự chỉ biết tôi là một bác sĩ tâm thần, không biết gì về quá khứ cũng như cuộc sống riêng tư của tôi. Thậm chí tôi cũng chưa bao giờ treo các bằng cấp của tôi ở phòng mạch.

Thảm kịch lớn nhất trong đời tôi là cái chết bất ngờ của đứa con trai đầu, Adam, nó mới sinh được 23 ngày thì chết, vào khoảng đầu năm 1971. Vào khoảng mười ngày sau, chúng tôi mang nó về nhà từ bệnh viện, nó khó thở và nôn mửa. Việc chẩn bệnh cực kỳ khó khăn. "Toàn bộ dẫn lưu tĩnh mạch phổi di tật vách ngăn tim", chúng tôi được biết là như thế. "Điều đó chỉ xẩy ra một lần trong mười triệu ca sinh đẻ". Mạch máu của phổi phải mang máu đã ô xy hóa về tim, bị chuyển sai vào tim bằng phía sai. Dường như là tim của con tôi hoạt động ngược. Cực kỳ, hy hữu hiếm xẩy ra.

Giải phẫu mở tim dị thường cũng không thể cứu nổi Adam, nó đã chết ít hôm sau. Chúng tôi đã thương tiếc nó nhiều tháng trời, hy vọng và giấc mơ của chúng tôi tiêu tan. Con chúng tôi, Jordan, sinh ra một năm sau, một niềm an ủi to lớn cho vết thương của chúng tôi.

Vào lúc Adam chết, tôi đang lưỡng lự về việc chọn lựa ban đầu của tôi về ngành tâm thần. Tôi đang là bác sĩ thực tập nội trú về nội khoa, và tôi đã được đề nghị một chức vụ nội trú nội khoa. Sau khi Adam chết, tôi quyết tâm làm nghề chữa bệnh tâm thần. Tôi đau lòng thấy y khoa hiện đại với tất cả kỹ năng và kỹ thuật tiên tiến không cứu nổi con tôi, một đứa trẻ nhỏ bé bình thường.

Cha tôi, sức khỏe rất tốt cho đến khi ông bị cơn đau tim nặng vào đầu năm 1979, vào lúc ông 61 tuổi. Ông qua khỏi cơn đau tim đầu tiên, nhưng thành tim ông đã bị hư hại không thể phục hồi được nên ông qua đời ba ngày sau đó. Việc này xẩy ra vào khoảng chín tháng trước lần khám bệnh thứ nhất của Catherine.

Cha tôi là một người mộ đạo, nặng về nghi lễ hơn tinh thần. Tên Do Thái của ông là Avrom. thích hợp với ông hơn là tên bằng tiếng anh, Alvin. Bốn tháng sau khi ông chết, đứa con gái tôi, Amy sinh ra đời và được đặt tên theo tên ông.

Nơi đây, năm 1982, trong phòng mạch tịch mịch không mấy sáng của tôi, một dòng thác nước ầm vang về những sự thật bí mật, ẩn dấu được rót vào trong tôi. Tôi đang bơi trong một biển tinh thần, và tôi rất thích nước. Cánh tay tôi nổi gai ốc. Catherine không thể nào biết được những tin tức này. Không thể có chỗ nào để tìm ra được. Tên Do Thái của cha tôi, đứa con trai của tôi chết yểu vì dị tật ở tim với tỷ lệ một phần mười triệu, sự nghiền ngẫm của tôi về y khoa, cái chết của cha tôi, và tên đặt cho đứa con gái tôi - thật quá nhiều, quá đặc biệt, quá thực sự. Người chuyên viên phòng thí nghiệm ngay thật này là một ống dẫn đến kiến thức tiên nghiệm. Và nếu quả cô đã khám phá ra được những sự thật, phải có cái gì nữa ở đấy? Tôi cần biết nhiều hơn nữa.

"Ai", tôi lẫm bẩm, "Ai ở đấy, Ai nói với cô những sự việc này?"

"Các Bậc Thầy" , cô thì thào, "Các Bậc Thầy Thần Linh nói với tôi. Các Ngài đã nói với tôi, *tôi đã có tám mươi sáu kiếp sống là con người*."

Catherine hít thở nhẹ nhàng, đầu không còn trăn trở nữa. Cô đang nghỉ ngơi. Tôi muốn tiếp tục, nhưng sự gợi ý của cô về điều cô nói đang làm tôi rối trí. Có thực là cô đã có *86 tiền kiếp*? Và các Bậc Thầy là gì? Cái đó là gì? Có thể nào những kiếp sống của chúng ta được hướng dẫn bởi các thần linh là người không có thân hình nhưng dường như có kiến thức lớn lao. Phải chăng có những bước đi tiến tới Thượng Đế? Điều đó có thực không? Tôi thấy khó mà nghi ngờ, vì điều mà cô vừa tiết lộ, tuy nhiên tôi vẫn phải vật lộn để tin được. Nhiều năm tôi đã vượt qua những chương trình lựa chọn. Nhưng trong đầu, trong tâm tôi và sự quyết tâm của tôi, tôi biết cô đúng. Cô đang tiết lộ sự thật.

Về cha tôi và con tôi thì thế nào? Trong một ý nghĩa nào đó, họ vẫn còn sống, họ không bao giờ thực sự chết cả. Họ đang nói chuyện với tôi, nhiều năm sau khi được chôn cất, và chứng minh bằng cách cung cấp tin tức rất bí mật và rõ ràng. Và vì tất cả đều đúng, phải chăng con tôi đã tiến bộ về tinh thần như Catherine đã nói? Phải chăng nó đồng ý để chúng tôi sinh ra nó rồi nó chết 23 ngày sau để giúp tôi trả nợ nghiệp của chúng tôi, hơn nữa dạy tôi về y khoa và nhân loại, thúc đẩy tôi quay về với nghề nghiệp chữa bệnh tâm thần? Tôi rất phấn khởi bởi những tư tưởng ấy. Nằm dưới sự lạnh lùng, tôi cảm thấy lòng thương yêu mãnh liệt đang khuấy động, một cảm nghĩ mạnh mẽ về sự đồng nhất và liên hệ với thiên đường và trái đất. Tôi nhớ cha tôi và con tôi. Thật là tốt lại nhận được tin của họ.

Cuộc đời của tôi sẽ không bao giờ giống như thế nữa. Có một bàn tay nào đó đã tham gia và đã biến đổi không thể đảo ngược lại dòng đời của tôi. Tất cả sự hiểu biết của tôi đã được thực thi cẩn thận cùng với lối suy nghĩ có tính chất hoài nghi, bắt đầu có ý nghĩa. Những ký ức và thông điệp của Catherine đều rất đúng. Trực giác của tôi về tính đứng đắn trong các sự việc của Catherine là đúng. Tôi có những sự việc có thật. Tôi có bằng chứng.

Tuy nhiên, ngay cả trong lúc vui sướng và sự hiểu biết đó, cả lúc trải nghiệm huyền bí, phần tâm trí ngờ vực và lo gic cũ kỹ của tôi đã chứa đựng sự phản đối. Có lẽ đó là ESP (tri giác ngoại cảm) hay khả năng tâm linh nào đó. Cứ cho là như vậy, đó đúng là một khả năng, nhưng nó không chứng minh luân hồi hay các Bậc Thần Linh Bậc Thầy. Nhưng lần này tôi hiểu biết hơn. Cả ngàn trường hợp được ghi trong tài liệu khoa học, nhất là những trẻ em nói tiếng ngoại quốc mà các em chưa bao giờ ở đó, có những vết chàm ở chỗ những vết tử thương trước đây, về những trẻ em biết chỗ những đồ vật quý giá được chôn dấu ở xa hàng ngàn dậm và hàng thập kỷ hay ở thế kỷ trước đó, tất cả vang vọng trong lời truyền lại của Catherine. Tôi biết cá tính của Catherine và tâm trí cô. Tôi biết rõ cô như lòng bàn tay. Không, tâm trí tôi không thể đánh lừa tôi lúc này. Chứng cớ quá rõ ràng và tràn đầy. Đó là sự thực. Cô sẽ xác minh ngày càng nhiều khi các buổi thôi miên tiến triển.

Đôi khi trong những tuần lễ liên tiếp tôi có thể quên đi sức mạnh và tính cấp thiết của buổi thôi miên này. Đôi khi tôi rơi trở lại lối mòn của dòng đời thường nhật, lo lắng về mọi sự việc bình thường. Nghi ngờ lại nổi lên. Dường như thể tâm tôi khi không tập trung, có khuynh hướng trở về với những mô hình, niềm tin, và hoài nghi cũ. Nhưng lúc ấy tôi tự nhắc nhở - điều này đã thực sự xẩy ra! Tôi hiểu thật khó khăn làm sao để tin vào những khái niệm ấy khi không có những kinh nghiệm cá nhân. Kinh nghiệm rất cần để thêm niềm tin tình cảm vào sự hiểu biết tinh thần. Nhưng tác động của kinh nghiệm bao giờ cũng mờ nhạt tới mức độ nào đó.

Trước nhất, tôi không ý thức được tại sao tôi thay đổi quá nhiều. Tôi biết tôi bình tĩnh và kiên nhẫn hơn, và những người khác nói trông tôi thật an bình, tôi dường như thoải mái và hạnh phúc hơn. Tôi cảm thấy hy vọng hơn, niềm vui hơn, quả quyết hơn, và thỏa mãn hơn trong cuộc sống. Tôi thấy rõ ràng là tôi không còn sợ chết. Tôi không còn sợ chết hay sự không tồn tại. Tôi ít sợ mất những người khác mặc dù chắc chắn là tôi sẽ mất họ. Sợ chết mạnh xiết bao. Người ta đã làm tất cả những gì để tránh sợ hãi: khủng hoảng giữa cuộc đời, yêu đương người trẻ tuổi, giải phẫu thẩm mỹ, tự kỷ ám thị, tích lũy của cải vật chất, sinh ra để tiếp tục có danh tiếng, tranh đấu để ngày càng trẻ và vân vân...

Chúng ta hết sức lo lắng về cái chết của chính chúng ta, đôi khi quá lo lắng đến nỗi quên cả mục đích thực sự của cuộc đời.

Tôi cũng trở nên ít bị ám ảnh hơn. Tôi không cần lúc nào cũng phải canh chừng. Mặc dầu tôi đang cố gắng trở nên ít nghiêm nghị, nhưng sự thay đổi này thật khó đối với tôi. Tôi vẫn còn phải học nhiều.

Quả thực tâm trí tôi giờ đây sẵn sàng tiếp nhận khả năng này, thâm chí khả năng xảy ra mà những lời nói của Catherine là thực. Những sự thật không thể tin được về cha tôi và con tôi, không thể nào đạt được bằng giác quan thông thường. Kiến thức và khả năng của cô chứng minh chắc chắn một khả tâm linh nổi bật. Thật khôn ngoan để tin cô, nhưng tôi vẫn giữ cẩn trọng và hoài nghi về cái tôi đọc trong tài liệu phổ cập. Ai là những người thuật lại hiện tượng tâm linh, đời sống sau khi chết, và những biến cố huyền bí lạ lùng? Họ có được huấn luyện theo phương pháp quan sát khoa học và đánh giá không? Mặc dầu có kinh nghiệm tràn đầy và tuyệt vời với Catherine, tôi biết tâm trí phê phán tự nhiên chống đối của tôi vẫn

tiếp tục xem xét kỹ lưỡng mỗi dữ kiện mới, từng mẩu tin tức. Tôi phải kiểm tra để xem nó có phù hợp với khuôn khổ được xây dựng với mỗi buổi thôi miên không. Tôi sẽ xem xét nó dưới một góc độ, với một kính hiển vi của nhà khoa học. Và tuy nhiên tôi không còn phủ nhận khuôn khổ làm việc đã có rồi.

***

CHƯƠNG NĂM

Chúng tôi vẫn ở giữa buổi thôi miên. Catherine đã nghỉ ngơi xong và bắt đầu nói về những bức tượng xanh ở đằng trước một ngôi đền. Tôi khích động mình và lắng nghe. Cô đang ở vào một kiếp sống xa xưa, một nơi nào đó ở Á Đông, nhưng tôi vẫn ở với các Bậc Thầy. Không thể tưởng được, tôi thầm nghĩ. Cô đang nói về *tiền kiếp*, về *luân hồi*, và còn so sánh với những lời phán truyền nghe được từ những Bậc Thầy, nó có cảm giác hạ xuống từ cực điểm. Tuy nhiên tôi đã nhận ra rằng cô phải đi qua một kiếp sống trước khi có thể rời bỏ xác thân để tiến tới trạng thái ở nửa nọ nửa kia. Cô không thể đi thẳng tới trạng thái này được. Và chỉ ở đấy cô mới gặp được các Bậc Thầy.

"Những bức tượng xanh ở trước một ngôi đền lớn", cô thì thầm dịu dàng, một tòa nhà có những chóp nhọn và quả cầu nâu. Có mười bẩy bậc ở phía trước, và có một cái phòng sau khi đã trèo hết các bậc. Hương đang cháy. Không ai có giầy cả. Đầu của họ đều cạo nhẵn. Mặt họ tròn và mắt đen. Da họ sẫm. Tôi ở đấy. Tôi bị đau chân và đã đến đấy để xin được giúp đỡ. Chân tôi bị sưng lên; Tôi không thể bước đi được. Có cái gì đó vướng ở chân tôi. Họ đắp lá vào chân tôi... những cái lá lạ lùng... Tannis (Tannin hay a xít tannic, phát sinh tự nhiên từ rễ cây, gỗ, vỏ cây, lá, và trái của nhiều cây, được dùng làm thuốc từ thời thượng cổ vì tính cầm máu và làm se lại). Trước nhất, chân tôi được rửa sạch. Đó là một nghi thức trước các vị thần. Chân tôi bị nhiễm độc. Tôi đã dẫm phải một cái gì đó. Đầu gối tôi sưng lên. Chân tôi dầy đặc các vết (nhiễm độc máu). Họ khoét một cái lỗ ở chân tôi và nhét một thứ gì rất nóng vào trong đó."

Catherine đang quặn đau. Cô bị nghẹn vì loại độc dược đắng ghê gớm nào đó mà cô được cho uống. Độc dược làm bằng lá cây màu vàng. Cô lành bệnh nhưng xương bàn chân và chân không còn giống như trước nữa. Tôi bảo cô tiến xa hơn nữa. Cô chỉ thấy cuộc sống trống trải và nghèo khổ. Cô sống với gia đình trong một cái chòi không có bàn. Họ ăn một loại gạo nào đó, giống như ngũ cốc, nhưng họ luôn luôn bị đói. Cô già đi rất nhanh, và chưa bao giờ thoát khỏi cảnh nghèo khó và đói, và rồi cô chết. Tôi chờ đợi và tôi có thể nhìn thấy Catherine kiệt sức. Trước khi tôi có thể đánh thức cô, nhưng cô bảo tôi là Robert Jarrod cần tôi giúp đỡ. Tôi không biết Robert Jarrod là ai, hay làm sao tôi có thể giúp được. Không có gì thêm nữa.

Sau khi đánh thức cô dậy từ hôn mê, Catherine nhớ lại nhiều chi tiết về việc nhớ lại tiền kiếp của mình. Cô không nhớ tý gì về kinh nghiệm sau khi chết, không nhớ gì về trạng thái nửa nọ nửa kia, không nhớ gì về các Bậc Thầy, hay kiến thức không thể tin được nổi mà cô đã khám phá ra. Tôi hỏi cô:

"Catherine, từ "Bậc Thầy" có nghĩa gì với cô?" Cô nghĩ rằng đó là một cuộc đấu gôn. Bây giờ cô đã tiến bộ rất nhanh, nhưng cô vẫn còn khó khăn trong việc hợp nhất khái niệm về luân hồi vào thần học của cô. Cho nên tôi quyết định chưa nói với cô về các Bậc Thầy. Ngoài ra tôi không chắc chắn là cách bạn báo tin cho một người nào đó rằng cô là bà đồng tài giỏi không thể tưởng có thể truyền dẫn kiến thức tuyệt vời siêu việt từ những Thần Linh Bậc Thầy.

Catherine đồng ý cho vợ tôi tham dự buổi thôi miên tới. Carole, vợ tôi là một nhân viên công tác tâm lý xã hội có kỹ năng và được huấn luyện kỹ lưỡng và tôi muốn có ý kiến của vợ

tôi về những sự việc xẩy ra không thể tưởng tượng được này. Sau khi kể cho vợ tôi nghe những gì Catherine đã nói về cha tôi và con chúng tôi, Adam, thì vợ tôi nóng lòng muốn giúp đỡ. Tôi không có khó khăn nào trong việc ghi lại mọi lời nói từ những kiếp sống khi Catherine thì thào rất chậm, nhưng các Bậc Thầy lại nói nhanh hơn nhiều, nên tôi quyết định thâu băng mọi thứ.

Một tuần lễ sau, Catherine đến cho buổi thôi miên tiếp. Cô tiếp tục khả quan hơn, sợ hãi và lo âu giảm thiểu. Bệnh tình của cô được cải thiện rõ ràng, nhưng tôi vẫn không chắc chắn tại sao cô lại khá hơn nhiều như thế. Cô đã nhớ việc bị chết đuối khi là Aronda, cô bị cắt họng khi là Johan, là một nạn nhân bệnh dịch lây lan do nước khi là Louisa, và những biến cố chấn thương kinh hoàng khác. Cô cũng đã trải nghiệm hay tái trải nghiệm những tiền kiếp khổ sở, làm nô lệ và bị hành hạ trong gia đình. Bị hành hạ là những thí dụ về những chấn thương nhỏ hàng ngày bắt đầu đi vào tâm linh của chúng tôi. Nhớ lại cả hai loại kiếp sống có thể góp phần vào sự cải thiện bệnh tình cô. Nhưng cũng có một khả năng khác. Phải chăng kinh nghiệm tinh thần tự nó có ích? Có thể hiểu cái chết không phải là cái xuất hiện để góp phần vào cảm giác về hạnh phúc, giảm thiểu nỗi sợ hãi không? Có thể toàn bộ tiến trình, không phải chỉ là chính ký ức, có phải là một phần của sự chữa bệnh không?

Khả năng về tâm linh của Catherine ngày càng tăng, thậm chí cô trở nên trực giác hơn. Cô vẫn còn có khó khăn với Stuart, nhưng cô cảm thấy có thể đối phó với ông ta hữu hiệu hơn. Mắt cô sáng ra và da cô hồng hào. Cô báo cô có một giấc mơ lạ trong tuần nhưng chỉ nhớ được một phần. Cô mơ thấy một cái vây đỏ của một con cá ấn vào trong tay cô.

Cô đắm mình nhanh chóng dễ dàng tới mức độ thôi miên sâu trong vài phút.

"Tôi thấy một loại vách đá nào đó. Tôi đang đứng trên vách đá và nhìn xuống. Tôi đang tìm kiếm thuyền bè - đó là việc tôi phải làm... Tôi mặc cái gì đó xanh, kiểu quần quần xanh... quần ngắn với những chiếc giầy lạ... giầy đen và chúng được thắt lại. Những chiếc giầy này có khóa, trông thật ngộ nghĩnh ... tôi nhìn ra phía chân trời không có tàu bè nào cả". Catherine đang thì thầm. Tôi bảo cô hãy tiến xa hơn nữa đến một biến cố có ý nghĩa trong đời cô.

"Chúng tôi đang uống bia, bia đen nặng. Trời tối đen. Cốc vại rất dày. Chúng rất cổ, chúng được làm thành với kim khí cho bền bỉ. Nơi đây mùi nồng nặc, và có nhiều người ở đấy. Rất là ồn ào. Ai cũng nói chuyện, rất là náo nhiệt".

Tôi hỏi cô có nghe thấy ai gọi tên cô không.

"Christian ... Christian là tên tôi". Cô nay lại là đàn ông. " Chúng tôi vừa ăn một thứ thịt nào đó và uống bia. Trời tối và bia rất đắng. Họ bỏ muối vào".

Cô không biết năm tháng. "Họ đang nói chuyện về chiến tranh và về những con tàu phong tỏa các hải cảng! Nhưng tôi không nghe biết ở đâu. Nếu họ im lặng, tôi có thể nghe thấy, nhưng ai cũng nói chuyện và ồn ào."

Tôi hỏi cô ở đâu. "Hamstead... Hamstead (Đánh vần theo âm) Đó là một cái cảng, một hải cảng ở Wales. Họ đang nói về Anh Quốc." Cuối cùng cô đã tiến xa tới lúc Christian ở trên tàu của anh. "Tôi ngửi thấy mùi gì đó, mùi gì đang cháy. Mùi thật là kinh tởm. Gỗ cháy, những thứ khác nữa. Nóng bỏng mũi... Một cái gì đó ở đàng xa đang cháy, một loại thuyền bè nào đó, thuyền buồm. Chúng tôi đang chất hàng! Chúng tôi đang chất thứ gì đó với thuốc súng". Catherine trở nên bối rối trông thấy.

"Có cái gì đó với thuốc súng, rất đen. Nó dính vào tay. Phải di chuyển nhanh. Con tàu có lá cờ xanh. Lá cờ sẫm ... Đó là một lá cờ xanh vàng. Có một loại vương miện nào đó với ba điểm trên đó".

Đột nhiên Catherine nhăn nhó vì đau. Cô đang đau đớn cực độ. " Úi chà!" , cô càu nhàu, đau ở tay tôi, đau ở tay tôi! Có thứ kim khí gì đó, kim khí nóng trong tay tôi. Nó làm tôi chết bỏng! Ối! Ối!.

Tôi nhớ lại một đoạn trong giấc mộng và bây giờ hiểu rằng cái vây cá đỏ ấn vào trong tay cô. Tôi chặn cơn đau, nhưng cô vẫn rên rỉ.

"Những mảnh vụn là kim loại ... Con tàu của chúng tôi bị phá hủy ... bên hải cảng. Họ đã ngăn chặn được ngọn lửa. Nhiều người bị giết ... rất nhiều người. Tôi sống sót, chỉ đau tay thôi, nhưng nó sẽ lành với thời gian". Tôi bảo cô tiến xa hơn nữa và để cô chọn ra biến cố có ý nghĩa.

"Tôi nhìn thấy một loại nhà in, in cái gì đó bằng bản khắc và mực. Họ đang in và đóng sách ... Sách có bìa da và những chỉ được dùng để đóng sách, dây da. Tôi thấy một cuốn sách đỏ ... Sách lịch sử. Tôi không nhìn thấy tựa đề; họ chưa in xong. Những cuốn sách rất tuyệt vời. Bìa sách rất mềm mại, bìa da. những cuốn sách rất tuyệt vời ; sách dạy bạn đấy".

Rõ ràng Christian vui sướng nhìn thấy sách và đang sờ vào sách, và anh lờ mờ nhận thức được tiềm năng học bằng cách ấy. Tuy vậy anh dường như không được học hành nhiều. Tôi bảo anh tiến tới ngày cuối cùng của đời anh.

"Tôi nhìn thấy cây cầu trên sông. Tôi là một ông già... rất già. Đi lại khó khăn. Tôi đang bước đi trên cầu ... để sang bên kia ... Tôi cảm thấy tức ngực, tức kinh khủng, làm đau trong lồng ngực! Ối! " Catherine đang phát ra tiếng ùng ục, cho thấy cơn đau tim trong khi Christian đi trên cầu. Hơi thở của cô rất nhanh và nông, mặt và cổ đầy mồ hôi, cô bắt đầu ho và thở hổn hển. Tôi lo lắng. Lại kinh qua cơn đau tim ở tiền kiếp có nguy hiểm không? Đó là biên giới mới; không ai biết câu trả lời. Cuối cùng Christian chết. Bây giờ Catherine nằm dài an bình trên giường khám bệnh, thở sâu và điều hòa. Tôi trút tiếng thở dài khoan khoái.

"Tôi cảm thấy tự do ... tự do", Catherine thì thầm. Tôi đúng là đang lơ lửng trong bóng tối... đúng là đang lơ lửng. Có một nguồn sáng đâu đó ... và các thần linh, những người khác".

Tôi hỏi liệu cô có ý nghĩ nào về kiếp sống vừa chấm dứt, kiếp sống là Christian không".

"Tôi lẽ ra nên tha thứ nhiều hơn nữa, nhưng tôi lại không. Tôi không tha thứ những sai trái người ta đã gây ra cho tôi, và tôi lẽ ra nên tha thứ. Tôi đã không tha thứ những sai trái. Tôi giữ trong lòng và tôi đã chất chứa chúng trong nhiều năm... .Tôi nhìn thấy những cặp mắt ... những cặp mắt".

"Những cặp mắt" tôi kêu lên, cảm thấy sự tiếp xúc. "Loại mắt gì?"

"Những cặp mắt của các Thần Linh Bậc Thầy", Catherine thì thào, "nhưng tôi phải chờ. Tôi có những việc phải suy nghĩ". Ít phút trôi qua trong sự im lặng căng thẳng.

Phá tan sự im lặng dài, tôi cất tiếng mong đợi, "Làm sao cô có thể biết được khi nào họ sẵn sàng."

Cô trả lời, "Họ sẽ gọi tôi". Nhiều phút nữa qua đi. Rồi, đột nhiên đầu cô cứ lăn hết bên này sang bên kia, và giọng cô ồ ồ và quyết liệt, báo hiệu có sự thay đổi.

"Có nhiều linh hồn trong phương chiều này. Tôi không phải là người duy nhất. Chúng ta phải kiên nhẫn. Có cái gì đó là điều mà tôi chưa từng biết ... Có nhiều phương chiều..." Tôi hỏi cô phải chăng cô đã ở đây trước kia, phải chăng cô đã luân hồi nhiều lần.

"Tôi đã ở vào những bình diện khác nhau vào những thời điểm khác nhau. Mỗi lần là một mức độ của thức cao hơn. Bình diện nào chúng ta đi lệ thuộc vào chúng ta đã tiến bộ thế nào ..." Cô lại im lặng. Tôi hỏi cô phải học bài học nào cô đã học được để tiến hành. Cô trả lời ngay.

"Đó là việc chúng ta phải chia sẻ kiến thức của chúng ta với người khác. Đó là tất cả chúng ta có khả năng vượt qua rất xa cái mà chúng ta thường sử dụng. Một số trong chúng ta tìm thấy điều này nhanh hơn người khác. Đó là việc phải xét những tật xấu của mình trước khi đi tới điểm này. Nếu không, ông sẽ phải mang theo chúng vào kiếp khác. Chỉ khi chúng ta có thể tự gột bỏ được những thói quen xấu mà chúng ta tích lũy khi chúng ta ở trạng thái thể chất. Những Thần Linh Bậc Thầy không thể làm điều đó cho chúng ta. Nếu ông chọn cách chiến đấu và không tự gột bỏ các tính xấu, ông sẽ mang chúng vào kiếp khác. Và chỉ khi ông quyết định là ông đã đủ mạnh để làm chủ những vấn đề bên ngoài, thì ông sẽ không phải mang chúng vào kiếp sau.

"Chúng ta cũng phải học hỏi không chỉ đi đến chỗ những người có cùng xung động như chúng ta. Cảm thấy bị lôi kéo tới chỗ ai đó cùng một mức độ với mình là điều bình thường. Nhưng điều này sai. Ông phải tới chỗ những người có xung động sai... với xung động của ông. Điều này có tầm quan trọng... trong việc giúp ... những người này".

"Chúng ta được trao các khả năng trực giác, chúng ta phải theo và không được cố gắng chống lại. Những kẻ chống lại sẽ gặp nguy hiểm. Chúng ta không được trở lại mỗi bình diện với khả năng đồng đều. Một số trong chúng ta có khả năng hơn những người khác, vì họ đã tích lũy được ở những thời điểm khác. Bởi vậy con người không phải được tạo ra đều bình đẳng. Nhưng cuối cùng, chúng ta sẽ tiến tới điểm chỗ mà chúng ta đều bình đẳng".

Catherine ngưng lại. Tôi biết những tư tưởng này không phải của cô. Cô không có kiến thức về vật lý hay siêu hình học; cô không biết gì về bình diện, phương chiều và xung động. Vượt lên trên cái đó, vẻ đẹp của lời nói và tư tưởng, ngụ ý triết lý trong những lời thốt ra này - những cái ấy đều vượt quá khả năng của Catherine. Cô không bao giờ nói một cách rõ ràng và văn chương như vậy. Tôi có thể cảm thấy một sức mạnh khác cao hơn vật lộn với tâm trí và dây âm thanh của cô để chuyển đạt những tư tưởng ấy thành lời, do đó mà tôi có thể hiểu. Không, đó không phải là Catherine.

Giọng cô là một giọng mơ màng.

"Những người hôn mê ....ở trong trạng thái lơ lửng. Họ chưa sẵn sàng để vượt vào bình diện khác ... cho đến khi họ quyết định liệu họ có muốn vượt qua hay không. Chỉ khi họ có thể quyết định điều đó. Nếu họ cảm thấy họ không còn gì học hỏi ... trong trạng thái thể chất... thì họ được phép vượt qua. Nhưng nếu họ còn phải học nhiều hơn nữa, thì họ phải trở lại, dù rằng họ không muốn thế. Đó là giai đoạn nghỉ ngơi cho họ, một thời điểm khi những sức mạnh tinh thần của họ có thể nghỉ ngơi".

Cho nên những người bị hôn mê có thể quyết định trở về hay không trở về, tùy theo việc họ còn phải học hỏi bao nhiêu để hoàn tất được ở trạng thái thể chất. Nếu họ cảm thấy không còn gì nữa để học hỏi, họ có thể đi ngay vào trạng thái tinh thần, bất kể y khoa hiện đại. Thông tin này phù hợp với công cuộc nghiên cứu được phổ biến về kinh nghiệm cận tử, và lý do tại sao một số người muốn quay trở về. Những người khác không được quyền lựa chọn, họ phải quay trở về vì họ còn phải học hỏi nữa. Dĩ nhiên, tất cả những người được phỏng vấn về kinh nghiệm cận tử của họ đã trở về với xác thân. Có một sự tương đồng sâu sắc trong những câu chuyện của họ. Họ rời khỏi xác thân và "quan sát" những cố gắng hồi sinh từ một điểm bên trên thân thể của họ. Cuối cùng họ nhận thấy một ánh sáng chói lọi hay một bóng dáng "thần linh" rực sáng ở xa, đôi khi ở cuối đường hầm. Họ không cảm thấy đau đớn. Khi họ nhận thức được nhiệm vụ trên thế gian chưa hoàn tất, và họ phải quay về với xác thân, họ hợp nhất ngay lại với xác thân và lại ý thức đau đớn và những cảm giác thể xác khác.

Tôi có một vài bệnh nhân có kinh nghiệm lúc cận tử. Câu chuyện hứng thú nhất là câu chuyện của một thương gia Nam Mỹ khá giả được tôi khám bệnh trong một số buổi tâm lý trị liệu thông thường khoảng hai năm sau khi việc điều trị cho Catherine chấm dứt. Jacob bị một người đi mô tô đâm phải không còn biết gì ở Hòa Lan năm 1975 khi ông ta mới ngoài 30 tuổi. Ông nhớ là bay lơ lửng trên xác thân và nhìn xuống xem quang cảnh chỗ tai nạn, chú ý đến xe cứu thương, bác sĩ chăm sóc vết thương, và đám đông người xúm lại xem. Ông nhận thấy ánh sáng vàng ở đằng xa, và ông tiến lại gần ánh sáng ấy, ông thấy một nhà sư mặc bộ y nâu. Nhà sư này bảo Jacob chưa phải là lúc Jacob phải chết, ông ta phải quay về với xác thân. Jacob nhìn thấy sự thông thái và tài năng của nhà sư, nhà sư này cũng nêu lên một vài biến cố tương lai trong cuộc đời của Jacob, tất cả những biến cố này sau này đều xẩy ra. Jacob nhập lại vào xác thân, nay ở bệnh viện, tỉnh lại, và lần đầu tiên nhận thấy đang bị hành ha bởi đau đớn.

Năm 1980 Jacob là người Do Thái trong khi đi du lịch tại Do Thái, ông ta có đến thăm Hang động của các Giáo Trưởng ở Hebron, thánh địa của cả người Do Thái Giáo lẫn Hồi Giáo. Sau kinh nghiệm tại Hòa Lan, ông đã trở nên mộ đạo nhiều hơn và đã bắt đầu cầu nguyện nhiều hơn. Ông ta thấy một nhà thờ Hồi Giáo gần đấy và ngồi xuống cầu nguyện cùng người Hồi giáo. Một lúc sau, ông đứng dậy đi. Một người Hồi Giáo già tiến lại gặp ông và nói rằng, "Ông thật khác với những người khác. Họ ít khi ngồi xuống cùng cầu nguyện với chúng tôi." Cụ già ngừng một chút, nhìn kỹ Jacob trước khi tiếp tục, " Ông đã gặp một nhà sư, đừng quên những gì nhà sư đã nói với ông." Năm năm sau tai nạn xẩy ra và cách xa hàng ngàn dậm, một cụ già biết cuộc gặp gỡ giữa nhà sư và Jacob, cuộc gặp gỡ xẩy ra trong khi Jacob bất tỉnh.

Ở phòng mạch, cân nhắc những tiết lộ mới nhất của Catherine, tôi băn khoăn điều mà những người viết Hiến Pháp và Đạo Quyền của Mỹ có lẽ đã nghĩ về một tuyên bố rằng tất cả con người không được sinh ra bình đẳng. Người ta sinh ra với tài trí, khả năng, và sức mạnh từ những kiếp khác. "Nhưng cuối cùng chúng ta tiến đến một điểm nơi mà tất cả chúng ta sẽ bình đẳng". Tôi nghi ngờ điểm này cách nhau nhiều, nhiều kiếp sống.

Tôi nghĩ đến thần đồng Mozart và tài năng không thể tưởng được lúc thiếu thời. Phải chăng đó cũng là một sự chuyển những khả năng cũ trước đây từ kiếp trước? Dường như chúng ta mang theo những khả năng cũng như những nợ nần.

Tôi đã nghĩ về chuyện làm sao mà con người hay tụ họp lại thành những nhóm thuần nhất, hay tránh xa và thường làm người ngoài sợ hãi. Đó là cái gốc của thành kiến và hận thù nhóm. " Chúng ta phải học hỏi không chỉ đi tới những người có cùng xung động như chúng ta." Để giúp đỡ những người khác này, tôi có thể cảm thấy chân lý tinh thần trong những lời này của cô.

Catherine tiếp tục, "Tôi phải trở lại", "Tôi phải trở lại". Tôi muốn được nghe nhiều nữa. Tôi hỏi cô ai là Robert Jarrod. Cô đã nói ra tên này trong buổi thôi miên kỳ trước, nói rằng người này cần sự giúp đỡ của tôi.

"Tôi không biết ... Có thể ông ta ở một bình diện khác, không phải bình diện này. Dường như cô không thể tìm ra ông ta. "Chỉ khi nào ông ta muốn, giá mà ông ta quyết định đến với tôi", cô thì thào, "ông ta sẽ nhắn tin cho tôi. Ông ta cần sự giúp đỡ của ông".

Tôi vẫn không thể hiểu làm sao tôi có thể giúp được.

"Tôi không biết", Catherine trả lời. "Nhưng ông là người được học hành, chứ không phải là tôi."

Điều này thật là thú vị. Điều này có thật quan trọng đối với tôi không? Hay tôi phải giúp Robert Jarrod vì được học hành? Chúng tôi chưa bao giờ nghe nói gì về ông ta cả.

Cô nhắc lại, "Tôi phải trở về". "Tôi phải đi đến chỗ ánh sáng trước nhất."

Đột nhiên cô lo sợ. "Ối Ối, Tôi do dự quá lâu ... Vì tôi do dự, nên tôi lại phải chờ." Trong khi cô chờ đợi tôi hỏi cô đang nhìn thấy gì và cảm nghĩ thế nào.

"Đúng là những thần linh khác, những linh hồn khác. Họ cũng đang chờ đợi." Tôi hỏi cô liệu có cái gì để dạy chúng tôi trong khi cô chờ đợi. Tôi hỏi, "Cô có thể cho chúng tôi biết điều gì chúng tôi phải biết không?"

"Họ không ở đây để nói với tôi", cô trả lời. Thật hấp dẫn. Nếu các Thần Linh Bậc Thầy không có ở đấy để cho cô nghe, Catherine không thể tự mình cung cấp kiến thức.

"Tôi rất bồn chồn khi ở đây. Tôi rất muốn đi ... Khi nào đúng lúc, tôi sẽ đi". Một lần nữa, ít phút im lặng trôi qua. Cuối cùng hẳn là đã đúng lúc. Cô lại rơi vào một kiếp sống khác.

"Tôi nhìn thấy những cây táo và một ngôi nhà, ngôi nhà trắng. Tôi sống trong nhà đó. Những trái táo bị sâu ăn ... , không tốt để ăn. Có một cái đu, một cái đu dưới vòm cây". Tôi bảo cô hãy nhìn vào chính mình.

"Tôi có tóc mịn màng, vàng hoe; tôi năm tuổi, Tên tôi là Catherine." Tôi rất ngạc nhiên. Cô đã vào hiện kiếp; cô là Catherine năm tuổi. Nhưng cô phải ở đấy vì một lý do nào đó. "Có điều gì đang xẩy ra ở đó Catherine?"

"Cha tôi giận dữ với chúng tôi... nguyên nhân là chúng tôi không được phép ra ngoài. Ông... ông đánh tôi bằng một cái gậy. Cái gây này rất nặng; nó làm tôi đau... Tôi sợ hãi lắm". Cô đang rên rỉ và nói như một đứa trẻ. "Cha tôi không ngưng đánh cho đến khi ông đã làm cho chúng tôi đau. Tại làm sao ông có thể làm như vậy với chúng tôi? Tại sao ông lại hèn hạ thế? Tôi yêu cầu cô hãy nhìn đời cô bằng một cái nhìn cao hơn và trả lời những câu hỏi của chính cô. Tôi vừa mới đọc sách nói về những người có thể làm như thế. Một số nhà văn gọi cái nhìn này là cái Ngã Cao Cả hay hay Cái Ta Cao Thượng. Tôi rất tò mò muốn biết liệu Catherine có thể tiến tới trạng thái này không, nếu nó hiện hữu. Nếu cô có thể, đây sẽ là một kỹ thuật chữa bệnh mạnh, con đường tắt vào nhận thức đúng bản chất và hiểu biết. "Ông không bao giờ muốn chúng tôi", cô thì thào rất nhẹ. Ông cảm thấy chúng tôi là sự xâm phạm vào đời ông... Ông không muốn có chúng tôi".

Tôi hỏi, "Cả Anh cô nữa sao?"

"Vâng, anh tôi còn tệ hơn nữa. Họ chưa bao giờ định có anh tôi. Họ chưa lấy nhau khi... bà đã có thai với ông". Việc này chứng tỏ tin tức mới làm cho Catherine sửng sốt. Cô chưa bao giờ biết về việc mẹ cô mang thai trước khi cưới. Sau này, mẹ cô xác nhận khám phá của Catherine là đúng.

Mặc dầu cô kể lại hiện kiếp, nhưng lúc này Catherine cho thấy sự khôn ngoan và một nhãn quan về đời sống của mình trước đây đã bị giới hạn trong trạng thái nửa nọ nửa kia, hay trạng thái tinh thần. Dù sao có một phần "cao hơn trong tâm trí cô, hồ như siêu thức. Có lẽ đây là cái Ngã Cao mà những người khác đã mô tả. Mặc dầu không tiếp xúc với các Thần Linh Bậc Thầy và những kiến thức kỳ lạ của các Ngài, tuy nhiên trong trạng thái siêu thức

của cô, cô có một nhận thức đúng bản chất và tin tức sâu sắc, cũng như về sự thụ thai của người anh cô. Cái thức của Catherine khi tỉnh giấc, lo lắng và giới hạn nhiều hơn, tầm thường và nông cạn hơn nhiều. Cô không thể kết nối vào trạng thái siêu thức. Tôi không biết các nhà tiên tri và những nhà hiền triết của các tôn giáo Phương Đông và Tây, những người gọi là " hiện thực", có thể dùng trạng thái siêu thức để đạt trí tuệ và kiến thức không. Nếu như vậy thì tất cả chúng ta đều có khả năng làm như thế vì chúng ta phải có cái siêu thức này. Nhà phân tích tâm lý Carl Jung nhận thấy có nhiều mức độ thức khác nhau. Ông viết về cái vô thức chung, một trạng thái tương tự như siêu thức của Catherine.

Tôi ngày càng nản lòng bởi hố sâu ngăn cách không vượt qua được giữa cái thức của Catherine, cái trí tuệ lúc thức và cái tâm trí siêu thức lúc hôn mê. Trong khi cô bị thôi miên, tôi có những cuộc đối thoại triết học say mê với cô ở mức siêu thức. Tuy nhiên khi tỉnh dạy, Catherine không quan tâm gì đến triết lý hay những vấn đề đã nêu. Cô sống trong một thế giới của những điều vụn vặt hàng ngày, quên lãng một thiên tài ở nơi cô.

Trong khi đó, cha cô hành hạ cô, và những lý do trở nên rõ ràng. "Ông có nhiều bài học phải học", tôi nói một cách ngờ vực.

" Vâng... ông phải học".

Tôi hỏi cô liệu ông phải học gì. " Kiến thức này không được tiết lộ cho tôi". Giọng nói của cô rời rạc, xa xăm. "Điều gì được tiết lộ cho tôi là điều quan trọng với tôi, điều liên quan đến tôi. Mỗi người phải tự quan tâm đến mình ... tự mình làm ... toàn bộ. Chúng ta có những bài học để học.... mỗi một người trong chúng ta. Những bài học này phải được học một lần vào một lúc nào đó... có thứ tự. Chỉ khi đó chúng ta mới biết điều mà người kế tiếp cần, điều mà anh ấy hay chị ấy thiếu, hay chúng ta thiếu, để làm thành toàn bộ". Cô nói trong giọng thì thào, tiếng thì thầm của cô truyền đạt một cảm giác về sự suy xét độc lập đáng mến.

Khi Catherine lại nói, giọng trẻ nít của cô trở lại. "Ông ta làm cho tôi bệnh. Ông bắt tôi ăn những món ăn tôi không thích. Một số món như ... rau diếp, hành, món ăn tôi ghét. Ông ta bắt tôi ăn thứ đó, tôi sẽ bị bệnh. Nhưng ông không cần! Catherine bắt đầu hổn hển. Cô đang hít không khí. Tôi lại gợi ý cô nhìn quang cảnh từ một nhãn quan cao hơn, cô cần hiểu rằng tại sao cha cô hành động như vậy.

Catherine nói bằng giọng tha thứ. " Phải làm đầy cái trống trải nơi ông. Ông ghét tôi vì điều ông đã làm. Ông ghét tôi vì điều đó, và chính ông ghét ông". Tôi đã gần quên đi vụ cưỡng hiếp khi cô ba tuổi. "Cho nên ông phải phạt tôi ... Tôi hẳn đã làm điều gì để ông làm tôi như thế". Cô mới có ba tuổi và cha cô say rượu. Tuy nhiên cô đã âm thầm mang tội lỗi này trong lòng cô từ đấy. Tôi giải nghĩa hiển nhiên này.

"Cô chỉ là trẻ thơ. Bây giờ cô phải tự mình thoát ra khỏi tội lỗi ấy. Cô đã không làm gì cả. Làm sao một đứa trẻ ba tuổi có thể làm gì? Không phải tội lỗi cô, mà chính là cha cô".

"Lúc ấy, ông hẳn là ghét tôi", cô thì thào nhẹ nhàng. " Tôi biết ông trước đây, nhưng bây giờ không thể dùng được tin tức này. "Tôi phải trở lại thời gian đó". Mặc dù một vài giờ đã qua đi, tôi muốn quay về với những quan hệ trước đây của họ. Tôi cho cô chỉ dẫn với chi tiết.

"Cô đang ở trang trạng thái hôn mê sâu. Vào lúc tôi sắp sửa đếm ngược trở lại ba đến một ngay. Cô sẽ ở trong trạng thái sâu hơn và cô sẽ cảm thấy hoàn toàn an toàn. Tâm trí cô sẽ tự do lang thang về thời gian trước đây, thời gian liên quan đến cha cô trong cuộc sống hiện tại của cô bắt đầu, trở về thời gian có ý nghĩa nhất về việc xẩy ra lúc thơ ấu giữa cha cô và cô. Khi tôi nói "một", cô sẽ quay trở về kiếp sống đó và hãy nhớ lấy. Việc này rất quan trong cho việc chữa bệnh của cô. Cô có thể làm được việc đó. Ba... hai... một. " Im lặng một hồi lâu.

"Tôi không nhìn thấy ông... nhưng tôi nhìn thấy người ta bị giết!'. Giọng của cô trở thành ầm ĩ và khàn khàn. Chúng ta không có quyền ngăn chặn đời sống của người khác trước khi họ đã sống sót ngoài nghiệp của họ. Và chúng ta đang làm việc này. Chúng ta không có quyền. Họ sẽ bị quả báo nếu chúng ta để họ sống. Khi họ chết họ sẽ đi vào phương chiều kế tiếp, họ sẽ khổ sở tại đấy. Họ sẽ bị đưa vào một trang thái rất buồn bực. Họ sẽ không có yên ổn. Họ sẽ bị gửi trở lại, và đời sống của họ sẽ rất khó khăn. Họ sẽ phải đền bù những người mà họ gây đau đớn vì bất công, những người họ đã chống lại. Họ đã ngăn chận đời sống của những người này, và họ không có quyền làm thế. Chỉ có Thượng Đế mới trừng phạt được những người ấy thôi, chứ không phải là chúng ta. Họ sẽ bị trừng phạt.

Một phút im lặng trôi qua. Cô thì thầm, "Họ đi rồi". Hôm nay các vị Thần Linh Bậc Thầy đã cho chúng ta một lời phán truyền nữa, mạnh mẽ và rõ ràng. Chúng ta không được giết, dù trong hoàn cảnh nào. Chỉ có Thượng Đế mới có thể trừng phạt.

Catherine mệt lử. Tôi quyết định rời lại việc truy cứu về sự liên hệ ở tiền kiếp với cha cô, và tôi đưa cô ra khỏi hôn mê. Cô không nhớ gì cả ngoại trừ hóa thân là Christian và Catherine còn nhỏ. Cô mệt mỏi, nhưng an lạc và thư giãn như thể trút được một gánh nặng đã được nhấc đi từ cô. Mắt tôi bắt gặp mắt Carole, Chúng tôi đều mệt lừ. Chúng tôi đã run rẩy và đã đổ mồ hôi, chú tâm vào mỗi lời nói. Chúng tôi cùng chia sẻ một kinh nghiệm khổng thể tưởng tượng được.

***

CHƯƠNG SÁU

Bây giờ tôi ấn định các buổi thôi miên hàng tuần cho Catherine vào cuối ngày vì các buổi này phải mất chừng vài tiếng. Cô vẫn có bề ngoài thanh thản khi cô đến vào tuần kế tiếp. Cô đã nói chuyện bằng điện thoại với cha cô. Không cho cha cô biết chi tiết nào, cô đã tha thứ cho ông theo cách của cô. Tôi chưa bao giờ thấy cô thanh thản như thế. Tôi kinh ngạc về sự tiến bộ nhanh chóng của cô. Rất hiếm có một bệnh nhân với nỗi lo âu kinh niên và sợ hãi thâm chí thâm căn cố đế chuyển biến quá đột ngột như vậy. Mặt khác, dĩ nhiên Catherine không phải là một bệnh nhân thường, và tiến trình chữa trị cho cô là duy nhất.

"Tôi nhìn thấy một con búp bê sứ để trên mặt loại lò sưởi nào đó." Cô đã rơi nhanh vào hôn mê sâu. "Có những cuốn sách ở cả hai bên gần lò sưởi. Đó là một căn phòng trong một ngôi nhà nào đó. Có những cây đèn nến gần con búp bê và một bức tranh chân dung ... một bộ mặt, mặt của một người đàn ông... Đó là ông ta..." Cô đang quan sát căn phòng. Tôi hỏi cô, cô nhìn thấy gì.

"Một loại thảm phủ sàn nhà. Nó xù xù giống như ... đó là da thú... phải một loại da thú phủ sàn nhà. Bên phải có hai cửa kính... dẫn ra ngoài hành lang. Có bốn bậc - những cái cột ở mặt tiền - Có bốn bậc thềm đi xuống. Những bậc này dẫn ra một con đường. Nhiều cây to bao chung quanh... Có một vài con ngựa bên ngoài. Những con ngựa được buộc vào .... mấy cái cọc ở phía trước".

Tôi hỏi , "Cô có biết chỗ ấy ở đâu không?" Catherine hít một hơi dài.

"Cô thì thào, "Tôi không biết địa điểm", "nhưng năm, năm phải ở đâu đây. Đó là thế kỷ thứ mười tám, nhưng tôi không biết ... có cây cối và hoa vàng, những bông hoa vàng rất đẹp". Cô bị xao lãng bởi những bông hoa này. "Mùi hoa tuyệt vời; ngọt ngào, những bông hoa... những bông hoa kỳ lạ, những bông hoa to lớn... những bông hoa vàng nhị đen ở giữa hoa". Cô tạm ngừng, vẫn còn ở giữa những bông hoa. Tôi nhớ đến những cánh đồng hoa hướng dương ở miền nam nước Pháp. Tôi hỏi cô về khí hậu tại đấy.

"Rất ôn hòa, không gió nhiều. Không nóng mà cũng chẳng lạnh". Chúng tôi không đạt được sự tiến triển nào trong việc nhận dạng ra nơi nào. Tôi đưa cô trở lại ngôi nhà, xa rời những đóa hoa vàng quyến rũ, và tôi hỏi cô chân dung để trên lò sưởi.

"Tôi không thể ...Tôi vẫn nghe Aaron... tên ông đó là Aaron." Tôi hỏi liệu ông ta là chủ nhà không. "Không, con ông ta mới là chủ nhà. Tôi làm việc ở đấy". Lại một lần nữa cô được phân vai là người hầu. Cô chưa bao giờ được đến gần tượng của Cleopatra hay Napoleon. Những người nghi ngờ về đầu thai luân hồi, kể cả bản thân tôi được huấn luyện khoa học cho đến tận hai tháng vừa qua, thường trông đợi vào tình trạng hay xảy ra về hóa thân hơn của những người nổi tiếng rất nhiều. Bây giờ tôi thấy mình đang ở một vị thế bất thường nhất vì đã chứng minh được luân hồi bằng khoa học ngay tại văn phòng của Khoa Tâm Thần. Và hơn thế nữa, luân hồi đang được khám phá.

"Cẳng tôi rất ..." Catherine tiếp tục, "rất nặng. Nó bị đau. Hầu như là nó không ở đấy... Chân tôi đau. Ngựa đá tôi". Tôi bảo cô hãy nhìn vào chính mình.

"Tôi có tóc mầu nâu, tóc nâu xoắn. Tôi mang một loại mũ bê rê, một loại mũ bê rê trắng ... một bộ đồ xanh với một loại tạp dề bên ngoài ... tạp dề. Tôi trẻ nhưng không phải là đứa trẻ con. Nhưng chân tôi đau. Việc mới xẩy ra, tôi bị đau kinh khủng". Trông cô thấy rõ là rất đau. " Móng ngựa... móng ngựa. Nó đá tôi bằng móng của nó. Con ngựa này thật hắc búa". Giọng cô trở nên dịu hơn vì cuối cùng cơn đau đã giảm. "Tôi có thể ngửi thấy mùi cỏ khô, cỏ khô trong chuồng. Có người đang làm việc trong khu chuồng ngựa". Tôi hỏi về nhiệm vụ của cô.

"Tôi có bổn phận hầu hạ ... hầu hạ trên nhà lớn. Tôi cũng phải làm việc vắt sữa bò". Tôi muốn biết nhiều hơn về những người chủ.

"Người vợ khá tròn trĩnh, trông rất vụng về. Có hai đứa con gái... Tôi không biết chúng". Cô nói thêm, đoán trước câu hỏi tiếp theo của tôi là liệu có người nào đã hiện thân trong đời sống hiện tại của Catherine không. Tôi hỏi về gia đình cô ở thế kỷ thứ mười tám.

"Tôi không biết, Tôi không nhìn thấy họ, Tôi không thấy ai ở với tôi. Tôi hỏi có phải cô sống ở đấy không. "Vâng tôi sống ở đấy, nhưng không phải ở tòa nhà chính. Một cái nhà rất nhỏ ... họ cho chúng tôi. Có những con gà. Chúng tôi nhặt trứng. Trứng gà màu nâu. Nhà tôi rất nhỏ ... và trắng... một phòng. Tôi thấy một người đàn ông. Tôi sống với người này. Anh ta có bộ tóc xoắn và mắt xanh". Tôi hỏi phải chăng họ là vợ chồng.

"Không phải trong nghĩa vợ chồng, không." Có phải cô sinh ra ở đấy không? Không, Tôi được mang về vùng này khi tôi còn rất trẻ. Gia đình tôi rất nghèo". Người đàn ông của cô dường như không thân thuộc. Tôi bảo cô đi xa hơn nữa trong đời sống này để tìm ra biến cố có ý nghĩa hơn.

"Tôi nhìn thấy cái gì đó trắng... trắng với nhiều dải trên đó. Phải là một cái mũ. Một loại mũ bê rê, với những lông vũ và dải trắng."

"Ai đội mũ ấy. Có phải - Cô ngắt lời tôi.

"Bà chủ ngôi nhà này, dĩ nhiên". Tôi cảm thấy hơi ngớ ngẩn. Đó là đám cưới của một trong hai người con gái. Toàn bộ cơ ngơi này tham gia lễ cưới." Tôi hỏi cô báo chí có nói gì về đám cưới này không. Nếu có tôi muốn cô nhìn vào ngày tháng.

"Không, tôi không tin là có báo chí tại đấy. Tôi không thấy cái gì như thế. Khó mà tìm được tài liệu để chứng minh ở kiếp sống này". " Cô có thấy cô trong đám cưới này không?" Tôi hỏi. Cô to tiếng trả lời nhanh chóng.

"Chúng tôi không dự đám cưới. Chúng tôi chỉ nhìn thấy người ta ra vào. Những người đầy tớ không được phép".

"Cảm nghĩ của cô thế nào?"

"Ghét".

"Tại sao? Họ đối xử với cô không tốt ư?"

Cô trả lời dịu dàng, "Vì chúng tôi nghèo, và chúng tôi bị ràng buộc với họ. Chúng tôi không thể sánh với những gì họ có".

"Cô có bao giờ ra khỏi cơ ngơi này không? Hay cô ở đấy suốt đời?"

Cô trả lời có vẻ đăm chiêu. "Tôi ở đấy suốt đời". Tôi cảm thấy nỗi buồn của cô. Cuộc đời của cô vừa khó khăn vừa vô vọng. Tôi bảo cô tiến tới ngày chết.

"Tôi thấy một ngôi nhà. Tôi thức dậy muộn, đang nằm dài trên giường. Họ cho tôi uống một thứ gì đó, một thứ gì ấm. Có mùi bạc hà. Lồng ngực tôi rất nặng nề. Rất khó thở ... Tôi đau nơi ngực và lưng... Đó là một nỗi đau tồi tệ ... rất khó diễn đạt". Cô thở nhanh và thở hắt ra, trong nỗi đau ghê gớm. Sau ít phút hấp hối, mặt cô dịu lại và thân thể cô giãn ra. Hơi thở của cô trở lại bình thường.

"Tôi đã rời khỏi thân xác". Giọng cô to và khàn khàn. "Tôi nhìn thấy một ánh sáng tuyệt vời ... Có người lại với tôi. Họ đến để giúp tôi. Những người tuyệt vời. Họ không sợ hãi... Tôi cảm thấy rất nhẹ nhàng..." Ngưng khá lâu.

"Cô có suy nghĩ nào về kiếp sống mà cô vừa bỏ đi không?"

"Đó là sau này. Bây giờ, tôi cảm thấy an bình. Đây là lúc an ủi. Người tham dự phải được giải khuây. Linh hồn ... linh hồn tìm thấy an bình nơi đây. Bạn để lại tất cả đau đớn thể xác sau bạn. Linh hồn của bạn an lạc và thanh thản. Đó là một cảm giác tuyệt vời.... tuyệt vời, như thể mặt trời luôn luôn chiếu sáng vào bạn. Ánh sáng thật rực rỡ! Mọi thứ xuất phát từ ánh sáng! Năng lượng xuất phát từ ánh sáng. Linh hồn của chúng ta đi ngay đến đó. Nó hầu như giống một lực từ trường lôi cuốn chúng ta vào. Thật là tuyệt vời. Nó giống như nguồn sức mạnh. Nó biết cách chữa lành."

"Nó có mầu sắc không?"

"Nó nhiều mầu sắc." Cô ngưng lại và nghỉ ngơi trong ánh sáng này.

Tôi đánh bạo hỏi, "Thế cô đang kinh qua cái gì?"

"Không có gì cả... chỉ là sự an bình mà thôi. Bạn đang ở giữa đám bạn bè. Họ đều ở đây. Tôi nhìn thấy rất nhiều người. Một số người rất quen, một số người không quen. Nhưng chúng tôi ở đấy, chờ đợi". Cô tiếp tục đợi và ít phút chậm chạp trôi qua. Tôi quyết định đẩy nhanh nhịp độ.

"Tôi có câu hỏi"

"Về ai" Catherine hỏi.

"Một người nào đó - cô hay các Bậc Thầy", Tôi quanh co, " Tôi nghĩ rằng hiểu biết điều này sẽ giúp chúng tôi. Câu hỏi như thế này: Chúng ta chọn thời điểm và cách sinh ra, cách chết không? Chúng ta có thể chọn tình thế không? Có thể chúng ta chọn thời điểm né tránh nữa không? Tôi nghĩ hiểu được việc đó thì sẽ giảm nhiều sợ hãi. Có người nào ở đấy có thể trả lời câu hỏi này không?" Căn phòng hình như lạnh lẽo. Khi Catherine nói lại, giọng cô sâu hơn và âm vang hơn. Đó là một giọng nói mà tôi chưa từng nghe trước đây. Đó là giọng nói của một thi nhân.

"Vâng, chúng ta chọn khi chúng ta nhập vào trạng thái thể chất của chúng ta, và khi chúng ta rời bỏ. Chúng ta biết khi chúng ta đã hoàn thành cái mà chúng ta được gửi xuống nơi này để hoàn tất. Chúng ta biết khi nào thời điểm đến, và bạn sẽ phải chấp nhận cái chết của bạn. Vì bạn biết là bạn chẳng kiếm được gì nữa ngoài kiếp sống này. Khi bạn có thời gian, khi bạn đã có thời gian để nghỉ ngơi và tiếp sinh lực lần nữa cho linh hồn của bạn, bạn được phép tái nhập lại trạng thái vật chất. Những người do dự, những người không chắc chắn quay về nơi đây, họ có thể mất cơ may cho họ, cơ may để chu toàn điều họ phải làm khi họ ở trong trạng thái vật chất".

Tôi hoàn toàn biết ngay đó không phải là Catherine nói. "Ai là người đang nói với tôi," tôi cầu khẩn; "Ai đang nói"

Catherine trả lời với giọng thì thào quen thuộc. "Tôi không biết. Giọng nói của một người nào đó .... chính người kiểm soát sự việc, nhưng tôi không biết là ai. Tôi chỉ có thể nghe tiếng người ấy và cố gắng nói cho ông biết người ấy nói gì."

Cô cũng biết kiến thức này không bắt nguồn từ nơi cô, không phải từ tiềm thức, cũng không phải từ vô thức. Thậm chí không phải từ cái ngã siêu thức của cô. Bằng cách này cách khác cô đã nghe được và truyền đạt cho tôi, những lời nói và tư tưởng của một người nào đó rất đặc biệt, một người nào đó "kiểm soát sự việc." Bởi vậy một Bậc Thầy khác đã xuất hiện, khác hẳn vị thầy hay một số thầy từ những lời phán truyền đầy thông thái trước đây. Đó là một thần linh mới, với một giọng nói và kiểu cách tiêu biểu, rất nên thơ và thanh thản. Đó là Bậc Thầy nói về cái chết không chút lưỡng lự, tuy giọng nói và tư tưởng thấm đượm tình thương yêu. Tình thương yêu dường như nồng ấm và thiết thực, tuy vô tư và phổ quát. Tình thương đó dường như hạnh phúc tột đỉnh, nhưng không che giấu, hay xúc động hay trói buộc. Nó tiếp sức cho cảm nghĩ về tình thương vô tư, hay lòng trìu mến vô tư và nó hình như thân thuộc xa xôi.

Giọng thì thào của Catherine trở nên lớn hơn."Tôi không có niềm tin vào những người này."

"Không có niềm tin vào những người nào" Tôi chất vấn.

"Vào những Bậc Thầy."

"Không có niềm tin?"

"Không, tôi không có niềm tin. Đó là lý do tại sao đời tôi quá khó khăn. Tôi đã không có niềm tin ở trong kiếp sống đó." Cô bình tĩnh đánh giá cuộc sống của cô ở thế kỷ thứ mười tám. Tôi hỏi cô đã học hỏi được gì trong kiếp sống đó.

"Tôi biết nóng giận và hận thù, biết nuôi dưỡng cảm nghĩ của tôi đối với người ta. Tôi cũng biết là tôi đã không kiểm soát được đời tôi. Tôi muốn kiểm soát nhưng tôi không có gì. Tôi phải có niềm tin ở các Bậc Thầy. Các Thầy sẽ hướng dẫn tôi thông suốt. Nhưng tôi lại không có niềm tin. Tôi cảm thấy như thể là bị thất bại ngày từ lúc đầu. Tôi không bao giờ nhìn vào sự việc một cách vui vẻ. Chúng ta phải có niềm tin ... chúng ta phải có niềm tin. Nhưng tôi lại nghi ngờ. Tôi chọn nghi ngờ thay vì tin tưởng". Cô ngưng lại.

"Cô nên làm gì, và Tôi làm gì để làm cho chúng ta tốt hơn? Phải chăng con đường của chúng ta vẫn như thế?" Tôi hỏi. Câu trả lời của Bậc Thầy tuần trước đã nói về sức mạnh trực giác và sự trở về từ hôn mê bất tỉnh. Giọng nói, kiểu nói, âm thanh, tất cả đều khác với Catherine lẫn vị Thầy phái nam, thi nhân vừa mới nói.

"Con đường của mỗi người trên cơ bản là giống nhau. Tất cả chúng ta phải học hỏi một số thái độ trong khi chúng ta ở trong trạng thái vật chất. Một số người trong chúng ta chấp nhận chúng nhanh hơn những người khác. Lòng nhân từ, hy vọng, niềm tin, tình thương ... tất cả chúng ta phải biết và biết rõ những điều này. Không phải chỉ có một hy vọng, một niềm tin, và một tình thương - có nhiều thứ nuôi dưỡng một trong những thứ này. Có rất nhiều cách để diễn tả chúng. Và tuy vậy chúng ta chỉ mới kết nối một chút vào mỗi một...

"Người của những đoàn thể tôn giáo đã tới gần hơn bất kỳ ai ở trong số chúng ta vì họ đã có những lời nguyện và sự tuân theo. Họ nhượng bộ nhiều mà không đòi hỏi gì trở lại. Phần còn lại của chúng ta tiếp tục đòi hỏi ân huệ - giải thưởng và sự liên hệ cho cách ứng xử của chúng ta ... khi không có giải thưởng mà chúng ta muốn. Giải thưởng nằm trong việc làm, nhưng việc làm mà không trông đợi gì, làm một cách không vị kỷ.

Catherine thêm bằng một giọng thì thầm dịu dàng, "Tôi đã không biết điều đó."

Tôi bối rối một lần bởi từ "trong trắng" nhưng tôi nhớ nghĩa gốc của nó là "thanh khiết" nói đến ở một trạng thái rất khác với trinh tiết.

Cô tiếp tục. "Không phải là ham mê thái quá, điều gì làm quá nhiều... quá nhiều Bạn sẽ hiểu. Bạn sẽ thực sự hiểu". Cô lại ngừng.

Tôi thêm,"Tôi đang cố gắng". Rồi tôi quyết định tập trung vào Catherine. Có lẽ các Bậc Thầy chưa rời đi. " Tôi có thể làm gì tốt nhất để giúp Catherine vượt qua sợ hãi và lo âu? Và học hỏi được những bài học của cô? Đó có phải là cách tốt nhất không, hay tôi phải thay đổi cái đó? Hay phải đi vào một nơi đặc biệt? Làm sao tôi có thể giúp cô tốt nhất? "

Câu trả lời đến từ một giọng sâu của Bậc Thầy thi nhân. Từ trên ghế tôi nhoài người về phía trước.

"Ông đang làm điều đúng. Nhưng điều đó cho ông chứ không phải cho cô ấy. Một lần nữa, lời nhắn nhủ nói là vì lợi ích của tôi nhiều hơn là cho Catherine.

"Cho tôi?"

"Đúng. Cái mà chúng tôi nói là cho ông." Không những ông đang đề cập đến Catherine ở ngôi thứ ba mà ông còn nói "chúng tôi". Quả thực có một vài Thần Linh Bậc Thầy có mặt.

"Có thể cho tôi biết tên của các Ngài được không?" Tôi lập tức cau mày vì bản chất trần tục của câu hỏi. "Tôi cần sự hướng dẫn. Tôi có quá nhiều điều muốn biết."

Câu trả lời là một bài thơ về tình thương, một bài thơ về đời tôi và cái chết của tôi. Giọng nói dịu dàng và êm ái, và tôi cảm thấy một tình yêu vô tư của một thần linh hoàn vũ. Tôi nghe trong lòng kinh sợ.

"Ông sẽ được hướng dẫn vào đúng lúc. Ông sẽ được hướng dẫn ... đúng lúc. Khi ông hoàn thành điều mà ông đã được phái đến đây để hoàn tất, rồi đời ông sẽ chấm dứt. Nhưng không phải trước lúc ấy. Ông có nhiều thì giờ ở tương lai... rất nhiều thì giờ."

Tôi vừa lo vừa thoát cơn sợ hãi. Tôi vui ông không nói gì đặc biệt nữa. Catherine trở nên bồn chồn. Cô thì thào.

" Tôi đang rơi, rơi xuống ... cố tìm ra đời tôi... rơi xuống. Cô thở dài và tôi cũng thở dài. Các Bậc Thầy đã đi khỏi. Tôi trầm ngâm với lời giáo huấn huyền diệu, những lời nhắn gửi rất cá tính từ các nguồn gốc rất thần linh. Ngụ ý tràn đầy. Ánh sáng sau khi chết và đời sống sau khi chết; sự chọn lựa của chúng ta khi chúng ta sinh ra và khi chúng ta sẽ chết; sự hướng dẫn chính xác và không sai lầm của các Bậc Thầy; các kiếp sống được đo lường trong các bài học được học và trong các nhiệm vụ đã được thực hiện không phải trong những năm tháng; về lòng nhân từ, hy vọng, niềm tin, và tình thương yêu; làm mà không mong đợi được đền đáp - kiến thức này là cho tôi. Nhưng cho mục đích gì? Tôi được gửi đến đây để hoàn thành cái gì?

Những lời nhắn gây ấn tượng mạnh và những biến cố đổ như thác đổ vào tôi trong phòng mạch phản ảnh những thay đổi sâu xa trong đời sống cá nhân và gia đình tôi. Sự thay đổi từ từ len lỏi vào nhận thức của tôi. Thí dụ, tôi đang lái xe đưa con trai tôi đi tới xem trận đấu bóng chày của trường đại học khi chúng tôi bị kẹt xe. Tôi lúc nào cũng rất khó chịu khi bị kẹt xe và bây giờ chúng tôi sẽ mất lượt chơi đầu hay lượt chơi thứ hai của trận đấu. Tôi thấy không khó chịu. Tôi không còn trách cứ người lái xe kém cỏi nào đó. Cơ bắp cổ tôi và vai tôi thấy thoải mái. Tôi không cáu kỉnh với con tôi, và chúng tôi vượt qua thời gian trong khi nói chuyện với nhau. Tôi nhận thấy rằng chỉ muốn có một buổi chiều vui vẻ với Jordan để xem trận đấu mà cả hai cha con tôi đều vui vẻ. Mục đích của buổi chiều hôm đó là được ở cùng nhau. Nếu tôi khó chịu và giận dữ, cuộc đi chơi có lẽ đã bị hỏng.

Tôi nhìn vào các con tôi và vợ tôi và băn khoăn không biết chúng tôi có ở với nhau từ trước không. Phải chăng chúng tôi đã lựa chọn để cùng nhau chia sẻ những thử thách và những thảm kịch và những niềm vui của đời sống này? Phải chăng chúng tôi trẻ mãi không già? Tôi cảm thấy lòng thương yêu và trìu mến to lớn đối với vợ con tôi. Tôi hiểu rằng những thiếu sót và sai lầm của họ đều rất nhỏ nhoi. Những điều đó thực sự không quan trọng. Tình thương yêu mới quan trọng.

Thậm chí tôi thấy mình bỏ qua những thiếu sót của chính tôi vì cùng một lý do. Tôi không cần phải cố gắng để được hoàn hảo hay lúc nào cũng biết kiềm chế. Thực sự không cần gây ấn tượng cho ai.

Tôi rất sung sướng được chia sẻ kinh nghiệm này với Carole. Chúng tôi nói chuyện với nhau sau bữa cơm chiều và đưa ra những cảm nghĩ và phản ứng của tôi về những buổi thôi miên với Catherine. Carole có bộ óc phân tích và có kiến thức vững vàng. Carole biết tôi vất vả xiết bao theo đuổi các công việc với Catherine bằng một cách thận trọng và khoa học, và Carole vờ phản đối để giúp tôi nhìn vào tin tức một cách khách quan. Vì những bằng chứng có tính quyết định chồng chất cho thấy quả thực Catherine đang bộc lộ những sự thật tuyệt vời, Carole tin và chia sẻ sự lĩnh hội và niềm vui của tôi.

***

CHƯƠNG BẨY

Khi Catherine đến cho kỳ hẹn kế tiếp một tuần sau đó, tôi đã sẵn sàng nghe lại băng thâu về cuộc đối thoại không thể tưởng tượng nổi ở kỳ trước. Tóm lại cô đã cung cấp cho tôi thi ca thiên giới cùng với ký ức tiền kiếp. Tôi bảo cô là cô đã kể lại tin tức về những kinh nghiệm sau cái chết, dù rằng cô không nhớ gì ở về trạng thái nửa nọ nửa kia hay tinh thần. Cô miễn cưỡng lắng nghe. Đã đỡ rất nhiều và hạnh phúc hơn, cô không cần phải nghe tài liệu này. Ngoài ra, nó hơi hơi "kỳ quái". Tôi thuyết phục cô nên nghe. Cái đó rất tuyệt vời, đẹp đẽ, hướng thượng và nó đến do cô. Tôi muốn chia sẻ nó với cô. Cô nghe giọng dịu dàng của cô trong cuốn băng chỉ vài phút, rồi cô bảo tôi tắt đi. Cô nói rằng thật là kỳ dị và làm cho cô không thoải mái. Lặng lẽ, tôi nhớ lại "việc này cho ông chứ không phải cho cô ấy".

Tôi băn khoăn không biết những buổi thôi miên này kéo dài bao lâu nữa vì mỗi tuần cô thấy khá lên. Nay chỉ còn một ít gợn sóng trong cái hồ đã từng nổi sóng. Cô vẫn còn sợ ở những nơi kín mít và sự quan hệ với Stuart vẫn còn không chắc chắn. Mặt khác, sự tiến bộ của cô thật đáng chú ý.

Chúng tôi không còn những buổi tâm lý trị liệu thông thường nhiều tháng nay. Không còn cần thiết nữa. Chúng tôi chuyện gẫu ít phút để biết đến những sự việc trong tuần rồi chuyển nhanh vào thôi miên dĩ vãng. Phải chăng những ký ức thực tế về những chấn thương nặng hay những chấn thường nhỏ hàng ngày, hay tiến trình làm sống lại những kinh nghiệm mà Catherine thực sự được chữa khỏi. Những cơn ám ảnh và kinh hoàng gần như biến hẳn. Cô không còn sợ hãi về cái chết hay sắp chết. Cô không còn sợ mất tự chủ. Các bác sĩ tâm thần học ngày nay dùng thuốc an thần và chống phiền muộn liều cao để điều trị bệnh nhân có triệu chứng như của Catherine. Ngoài thuốc men ra, bệnh nhân được chữa trị trong những khóa tâm lý trị liệu mạnh hay tham dự các buổi điều trị cho nhóm bị ám ảnh sợ hãi. Nhiều bác sĩ tâm thần học tin là những triệu chứng như của Catherine có cơ sở sinh học, bởi có những sự thiếu hụt trong một hay nhiều chất hóa học trong bộ não.

Vì tôi dùng thôi miên Catherine ở mức hôn mê cao, tôi nghĩ điều đó mới đáng chú ý và tuyệt vời làm sao vì chỉ trong có ít tuần lễ không dùng thuốc men, cách trị liệu thông thường, hay nhóm để chữa trị, thế mà cô gần như khỏi hẳn. Việc này không chỉ là loại bỏ những triệu chứng, cũng chẳng phải nghiến răng chịu đựng, hay sống với triệu chứng đó, một cuộc đời bị hành hạ bởi sợ hãi. Đó là cách chữa trị, không có các triệu chứng. Và cô thật rạng rỡ, thanh thản và hạnh phúc vượt quá những cao vọng nhất của tôi.

Giọng cô lại thì thào dịu dàng. "Tôi ở trong một tòa nhà, một loại trần có vòm. Trần xanh và vàng. Có những người khác ở đó với tôi. Họ mặc ... trong những bộ đồ cổ ... một loại áo dài, rất cổ và bẩn. Tôi không biết làm sao chúng tôi lại đến đây. Có nhiều bóng người trong phòng. Cũng có một số phụ nữ, những phụ nữ này đứng trên một kiến trúc bằng đá nào đó. Có một bóng vàng lớn ở cuối phòng. Nó xuất hiện... Nó rất lớn có cánh. Nó thật xấu. Trong phòng rất nóng, rất nóng ... Rất nóng vì không có khe hở nào. Chúng tôi phải ở xa làng. Có cái gì đó không ổn với chúng tôi."

"Cô bị bệnh phải không?"

"Phải, tất cả chúng tôi đều bệnh. Tôi không biết là bệnh gì nhưng da chúng tôi chết. Da trở nên rất đen. Tôi cảm thấy rất lạnh. Không khí rất khô, rất oi ả. Chúng tôi không thể trở về làng. Chúng tôi phải xa làng. Một số bộ mặt bị dị dạng."

Bệnh này thật ghê gớm giống như bệnh hủi. Nếu cô đã một lần có một kiếp sống đẹp quyến rũ, thì chúng tôi chưa tình cờ gặp nó. "Cô phải ở đấy bao lâu?"

Cô trả lời buồn rầu, "Mãi mãi, cho đến khi chết. Không thể chữa được căn bệnh này."

"Cô có biết tên căn bệnh đó không? Gọi là bệnh gì?"

"Không. Da bị khô và co lại. Tôi đã ở đây nhiều năm. Có những người khác mới đến. Không có cách nào trở về được. Chúng tôi bị đuổi đi... để chết."

Cô đã chịu một cuộc sống khốn khổ, sống trong hang.

"Chúng tôi phải đi săn để có đồ ăn. Tôi thấy một vài loại dã thú mà chúng tôi săn bằng sừng. Thú này mầu nâu có sừng, sừng lớn."

"Có ai đến thăm cô không?"

"Không, họ không thể đến gần được hay nếu đến họ sẽ bị tai họa. Chúng tôi luôn khổ sở ... vì tội lỗi nào đó chúng tôi đã làm. Và đó là hình phạt của chúng tôi." Những hạt cát thần học của cô liên miên chảy vào đồng hồ cát chứa các kiếp sống của cô. Chỉ sau khi chết, trong trạng thái tinh thần, mới có sự bất biến đáng mừng và chắc chắn.

"Cô có biết là năm nào không?"

"Chúng tôi đã mất dấu vết của thời gian. Chúng tôi bệnh. Chúng tôi chỉ còn chờ đợi cái chết đến mà thôi."

"Có niềm hy vọng nào không?" Tôi cảm thấy bị thất vọng lây.

"Không có tia hy vọng nào cả. Tất cả chúng tôi sẽ chết. Tay tôi đau nhiều. Toàn thân tôi ốm yếu.Tôi già rồi. Tôi cử động rất khó khăn."

"Cái gì sẽ xẩy đến nếu không thể cử động được nữa?

"Bạn sẽ phải chuyển sang một cái hang khác, và bạn sẽ bị bỏ tại đó cho đến lúc chết."

"Họ làm gì với người chết?"

"Họ bịt kín lối vào hang."

"Có bao giờ họ bịt hang trước khi người đó chết không?"

Tôi đang tìm kiếm manh mối về sự sợ hãi của cô về những chỗ bị quây kín.

"Tôi không biết. Tôi chưa bao giờ ở đấy. Tôi ở trong phòng với những người khác. Trời rất nóng. Tôi dựa vào bức tường, nằm ngay tại đấy."

"Cái phòng đó để làm gì?"

"Để lễ bái ... nhiều thần. Ở đây rất nóng."

Tôi bảo cô đi xa hơn nữa. "Tôi nhìn thấy cái gì đó trắng. Tôi nhìn thấy cái gì đó trắng, một loại màn. Họ đang di chuyển người nào đó."

"Có phải là cô không?"

"Tôi không biết. Tôi sẽ đón chào cái chết. Thân thể của tôi đau nhiều quá rồi. Môi của Catherine mím chặt vì đau đớn, và cô đang hổn hển vì cái nóng trong hang. Tôi đưa cô tới ngày cô chết. Cô vẫn hổn hển.

"Rất khó thở phải không?" Tôi hỏi.

"Vâng, ở đây quá nóng ... cảm thấy ... rất nóng, rất tối. Tôi không nhìn thấy ... và không thể di chuyển. Cô đang sắp chết, tê liệt và cô đơn, trong cái hang tối tăm và nóng bức. Miệng hang đã bị bịt kín. Cô sợ hãi và khổ sở. Hơi thở của cô càng dập dồn và đứt quãng, Cô đã chết một cách đáng thương, chấm dứt cuộc đời buồn thảm.

"Tôi thấy rất nhẹ ... giống như tôi đang trôi lơ lửng. Trời rất sáng. Thật là tuyệt vời!"

"Cô còn đau không?"

"Không", Cô ngưng và tôi đợi các bậc Thầy. Thay vì vút đi, "tôi rơi xuống rất nhanh. Tôi trở về vào một thân xác". Cô dường như rất ngạc nhiên cũng như tôi.

"Tôi nhìn thấy những tòa nhà, có những cột tròn. Có rất nhiều tòa nhà. Chúng tôi ở ngoài trời. Có nhiều cây - cây ô liu - chung quanh. Trời rất đẹp. chúng tôi đang theo dõi một cái gì đó ... Người ta đeo những cái mặt nạ rất ngộ nghĩnh, những mặt nạ che mặt họ. Đó là lễ hội. Họ mặc áo choàng dài, và có mặt nạ che kín mặt. Họ giả đò là họ không phải là cái đó. Họ ở trên một cái bục... trên nơi chúng tôi ngồi."

" Có phải cô đang xem một màn kịch không?"

"Đúng"

"Trông cô như thế nào? Hãy nhìn vào chính cô."

"Tôi có mớ tóc nâu. Tóc tôi được tết lại. Cô ngưng lại. Sư miêu tả về chính cô và sự hiện diện của các cây ô liu khiến tôi nghĩ đến kiếp sống ở Hy Lạp của Catherine mười lăm năm trước Jesus Christ, khi tôi là thầy giáo của cô, Diogenes. Tôi quyết định điều tra.

"Cô biết ngày tháng không?

"Không"

"Có những người mà cô biết không?"

"Có, chồng tôi ngồi cạnh tôi. Tôi không biết anh (trong hiện kiếp)"

"Cô có con không?"

"Tôi đang ở với con tôi". Cô dùng những từ rất thú vị, một loại cổ điển, và không giống phong cách có ý thức của Catherine chút nào.

"Cha cô có đấy không?"

"Tôi không nhìn thấy ông ta. Ông cũng ở đấy, ở một nơi nào đó ... nhưng không phải với tôi." Cho nên tôi đúng. Chúng tôi quay trở lại ba mươi lăm thế kỷ.

"Tôi làm gì ở đấy?"

"Ông đang quan sát, nhưng ông dạy. Ông dạy... chúng tôi đang học ông ... hình vuông và vòng tròn, những thứ thật ngộ nghĩnh. Diogenes, ông ở đấy."

"Cô có biết gì khác về tôi nữa không?"

" Ông già rồi. Chúng ta có liên hệ ... ông là anh của mẹ tôi."

"Cô có biết những người khác trong gia đình tôi không?"

"Tôi biết vợ ông... và các con ông. Ông có những đứa con trai. Hai đứa lớn hơn tôi. Mẹ tôi chết rồi; bà chết lúc rất trẻ."

"Cha cô nuôi nấng cô phải không?"

"Phải, nhưng nay tôi đã có chồng"

"Cô đang mong có con phải không?"

"Phải. Tôi sợ hãi. Tôi không muốn chết trong khi đứa con được sinh ra."

"Có phải việc như vậy đã xẩy ra cho mẹ cô không?"

"Phải"

"Và cô sợ việc này xẩy cho cô phải không."

"Việc như thế đã xẩy ra nhiều lần"

"Đây có phải là đứa con đầu tiên của cô phải không?"

"Phải, tôi sợ lắm. Tôi mong muốn sinh sớm. Tôi rất to lớn. Tôi rất khó chịu khi di chuyển... Trời lạnh." Cô đã tự động tiến xa hơn. Đứa trẻ sắp được sinh. Catherine chưa bao giờ có con, và tôi cũng chưa bao giờ đỡ đẻ trong mười bốn năm dù có khi luân chuyển đến sản khoa của trường y.

Tôi hỏi, "Cô bây giờ ở đâu?"

"Tôi đang nằm trên đá, Trời rất lạnh. Tôi đau đớn... Ai đó phải giúp tôi. Người nào đó phải giúp tôi?" Tôi bảo cô phải thở sâu; đứa bé sẽ sinh ra không đau đớn. Đồng thời cô đang hổn hển và rên rỉ. Cơn đau đẻ của cô lâu chừng vài phút thống khổ, rồi đứa bé được sinh ra. Cô có đứa con gái.

"Bây giờ cô cảm thấy khá hơn chưa?"

"Rất yếu ... quá nhiều máu!"

"Cô có biết cô đặt tên con bé là gì không?

'Không, tôi quá mệt... Tôi muốn đứa con tôi."

"Con cô đây." Tôi cương thêm, "bé gái"

'Vâng, chồng tôi rất hài lòng." Cô kiệt sức. Tôi bảo cô hãy ngủ đi một giấc ngủ ngắn và khi tỉnh dậy sẽ khoan khoái. Sau một hay hai phút, tôi đánh thức cô dạy.

"Bây giờ cô cảm thấy khá hơn không?"

"Vâng... tôi nhìn thấy thú vật. Những con thú này mang cái gì đó trên lưng. Có những cái thúng ở trên. Có rất nhiều thứ trong thúng.. đồ ăn ... một số trái cây chín..."

"Đó là vùng đất tốt phải không?"

"Vâng, có nhiều thực phẩm."

"Cô có biết tên của mảnh đất này không? Cô gọi nó là gì khi một người lạ hỏi cô tên của cái làng ấy?"

"Cathenia... Cathenia"

"Có vẻ như một thành phố Hy Lạp", Tôi nhắc lại.

"Tôi không biết thành phố đó. Ông biết thành phố đó à? Ông đã đi khỏi làng và đã trở về. Tôi thì không." Đó là một khúc quanh. Trong kiếp ấy, vì tôi là cậu cô, nhiều tuổi và khôn ngoan hơn, cô hỏi liệu tôi có biết câu trả lời cho câu hỏi của tôi. Không may, tôi không đi vào được thông tin đó.

Tôi hỏi, " Có phải cô đã sống suốt đời trong làng này?"

"Vâng", cô thì thào, "nhưng ông đi nhiều nên ông biết điều ông dạy. Ông đi để học, để biết đất nước... những con đường buôn bán khác nhau cho nên ông có thể ghi lại và làm các bản đồ... Ông già rồi. Ông đi với những người trẻ vì ông hiểu bản đồ. Ông rất khôn ngoan."

"Ý cô nói bản đồ nào?" Bản đồ các vì sao?"

"Ông, ông hiểu các ký hiệu. Ông có thể giúp họ làm... giúp họ làm bản đồ"

"Cô có nhận được những người khác trong làng không?"

"Tôi không biết họ... nhưng tôi biết ông."

"Được rồi. Quan hệ của chúng ta thế nào?"

"Rất tốt. Ông rất tử tế. Tôi thích ngồi cạnh ông , rất thoải mái... Ông đã giúp chúng tôi. Ông đã giúp các chị em tôi..."

"Dù đã đến lúc, nhưng tôi phải xa ông, vì tôi già."

"Không" Cô chưa sẵn sàng nói về cái chết của tôi. " Tôi nhìn thấy bánh mì, bánh dẹt, rất dẹt và mỏng."

"Người ta đang ăn bánh phải không?

"Phải, cha tôi và chồng tôi và tôi. Và những người khác trong làng."

"Dịp nào thế?"

"Đó là một số... một lễ hội nào đó".

"Cha cô ở đấy à?"

"Vâng"

"Con cô có ở đấy không?"

"Vâng, nhưng nó không đi với tôi. Nó ở với chị tôi."

"Hãy nhìn kỹ chị cô", tôi đề nghị, hãy nhìn kỹ để có thể nhận ra người nào đó trong hiện kiếp của Catherine.

"Vâng, tôi không biết chị ấy"

"Cô có nhận được cha cô không?"

"Có.. có... Edward. Có những quả sung, quả sung và ô liu, một vài con cừu. Họ đang thui con cừu." Nghỉ hồi lâu. "Tôi thấy thứ gì trắng... "Cô đã tiến xa hơn về thời gian. Nó trắng. . đó là một cái hòm vuông. Đó là chỗ mà người ta đặt người vào khi chết."

"Lúc ấy có người nào chết không?"

"Có ... cha tôi. Tôi không thích nhìn vào ông. Tôi không muốn nhìn thấy ông."

"Cô phải nhìn à?'

"Phải, họ sẽ mang ông đi và chôn ông. Tôi cảm thấy rất buồn."

'Vâng, tôi biết. Thế cô có bao nhiêu con?" Người phóng viên trong tôi không để cho cô buồn thảm.

"Tôi có ba con, hai trai một gái." Sau khi trả lời tôi theo bổn phận cô trở lại buồn thảm. "Họ đã để xác ông dưới một cái gì đó, dưới một thứ vải phủ. ." Cô dường như rất buồn.

"Tôi cũng chết vào lúc đó à?"

"Không. Chúng ta đang uống nước nho, nước nho trong một cái cốc."

"Bây giờ trông tôi thế nào?"

"Ông rất già, rất già"

"Cô cảm thấy khá hơn chưa?"

"Không!, Khi ông chết tôi sẽ cô đơn."

"Cô có sống với các con cô không? Chúng sẽ săn sóc cô."

‘Nhưng ông biết rất nhiều. Cô nói giống như một bé gái.

Tôi an tâm cô, "Cô sẽ qua. Cô biết rất nhiều, Cô sẽ an toàn. Và thấy cô có vẻ đang nghỉ ngơi một cách thanh thản.

"Cô có thanh thản hơn không? Bây giờ cô ở đâu?"

"Tôi không biết." Dường như cô đã vượt qua trạng thái tinh thần dù rằng cô không kinh qua cái chết của cô trong kiếp sống ấy. Tuần lễ này chúng tôi đã đi qua hai kiếp sống với các chi tiết đáng kể. Tôi chờ đợi các Bậc Thầy, nhưng Catherine tiếp tục nghỉ ngơi. Sau một vài phút chờ đợi, tôi hỏi liệu cô có thể nói chuyện với những Thần Linh Bậc Thầy không.

Cô giải thích, "Tôi chưa đến được bình diện đó. "Tôi không thể nói được cho đến khi tôi đến."

Cô chưa bao giờ tới được bình diện đó. Sau một lúc chờ đợi, tôi đưa cô ra khỏi trạng thái hôn mê.

***

CHƯƠNG TÁM

Ba tuần lễ trôi qua trước buổi thôi miên kế tiếp. Vào kỳ nghỉ hè của tôi, nằm dài ở một bãi biển miền nhiệt đới, tôi có thì giờ và khoảng cách để ngẫm nghĩ những gì đã diễn ra với Catherine: đi ngược lại tiền kiếp bằng thôi miên lùi với những quan sát chi tiết và giải thích các vật thể, các tiến trình, và những dữ kiện - mà cô không có kiến thức trong trạng thái bình thường lúc tỉnh; giảm bớt những triệu chúng của cô qua những buổi thôi miên lùi về dĩ vãng; không thuyên giảm chút nào đợt trị bệnh thông thường trong mười tám tháng bằng tâm lý trị liệu; những tiết lộ chính xác khủng khiếp từ trạng thái tinh thần sau cái chết, chuyển tải kiến thức mà cô không được phép biết đến; chất thẩm mỹ tinh thần, và những bài học về những phương chiều không gian sau khi chết, về sự sống và cái chết, sinh và tái sinh, từ các Thần Linh Bậc Thầy nói bằng trí tuệ và một kiểu cách rất hay vượt xa khả năng của Catherine. Quả thật có rất nhiều cái để suy ngẫm.

Qua nhiều năm tôi đã trị bệnh cho hàng trăm có lẽ hàng ngàn những bệnh nhân tâm thần, và họ đã phản ảnh toàn bộ phạm vi rối loạn xúc cảm. Tôi đã quản lý các phòng bệnh nhân nội trú ở bốn trường y khoa lớn. Tôi đã làm nhiều năm trong các phòng cấp cứu tâm thần, những bệnh xá bệnh nhân ngoại trú, và nhiều cơ sở khác đánh giá và điều trị bệnh nhân ngoại trú. Tôi hoàn toàn biết về những ảo giác của thính và thị giác và những ảo giác của bệnh loạn tinh thần. Tôi đã điều trị nhiều bệnh nhân có những triệu chứng gần như điên và những rối loạn có tính cuồng loạn, kể cả những người mắc chứng tâm thần phân lập hay đa lập. Tôi đã là một giáo viên chuyên nghiệp trong việc bài trừ Ma túy và Rượu chè, được tài trợ bởi Viện Quốc Gia Bài Trừ Ma Túy, và tôi rất quen thuộc với toàn bộ tác động của ma túy lên bộ não.

Catherine không có một trong những triệu chứng hay hội chứng ấy. Điều đã xẩy ra không phải là biểu lộ của bệnh tâm thần. Cô không bị loạn tinh thần hay không va chạm với thực tế, và cô cũng chưa bao giờ bị ảo giác (Nhìn hay nghe những thứ thực ra không ở đó hay ảo tưởng (niềm tin sai).

Cô không dùng ma túy và cũng không có những nét hành sử bất thường. Cô không có cá tính cuồng loạn, và cô không có khuynh hướng chia rẽ. Tức là, cô thường nhận thức được cái cô đang làm và suy nghĩ và không hành động theo một "hướng tự động" chưa bao giờ có cá tính bị tâm thần phân lập hay đa lập. Những việc cô đưa ra thường vượt quá khả năng ý thức của cô cả về kiểu cách lẫn nội dung. Một số trong đó đặc biệt tâm linh, như việc nhắc đến những biến cố rõ ràng và những dữ kiện về quá khứ của tôi (tức là biết về cha tôi và con tôi) , cũng như về chính cô. Cô có kiến thức mà cô chưa bao giờ được biết, hay tích lũy, trong hiện kiếp. Kiến thức này, cũng như toàn bộ kinh nghiệm, xa lạ với văn hóa và giáo dục của cô và trái ngược với nhiều niềm tin của cô.

Catherine là một người khá đơn giản và thật thà. Cô không phải là một học giả, và cô không thể tạo ra các dữ kiện, chi tiết, những biến cố lịch sử, mô tả và chất thơ phát ra qua cô. Là một bác sĩ tâm thần, một nhà khoa học gia, tôi chắc chắn là sự việc này có gốc từ một phần của cái tâm vô thức của cô. Điều đó là thật, vượt qua bất cứ nghi kỵ nào. Dù cho Catherine là

một diễn viên giỏi, cô không thể nào tái tạo được những cái xẩy ra ấy. Sự am hiểu quá chính xác, và quá rõ ràng, vượt qua khả năng của cô.

Tôi cân nhắc mục đích trị liệu trong việc khảo sát quá khứ của Catherine. Một khi chúng tôi đã bước chân vào lĩnh vực mới này, bệnh tình của cô thuyên giảm hết sức nhanh chóng, mà không dùng thứ thuốc nào. Có một sức mạnh trị bệnh nào đó trong lĩnh vực này, một sức mạnh dường như hiệu quả nhiều hơn cách chữa trị thông thường hay y khoa hiện đại. Sức mạnh này gồm cả việc nhớ lại và sống lại không chỉ trong những biến cố chấn thương ngắn ngủi mà còn là các chấn thương hàng ngày tác động đến thân thể, tâm trí và cái ngã của chúng ta. Trong những câu hỏi của tôi, khi chúng tôi khảo sát các kiếp sống, tôi đang tìm kiếm nét điển hình cho những chấn thương này, kiểu như xúc cảm kinh niên hay bị lạm dụng thể chất, nghèo khổ và chết đói, bệnh và tàn tật, bị ngược đãi liên miên và thành kiến, những thất bại liên tiếp và vân vân... Tôi cũng chú ý đến những thảm kịch bi thương, như lâm vào tình trạng thập tử nhất sinh, hiếp dâm, thảm họa hàng loạt, hoặc bất cứ biến cố hãi hùng nào để lại vết hằn lâu dài. Kỹ thuật này cũng tương tự như xem lại thời thơ ấu trong cách trị liệu thông thường, ngoại trừ khung thời gian là vài ngàn năm, đúng hơn là mười, mười lăm năm theo thường lệ. Cho nên câu hỏi của tôi trực tiếp hơn, và dẫn dắt nhiều hơn cách trị liệu thông thường. Nhưng sự thành công trong khảo sát không chính thống của chúng tôi thì không thể nghi ngờ được. Cô ấy (và những người khác sau này, được trị liệu bằng thôi miên lùi về dĩ vãng) đang được chữa lành nhanh chóng lạ thường.

Nhưng có thể có cách giải thích nào khác cho những ký ức tiền kiếp của Catherine không? Có thể nào những ký ức này được mang theo trong gen của cô? Khả năng này là mơ hồ về mặt khoa học. Ký ức di truyền đòi hỏi truyền liên tục vật chất di truyền từ thế hệ này đến thệ hệ kia. Catherine đã sống trên khắp trái đất, và tuyến di truyền của cô bị ngắt quãng nhiều lần. Cô bị chết trong cơn lụt với con cái, hay không có con, hay chết lúc còn trẻ. Vốn liếng di truyền của cô đã chấm dứt và không được truyền lại. Và sự sống sót sau khi chết và tình trạng nửa nợ nửa kia là gì? Không có xác thân và chắc chắn là không có vật chất di truyền, thế mà những ký ức của cô đã tiếp tục. Không, sự giải thích về di truyền phải được loại bỏ.

Ý kiến của Jung về vô thức tập thể, nơi qui tụ tất cả ký ức và kinh nghiệm của con người có thể bằng cách nào đó được kết nối vào là thế nào? Những nền văn hóa khác nhau thường có những ký hiệu tương tự, ngay cả trong giấc mơ. Theo Jung, cái vô thức tập thể không phải là do cá nhân đạt được mà được "thừa kế" một cách nào trong cấu trúc não bộ. Nó gồm có động cơ và hình ảnh nảy sinh lại từ đầu trong mọi văn hóa, không dựa vào truyền thống lịch sử hay sự phổ biến. Tôi nghĩ rằng những ký ức của Catherine quá rõ ràng để có thể giải thích bằng quan niệm của Jung. Cô không tiết lộ những biểu tượng, hình ảnh hay động cơ chung. Cô tả lại chi tiết về người và nơi chốn riêng biệt. Ý kiến của Jung dường như quá mơ hồ. Và lại còn có tình trạng nửa nọ nửa kia phải được xét đến. Nói chung, *luân hồi có ý nghĩa nhất*.

Hiểu biết của Catherine không chỉ chi tiết và rõ ràng, mà còn vượt quá khả năng có ý thức của cô. Cô biết những sự việc không thể là do lượm lặt từ sách vở và rồi tạm thời bị quên đi. Hiêu biết của cô có lẽ không thể có được trong thời thơ ấu và rồi cũng bị giữ kín hay bị kiềm

chế tách khỏi thức. Và về các Bậc Thầy và những thông điệp của các Ngài thì sao? Việc này đến qua Catherine chứ không phải về các ký ức của Catherine. Và sự thông thái của các Ngài cũng được phản ảnh trong ký ức của Catherine trong những tiền kiếp. Tôi biết rằng tin tức này và những thông điệp này là không thật. Tôi biết không chỉ sau nhiều năm nghiên cứu cẩn trọng về con người, tâm trí, bộ óc và cá tính của họ, mà tôi còn biết điều này bằng trực giác, thâm chí trước cả cuộc thăm viếng của cha và con tôi. Bộ óc tôi với nhiều năm rèn luyện cẩn thận về khoa học biết điều này, và xương tủy tôi cũng biết.

"Tôi nhìn thấy những cái hũ có một loại dầu nào trong đó" Mặc dù ba tuần gián đoạn, Catherine đã nhanh chóng rơi vào hôn mê sâu. Cô nhập vào một xác thân khác ở một thời gian khác. "Có nhiều loại dầu khác nhau trong các hũ. Dường như ở trong một loại nhà kho hay chỗ để chứa các thứ. Những các hũ mầu đỏ... đỏ, làm bằng loại đất đỏ nào đó. Có những dải xanh chung quanh, dải xanh ở chung quanh cổ hũ. Tôi nhìn thấy có những người ở đấy... có những người ở trong hang. Họ di chuyển những cái vại và hũ chung quanh, chất lên nhau và đặt chúng ở một chỗ nào đó. Đầu họ trọc ... Họ không có tóc trên đầu. Da họ nâu... da nâu."

"Cô có ở đấy không?"

"Vâng... Tôi đang niêm phong những cái vại ... bằng một loại sáp... niêm kín nắp vại bằng sáp."

"Cô có biết dầu để làm gì không?"

"Tôi không biết"

"Cô có nhìn thấy chính cô không? Hãy nhìn vào chính cô. Cho tôi biết trông cô như thế nào." Cô ngưng lại và quan sát chính mình.

"Tôi có một cái bím tóc. Có một cái bím trên tóc tôi. Tôi có một loại dài ... một loại áo dài. Nó có viền vàng chung quanh bên ngoài."

"Cô có làm việc cho những thầy tu này - hay những người trọc đầu này không?"

" Công việc của tôi là niêm kín những cái vại bằng sáp. Đó là công việc của tôi."

"Nhưng cô không biết những cái vại này dùng làm gì à?"

"Hình như những thứ này để dùng trong nghi lễ tôn giáo. Nhưng tôi không chắc chắn... cái đó là gì. Có việc xức dầu nào đó, trên đầu... thứ gì đó trên đầu ông, trên tay ông. Tôi nhìn thấy một con chim, một con chim vàng, nó quanh quẩn ở cổ tôi. Nó dẹt. Nó có cái đuôi dẹt, một cái đuôi rất dẹt, và đầu nó chĩa xuống ... chân tôi.

"Chân cô?"

"Vâng, đó là cách phải mặc. Có một chất... một chất bầy nhầy đen. Tôi không biết nó là gì"

"Chất đó ở đâu?"

"Nó được đựng trong một cái bình cẩm thạch. Họ dùng cái đó, tôi không biết cái đó để làm gì."

"Có cái gì ở trong hang để cô đọc, do đó cô có thể nói cho tôi biết tên của xứ này - chỗ này - nơi mà cô ở, hay ngày tháng?"

"Không có gì ở trên tường, tường trống trơn. Tôi không biết tên". Tôi bảo cô tiếp tục đi xa hơn.

"Tôi thấy cái vại trắng, một loại vại trắng. Cái tay cầm ở phần trên bằng vàng , một loại vàng dát trên nó."

"Cái gì trong vại đó?"

"Một loại dầu xức. Một cái gì đó gì đó để qua bên kia thế giới."

"Cô có phải là người đang đi sang bây giờ phải không?"

"Không. Không ai cả theo tôi biết."

"Phải chăng đây là công việc của cô?" "Sửa soạn cho người ta để đi qua".

"Không. Thầy tu làm việc đó, chứ không phải là tôi. Chúng tôi chỉ là người tiếp dầu sức, hương cho họ... "

"Bây giờ cô khoảng bao nhiêu tuổi?"

"Mười sáu tuổi."

"Cô đang sống với cha mẹ phải không?"

"Phải, ở một cái nhà bằng đá, một loại nhà ở bằng đá. Nó không thật lớn. Ngôi nhà nóng và khô. Khí hậu rất nóng."

"Hãy đi vào trong nhà"

"Tôi ở đấy"

"Cô có nhìn thấy người khác trong gia đình cô ở quanh đó không?"

"Tôi thấy một người anh, và mẹ tôi cũng ở đấy, và một em bé, một đứa bé của người nào đó."

"Có phải đứa bé của cô không?"

"Không"

"Cái gì có ý nghĩa bây giờ? Hãy đi tới cái gì có ý nghĩa giải thích những triệu chứng của cô trong hiện kiếp. Chúng ta cần phải hiểu. Thận trọng để đi qua điều đó. Hãy đi tới những biến cố."

Cô trả lời bằng giọng thì thào rất dịu dàng. "Mọi thứ đều đúng lúc.... Tôi thấy người ta đang chết."

"Người ta đang chết"

"Phải... họ không biết đó là gì."

"Một chứng bệnh". Đột nhiên lóe lên trong tôi là cô lại va chạm vào một kiếp sống thời cổ, một kiếp sống mà trước đây cô đã lùi về. Trong kiếp sống đó, một bệnh truyền nhiễm do nước đã giết chết cha Catherine và một người anh của cô. Catherine cũng bị ngã bệnh nhưng không chết vì bệnh đó. Dân chúng dùng tỏi và dược thảo để tránh bệnh truyền nhiễm này. Catherine đang buồn rầu vì người chết không được ướp đúng cách.

Nhưng bây giờ chúng tôi lại tiếp cận với kiếp sống này từ ở một góc độ khác. Tôi hỏi "Có cái gì cần đến nước phải không?"

"Họ cũng tin như vậy, Nhiều người đang chết." Tôi đã biết chung cuộc.

"Nhưng cô không chết , không chết vì việc đó"

"Không, tôi không chết."

"Nhưng cô bị bệnh, Cô trở nên đau yếu."

"Phải, tôi bị lạnh,... rất lạnh. Tôi cần nước... nước. Họ nghĩ rằng bệnh đến do nước ... thứ gì đó đen ... người nào đó bị chết.

"Ai chết?"

"Cha tôi chết, và một người anh tôi chết. Mẹ tôi không sao, bà bình phục lại. Bà rất yếu. Họ phải chôn những người này. Họ phải chôn những người đó, và người ta buồn vì việc này ngược với tập tục tôn giáo. "

"Tập tục đó là gì?" Tôi ngạc nhiên trước sự nhất quán trong việc nhớ lại, từng sự việc một, đúng như cô đã kể kiếp sống này vài tháng trước đây. Thêm nữa, sự thay đổi tập tục chôn cất khiến cô buồn nhiều.

"Người được bỏ trong hang. Các thi hài được giữ trong các hang. Nhưng trước tiên, xác được các thầy tu sửa soạn. Xác phải được quấn lại và sức dầu. Xác chết được giữ trong hang, nhưng đất đang bị lụt ... Họ nói nước bẩn, Đừng uống nước."

"Có cách nào để chữa bệnh không? Có thứ gì có thể chữa được không?"

"Chúng tôi được uống dược thảo, dược thảo khác nhau. Mùi ... dược thảo và ...ngửi thấy mùi đó. Tôi có thể ngửi thấy mùi đó!"

Cô có nhận ra mùi đó không?"

"Nó trắng. Họ treo nó trên trần nhà."

"Nó giống tỏi không?"

"Nó được treo chung quanh ... Nó có đặc tính tương tự, phải. Đặc tính của nó ... ông để nó vào miệng, vào tai, vào mũi, khắp mọi nơi. Mùi nó rất mạnh. Người ta tin là nó ngăn chận ma quỷ xâm nhập vào cơ thể. Màu tím... trái cây hay thứ gì đó tròn có vỏ mầu tím, vỏ mầu tím trên nó ..."

"Cô có nhận ra nền văn hóa mà cô sống không? Văn hóa ấy có quen thuộc không?"

"Tôi không biết"

"Mầu tím đó là trái cây loại gì đó?"

"Tannis"

"Thứ này có giúp ích cô không? Có phải để chữa bệnh không?"

"Để chữa bệnh vào thời đó."

"Tannis", tôi nhắc lại , một lần tôi xem có phải cô đang nói về cái mà chúng ta nói đến là chất ta nanh hay axít tanic. "Có phải đó là cái mà họ gọi là Tannis?"

"Tôi chỉ... Tôi chỉ nghe thấy "Tannis"

"Cái gì trong kiếp sống đó ẩn mình trong hiện kiếp này? Tại sao cô cứ muốn trở về nơi đây? Cái gì khó chịu quá thế?"

"Tôn giáo", Catherine thì thào nhanh chóng, "tôn giáo vào thời đó. Đó là tôn giáo của sợ hãi... sợ hãi. Có quá nhiều thứ để sợ... và quá nhiều thần."

"Cô có thể nhớ tên của vị thần nào không?"

"Tôi nhìn thấy mắt. Tôi nhìn thấy một loại gì đó đen... một loại ... nó giống như chó rừng. Nó ở trong bức tượng. Nó là kiểu người canh gác nào đó ... Tôi nhìn thấy một người đàn bà, một nữ thần với một loại mũ sắt trên đầu."

"Cô có biết tên vị nữ thần?"

"Osiris ... Sirus ... đại loại như vậy. Tôi nhìn thấy một con mắt ... con mắt, chỉ một con mắt, một con mắt trên một xâu chuỗi. Chuỗi này bằng vàng."

"Một con mắt?"

" Phải ... Ai là Hathor?"

"Cái gì?"

"Hathor! Ai đó!

Tôi chưa bao giờ nghe thấy Hathor, mặc dù tôi biết đó là Osiris, nếu phát âm này là đúng, là anh chồng của Isis, một vị thần lớn Ai Cập. Sau này tôi biết Hathor là nữ thần Ai Cập của tình yêu, hạnh phúc và niềm vui. Tôi hỏi, "Có phải đó là một trong các vị thần không?"

"Hathor! Hathor!. Ngưng lại hồi lâu. "Con chim ... Nó thì dẹt... dẹt, con phượng hoàng..." Cô ta lại im lặng.

"Bây giờ hãy tiến tới ngày cuối cùng trong kiếp này. Hãy đi tới ngày cuối cùng, nhưng trước khi chết. Hãy nói cho tôi biết cô nhìn thấy gì."

Cô trả lời bằng một giọng thì thào dịu dàng. "Tôi nhìn thấy người và các tòa nhà. Tôi nhìn thấy dép, dép. Có vải thô, loại vải thô."

"Cái gì xẩy ra? Bây giờ hãy tiến tới lúc sắp chết. Cái gì đã xẩy ra cho cô? Cô có thể thấy mà ."

"Tôi không thấy ... Tôi không nhìn thấy tôi nữa."

"Bây giờ cô ở đâu? Cô nhìn thấy gì?"

"Không thấy gì.. chỉ tối om ... Tôi nhìn thấy ánh sáng, một ánh sáng ấm áp". Cô đã chết rồi, đã chết và đi vào trạng thái tinh thần. Hiển nhiên, cô không cần phải trải nghiệm cái chết thực sự của cô nữa.

Tôi hỏi, "Cô có thể đến với ánh sáng chứ?"

"Tôi đang tới đây" Cô đang nghỉ ngơi thanh thản lại chờ đợi.

"Cô có thể nhìn lại về những bài học trong kiếp sống đó không? Cô có ý thức được những bài học này không?"

Cô thì thào, "Không". Cô tiếp tục chờ đợi. Đột nhiên, cô dường như tỉnh táo tuy mắt cô vẫn nhắm như thường lệ khi đi vào trạng thái hôn mê thôi miên. Đầu cô trăn trở bên này bên kia.

"Bây giờ cô nhìn thấy gì? Cái gì đang xẩy ra?"

Giọng cô to lên. "Tôi cảm thấy ... người nào đó nói với tôi!"

"Họ nói gì?"

"Nói về kiên nhẫn. Người ta phải có kiên nhẫn..."

"Vâng, tiếp tục"

Câu trả lời từ nơi Bậc Thầy thi nhân. "Kiên nhẫn và đúng lúc ...mọi thứ sẽ đến khi nó phải đến. Đời sống không thể vội vàng, không thể hoạt động dựa vào thời khóa biểu như mọi người mong muốn. Chúng ta phải chấp nhận những gì đến với chúng ta vào lúc nhất định, và đừng đòi hỏi gì thêm nữa. Nhưng đời sống là vô tận, cho nên chúng ta không bao giờ chết, chúng ta chưa bao giờ thực sự được sinh ra. Chúng ta chỉ đi qua những giai đoạn khác nhau. Không có chung cuộc. Con người có nhiều phương chiều. Nhưng thời gian không phải như chúng ta thấy, mà đúng hơn là trong những bài học được học."

Ngừng lại khá lâu. Bậc Thầy thi nhân tiếp tục.

"Mọi việc sẽ sáng tỏ đúng lúc đối với bạn. Nhưng bạn phải có may mắn để hấp thụ kiến thức mà chúng tôi đã cho bạn." Catherine im lặng.

Tôi hỏi, "Có gì hơn nữa mà tôi phải học không?

Cô thì thào dịu dàng, "Họ đi rồi, tôi không nghe thấy ai nữa."

***

CHƯƠNG CHÍN

Mỗi tuần một lớp sợ hãi và lo âu tác động đến thần kinh lại được bóc đi khỏi Catherine. Mỗi tuần cô dường như thanh thản nhiều hơn một chút, nhẹ nhàng hơn, và một chút kiên nhẫn hơn. Cô tự tin hơn, và người ta bị cô lôi cuốn. Catherine cảm thấy nhiều yêu thương hơn, và những người khác trở lại thương yêu cô. Viên kim cương nội tâm là cá tính thật sự của cô đang lấp lánh rực rỡ cho tất cả mọi người thấy.

Những buổi thôi miên lùi về dĩ vãng của Catherine bắc nhip cầu hàng ngàn năm. Mỗi khi cô đi vào hôn mê thôi miên, tôi không biết những dòng đời về các kiếp sống của cô xuất hiện ở chỗ nào. Từ những hang động thời tiền sử đến Ai Cập cổ đại , đến thời hiện đại - Cô đã ở đấy. Và tất những kiếp sống của cô đều được quan sát một cách trìu mến, ở nơi nào đó vượt qua thời gian, bởi những Bậc Thầy. Trong buổi điều trị hôm nay cô xuất hiện vào thế kỷ thứ hai mươi, nhưng không phải là Catherine.

"Tôi nhìn thấy một thân máy bay và đường băng, một loại đường băng cho máy bay", cô thì thào dịu dàng.

"Cô có biết đấy là đâu không?"

"Tôi không thể nhìn thấy ... Alsatian? Rồi quả quyết hơn, Alsatian."

"Ở Pháp"

"Tôi không biết, chỉ biết Alsatian ... Tôi thấy tên Von Marks, Von Marks (theo ngữ âm). Một loại mũ sắt nâu hay một cái mũ ... một cái mũ có những kính bảo hộ. Quân đội đã bị hủy diệt. Chỗ này dường như là một nơi hẻo rất hẻo lánh. Tôi không nghĩ rằng có một thành phố gần đây."

"Cô nhìn thấy gì?"

"Tôi nhìn thấy những tòa nhà bị phá hủy. Tôi nhìn thấy những tòa nhà ... Đất bị cày tung lên bởi ... bom đạn. Có một nơi rất tốt để ẩn trốn."

"Họ đang làm gì?"

"Tôi đang giúp họ với những người bị thương. Họ đang mang những người bị thương đi khỏi."

""Hãy nhìn vào chính cô đi. Hãy mô tả chính cô. Hãy nhìn xuống và xem cô đang ăn mặc gì."

"Tôi mặc một loại áo khoác (jacket). Tôi có mớ tóc vàng hoe. Mắt tôi xanh. Áo jacket của tôi rất bẩn. Có rất nhiều người bị thương."

"Cô có được huấn luyện để giúp đỡ các thương binh không?"

"Không"

"Cô sống ở đấy hay được người ta mang cô đến đấy? Cô sống ở đâu?"

"Tôi không biết"

"Cô khoảng bao nhiêu tuổi?"

"Ba mươi lăm tuổi". Catherine hai mươi chín tuổi, mắt nâu chứ không xanh. Tôi tiếp tục hỏi.

"Cô có tên không, " Tên trên áo jacket ấy không?"

"Có những cái cánh trên áo jacket. Tôi là một phi công... một loại phi công."

"Cô lái máy bay?"

"Vâng, tôi phải lái."

"Ai bắt cô bay?"

"Tôi phục vụ bay. Đó là công việc của tôi."

"Cô cũng phải bỏ bom chứ?"

"Chúng tôi có người bắn súng trên máy bay. Có một hoa tiêu."

"Cô lái loại máy bay nào?"

"Loại máy bay trực thăng. Nó có bốn cánh quạt. Đó là cánh cố định". Tôi rất ngạc nhiên vì Catherine không biết gì về máy bay cả. Tôi băn khoăn cô nghĩ thế nào về "cánh cố định". Nhưng giống như làm bơ hay ướp xác người chết, khi bị thôi miên cô có cả kho hiểu biết rộng lớn. Tuy nhiên chỉ một phần hiểu biết này sẵn sàng cho cô sử dụng hàng ngày, tâm thức. Tôi thúc giục.

"Cô có gia đình không?"

"Họ không ở đây với tôi."

"Họ có an toàn không?"

"Tôi không biết. Tôi e rằng... e rằng họ sẽ trở lại. Bạn bè tôi sắp chết."

"Cô sợ ai sẽ quay trở lại?"

"Kẻ thù."

"Họ là ai?"

"Người Anh ... Quân Đội Mỹ ... người Anh."

"Phải. Cô có nhớ gia đình không?"

"Nhớ gia đình ư? Có quá nhiều bối rối".

"Hãy trở lại vẫn kiếp này, trở lại thời gian sung sướng trước chiến tranh, thời gian với gia đình ở nhà. Cô có thể thấy cái đó. Tôi biết là khó khăn, nhưng tôi muốn cô thư giãn. Cố gắng nhớ lại"

Catherine ngưng, rồi thì thào "Tôi nghe thấy cái tên Eric... Eric. Tôi thấy đứa bé tóc vàng hoe, một bé gái."

"Có phải nó là con cô không?"

"Phải, hẳn là ... Margot."

"Nó có gần gũi với cô không?"

"Nó ở với tôi. Chúng tôi đang đi pic nic. Ngày thật đẹp."

"Có ai ở đấy với cô không? Ngoài Margot?"

"Tôi nhìn thấy một người đàn bà tóc nâu ngồi trên cỏ".

"Có phải bà ấy là vợ không?"

"Phải ... Tôi không biết bà ấy" cô nói thêm, ám chỉ việc xác nhận một người nào đó trong hiện kiếp của Catherine.

"Cô biết Margot chứ? Hãy nhìn kỹ Margot. Cô biết nó chứ?"

"Vâng, nhưng không chắc chắn làm thế nào ... tôi biết nó từ nơi nào đó."

"Cô sẽ nhớ mà. Hãy nhìn vào mắt nó"

Cô trả lời, "Đó là Judy". Judy hiện nay là người bạn tốt nhất của Catherine. Có một sự quan hệ tức khắc ở cuộc gặp gỡ đầu tiên của họ, và họ đã trở thành bạn thân, tin cẩn lẫn nhau, biết suy nghĩ và nhu cầu của nhau trước khi nói ra.

"Judy?" Tôi nhắc lại.

"Phải, Judy. Trông giống Judy, ... cười giống như Judy"

"Được, rất tốt. Thế ở nhà cô có hạnh phúc không hay có những khó khăn không".

"Không có khó khăn gì" (Ngưng lâu). Vâng, đúng đó là thời gian bất ổn. Có một khó khăn lớn trong chính phủ Đức, cấu trúc chính trị. Quá nhiều người muốn đi theo quá nhiều hướng. Cuối cùng sinh ra chia rẽ ... Nhưng tôi chiến đấu cho xứ sở của tôi."

"Cô có cảm nghĩ vững vàng về đất nước cô không?"

"Tôi không thích chiến tranh. Tôi cảm thấy giết chóc là sai trái, nhưng tôi phải làm nhiệm vụ của tôi."

"Bây giờ hãy quay về, quay về chỗ của cô ở, nơi có cái máy bay trên mặt đất, bỏ bom, và chiến tranh. Chậm rồi, chiến tranh đã bắt đầu. Anh và Mỹ đang ném bom xuống bên cạnh cô. Hãy quay về. Có nhìn thấy máy bay nữa không?"

"Có"

"Vẫn còn có những cảm nghĩ như vậy về bổn phận và giết chóc, chiến tranh?"

" Vâng, chúng tôi sẽ chết vô ích "

"Cái gì?"

"Chúng tôi sẽ chết vô ích" cô nhắc lại bằng một giọng to hơn.

"Vô ích? Tại sao lại vô ích? Không có vinh quang trong đó sao? Không phải là bảo vệ quê hương hay những người thân của mình sao?"

"Chúng tôi sẽ chết để bảo vệ lý tưởng của một ít người".

"Dù đây là những nhà lãnh đạo đất nước? Họ có thể sai lầm ." Cô nhanh chóng cắt ngang lời tôi .

"Họ không phải là những nhà lãnh đạo. Nếu họ là những nhà lãnh đạo, thì đã không có nhiều xung đột nội bộ ... trong chính phủ."

"Một số người gọi họ là những người điên cuồng - Việc này có ý nghĩa với cô không? Tất cả chúng ta hẳn là rồ dại mới bị họ sai khiến, để họ dẫn dắt chúng ta ... để giết người. Và giết chính chúng ta ..."

"Điên Cuồng Quyền Lực?"

"Cô có người bạn nào còn lại không?"

"Có, có một số hãy còn sống."

"Có người nào thân thiết với cô không? Trong phi hành đoàn của cô, người bắn súng và hoa tiêu còn sống không?"

"Tôi không thấy họ, nhưng máy bay của tôi không bị phá hủy."

" Cô có lại bay với máy bay này không?"

"Vâng, chúng tôi phải vội vàng lấy chiếc máy bay còn lại cất cánh khỏi đường băng trước khi họ trở lại."

"Hãy vào máy bay đi."

"Tôi không muốn đi". Như thể là cô muốn điều đình với tôi.

"Cô phải cất cánh ngay đi"

"Không có nghĩa lý gì ...

"Cô làm nghề gì trước khi có chiến tranh.? Có nhớ không? Eric làm gì?"

"Tôi là cấp chỉ huy thứ hai... trên một máy bay nhỏ, một số máy bay chở hàng."

"Vậy cô cũng là một phi công phải không?"

"Phải"

"Phải xa nhà nhiều phải không?"

Cô trả lời một cách dịu dàng buồn bã. "Vâng"

Tôi chỉ dẫn, "Hãy đi vào chuyến bay kế tiếp. Có thể làm được không?"

"Không có chuyến bay kế tiếp"

"Có việc gì xẩy ra thế?"

"Có" Hơi thở của cô dồn dập, và cô trở nên khích động. Cô đã tiến đến ngày chết.

"Cái gì xẩy ra thế?"

"Tôi đang chạy ra khỏi một đám cháy. Toán của tôi tan rã vì đám cháy này."

" Cô sống sót chứ?

"Không ai sống sót... không ai sống sót qua chiến tranh. Tôi đang chết".

Hơi thở của cô nặng nề. "Máu! Máu khắp nơi! Tôi thấy đau ngực. Tôi bị bắn ở ngực... và cẳng chân... và ở cổ. Đau nhiều quá..." Cô đang trong cơn hấp hối, nhưng không bao lâu, hơi thở của cô chậm lại và trở nên điều hòa hơn; Cơ mặt cô dịu lại, và vẻ an bình đến với cô. Tôi công nhận ra cái bình tĩnh trong trạng thái chuyển tiếp. Cô trông thoải mái hơn. Chấm dứt rồi phải không?"Cô tạm dừng rồi trả lời dịu dàng.

"Tôi đang lơ lửng ... ra khỏi xác thân. Tôi không có xác thân. Tôi lại ở trong tinh thần."

"Tốt, Hãy nghỉ ngơi. Cô đã có một kiếp sống khó khăn. Cô đã đi qua một cái chết khó khăn. Cô cần nghỉ ngơi. Hãy tự phục hồi lại. Cô đã học được gì ở kiếp sống này?"

"Tôi học được hận thù... giết người không cảm giác ... hận thù không đúng ... người ta hận thù và họ không biết tại sao. Chúng tôi bị lôi kéo vào đó ... bởi ma quỷ khi chúng ta ở trong trạng thái thể chất... "

"Có bổn phận nào cao hơn bổn phận đối với đất nước? Cái gì đó có thể ngăn chận cô không giết? Cả đến khi cô được lệnh? Bổn phận đối với chính cô?"

"Có ..." Nhưng cô không nói cụ thể.

"Có phải cô đang đợi chờ cái gì đó bây giờ phải không?"

" Phải... Tôi đang chờ đợi đi vào trạng thái *tái sinh*. Tôi phải chờ. Họ sẽ đến với tôi... họ sẽ đến..."

"Tốt. Tôi muốn nói với họ khi họ đến."

Chúng tôi chờ đợi ít phút nữa. Rồi đột nhiên giọng cô to lên và khàn khàn, và Thần Linh Bậc Thầy đầu tiên, không phải Bậc Thầy thi nhân, đang nói.

"Ông thật là đúng khi cho rằng việc này là cách đối xử thích hợp cho những người trong trạng thái thể chất. Ông cần phải trừ tiệt những sợ hãi trong tâm trí họ. Thật là phí phạm năng lượng lớn khi sợ hãi hiện diện. Nó kìm hãm họ không thực hiện được điều mà họ được gửi đến đây để thực hiện. Hãy đi theo tín hiệu từ môi trường chung quanh ông. Họ phải cố gắng ở vào mức độ rất, rất sâu sắc ... nơi không còn cảm thấy xác thân của họ nữa. Lúc ấy ông có thể ảnh hưởng tới họ. Nó chỉ là bề ngoài ... mà những khó khăn phơi bầy. Sâu thẳm trong linh hồn của họ, nơi những ý niệm được sáng tạo, đó là nơi mà ông phải ảnh hưởng tới họ.

"Năng lượng... mọi thứ đều là năng lượng. Quá nhiều bị phí phạm. Những quả núi... trong quả núi rất yên tĩnh; rất tĩnh ở trung tâm. Nhưng bên ngoài là nơi đầy rẫy khó khăn. Con người chỉ nhìn thấy bên ngoài, nhưng ông có thể đi sâu hơn nhiều. Ông phải nhìn thấy núi lửa. Muốn làm như vậy ông phải đi sâu vào bên trong.

"Ở trong trạng thái thể chất là bất bình thường. Khi ông ở trong trạng thái tinh thần, đó là điều tự nhiên đối với ông. Khi chúng tôi được phái về, giống như được gửi tới một cái gì đó mà chúng tôi không biết. Chúng tôi mất nhiều thì giờ hơn. Trong thế giới tinh thần, ông phải chờ đợi, và rồi ông sẽ được *tái sinh*. *Có trạng thái tái sinh*. Đó là một phương chiều giống như các phương chiều không gian khác, và ông hầu như thành công trong việc tiến tới trạng thái ấy..."

Việc này khiến tôi ngạc nhiên. Làm sao tôi có thể tiếp cận trạng thái tái sinh? "Tôi đã gần như tiến tới đó?", tôi hỏi một cách ngờ vực.

"Phải. Ông biết nhiều hơn người khác nhiều. Ông hiểu hơn nhiều. Hãy kiên nhẫn với họ. Họ không có kiến thức mà ông có. Những thần linh được phái về để giúp đỡ ông. Dù sao ông cũng rất đúng trong việc ông đang làm ... hãy tiếp tục. Không được lãng phí năng lượng này. Ông phải loại bỏ sợ hãi. Đó là vũ khí giới lớn lao nhất mà ông có ..."

Thần Linh Bậc Thầy yên lặng. Tôi cân nhắc ý nghĩa của lời phán truyền lạ thường này. Tôi biết tôi đã thành công trong việc loại bỏ sợ hãi cho Catherine, nhưng lời chỉ dạy này có ý nghĩa toàn cầu nhiều hơn. Đúng là nhiều hơn cả sự xác nhận hiệu quả của thôi miên là một công cụ chữa bệnh. Nó dính líu nhiều hơn đến thôi miên lùi về dĩ vãng, rất khó áp dụng cho đại chúng, từng người một. Không, tôi tin nó liên quan đến nỗi sợ hãi cái chết, nỗi sợ hãi sâu xa trong lòng núi lửa. Sợ hãi cái chết, được dấu kín, luôn sợ hãi không có tiền bạc hay quyền lực nào có thể vô hiệu hóa nó - Cái này là cái cốt tủy. Nhưng nếu con người biết rằng *đời sống vô tận, vậy chúng ta không bao giờ chết; chúng ta cũng chẳng bao giờ thực sự sinh ra, thì cái sợ hãi này sẽ tan biến*. Nếu họ biết họ đã sống nhiều lần không kể xiết trước đó và sẽ phải sống nhiều lần không kể xiết nữa, họ sẽ cảm thấy an tâm biết bao nhiêu. Nếu họ biết các thần linh ở khắp nơi để giúp họ trong khi họ ở trạng thái thể chất và sau khi chết, trong trạng thái tinh thần, họ sẽ theo các thần linh, kể cả những người thân yêu đã chết, họ sẽ được an ủi đến nhường nào. Nếu họ biết những "thiên thần" bảo vệ thực sự hiện hữu, họ cảm thấy an toàn đến nhường nào. Nếu họ biết những hành động bạo lực và bất công chống lại con người không phải là không đáng kể, mà phải trả vào những kiếp khác, thì họ sẽ nuôi dưỡng sự giận hờn và sự mong muốn trả thù ít đi nhường nào. Và nếu quả thực "bằng kiến thức chúng ta tiếp cận Thượng Đế" thì tài sản vật chất, hay quyền thế có gì hữu ích khi chúng là cứu cánh trong chính chúng và không phải là phương tiện đi đến sự tiếp cận đó? Tham lam và thèm khát quyền thế không còn giá trị gì nữa.

Nhưng làm sao làm cho con người có được kiến thức này? Hầu hết người ta cầu nguyện trong nhà thờ, giáo đường Do Thái, giáo đường Hồi giáo, hay các chùa chiền, những lời cầu nguyện công bố sự bất tử của linh hồn. Nhưng sau khi buổi lễ chấm dứt, họ lại trở về lối mòn tranh đua của họ, lại tham lam và toan tính cùng tính cho mình là trung tâm. Những đặc điểm làm chậm lại sự tiến bộ của linh hồn. Cho nên, nếu không đủ niềm tin, có thể khoa

học sẽ làm được. Có lẽ những kinh nghiệm của Catherine và của tôi cần phải được nghiên cứu, phân tích, và báo cáo trong một cách khoa học vô tư bởi những người được đào tạo về khoa học ứng xử và vật lý. Tuy vậy, vào lúc này, viết tài liệu khoa học hay một cuốn sách là một điều xa xăm nhất trong tâm trí tôi, một khả năng mơ hồ và không có thực. Tôi không biết các vị thần linh có được gửi đến giúp tôi không. Giúp tôi làm gì?

Catherine cựa quậy và bắt đầu thì thầm ." Một người nào đó tên là Gideon, tên người nào đó là Gideon ... Gideon. Ông này đang cố nói chuyện với tôi".

"Ông ấy nói gì?"

"Ông ấy quanh quẩn đâu đó. Ông ấy không ngưng lại. Ông ấy là loại người bảo vệ... đại loại như thế. Nhưng bây giờ ông ấy đang chơi với tôi."

"Có phải ông ta là một trong những người bảo vệ cô không?"

"Phải, nhưng ông ấy đang chơi... ông ấy đúng là nhấy ở chung quanh. Tôi nghĩ ông ấy muốn tôi biết ông ấy ở chung quanh tôi ... khắp nơi."

Tôi nhắc lại, "Gideon"?

"Ông ấy ở đấy"

"Điều đó có làm cô cảm thấy an toàn hơn không?"

"Có. Ông ấy sẽ trở lại khi tôi cần ông."

"Tốt. Có các thần linh có ở chung quanh chúng ta không?"

Cô trả lời bằng giọng thì thầm, từ cách nhìn của tâm siêu thức. "Ồ phải... có nhiều thánh linh. Họ đến khi họ muốn. Họ đến... khi họ muốn. Chúng ta đều là thần linh. Những những thần linh khác ... một số ở trạng thái thể chất và một số khác ở trong giai đoạn tái sinh. Và một số thần linh khác là những người bảo vệ. Nhưng chúng ta đều đi đến đấy. Chúng ta cũng đã là những người bảo vệ."

"Tại sao chúng ta trở lại để học hỏi? Tại sao là thần linh chúng ta không thể học hỏi?"

"Có những mức độ khác nhau về học hành, và chúng ta phải học một số mức độ bằng xương bằng thịt. Chúng ta phải cảm thấy đau đớn. Khi bạn là thần linh bạn không cảm thấy đau. Đó là giai đoạn của tái sinh. Linh hồn của bạn đang được tái sinh. Khi bạn ở trong trạng thái thể chất bằng da bằng thịt, bạn cảm thấy đau đớn, bạn có thể bị đau. Trong hình thái tinh thần bạn không cảm thấy gì cả. Chỉ có hạnh phúc, cảm giác hạnh phúc. Nhưng đó là giai đoạn tái sinh cho... chúng ta. Sự tác động qua lại giữa con người và hình thái tinh thần thì khác nhau. Khi bạn ở trong trạng thái thể chất ... bạn có thể trải nghiệm các quan hệ."

"Tôi hiểu. Được rồi". Cô lại im lặng trở lại. Ít phút qua đi.

"Tôi thấy một cỗ xe", cô bắt đầu, "một cỗ xe xanh"

"Một cỗ xe nhỏ?"

"Không một cỗ xe mà ông lái ... một thứ gì xanh xanh!. Một tua xanh ở trên đỉnh, xanh ở bên ngoài..."

"Ngựa kéo cỗ xe này phải không?"

"Xe có bánh lớn. Tôi không nhìn thấy ai trong đó, ngoài hai con ngựa bị buộc vào xe ... một con xám và một con nâu. Con ngựa tên là Apple, con mầu xám, vì nó thích Apple. Con kia tên là Duke. Những con ngựa này rất khôn. Chúng không cắn người. Chúng có móng lớn ... móng lớn."

"Cũng có ngựa xấu mà? con khác?"

"Không. Chúng rất khôn."

"Cô có ở đấy không?"

"Phải. Tôi có thể nhìn thấy mũi nó. Nó to lớn nhiều hơn tôi."

" Cô có lái xe ngựa không?" Theo tính chất của câu trả lời tôi biết cô là một đứa trẻ.

"Có những con ngựa. Cũng có một đứa con trai ở đó."

"Cô bao nhiêu tuổi?"

"Rất nhỏ. Tôi không biết. Tôi không nghĩ rằng tôi biết cách đếm."

"Cô có biết đứa con trai đó không? Bạn cô? Anh cô?"

"Nó là người hàng xóm. Nó ở đấy ... để dự tiệc. Có một đám cưới ... hay thứ gì đó."

"Có biết người nào cưới không?"

"Không. Chúng tôi được bảo là không được làm bẩn. Tôi có tóc nâu.... giầy cài một bên lên tận trên."

"Có phải đây là quần áo tiệc tùng không? Quần áo đẹp?"

" Đó là ... một kiểu áo dài trắng có cái gì đó xếp nếp bên trên và buộc lại ở sau lưng."

"Nhà cô có gần đấy không?"

"Có một cái nhà lớn", đứa bé này trả lời.

"Đó là nơi cô ở phải không?"

"Phải"

"Tốt. Bây giờ hãy nhìn vào trong nhà; được. Đây là một ngày quan trọng. Người ta đều ăn mặc đẹp, mặc những bộ đồ đặc biệt."

"Họ đang nấu ăn, rất nhiều đồ ăn."

"Có ngửi thấy không?"

"Có. Họ đang làm một loại bánh. Bánh ... thịt... Chúng tôi được bảo phải ra ngoài". Tôi buồn cười với việc này. Tôi đã bảo cô đi vào bên trong, và bây giờ cô được lệnh phải ra ngoài."

"Họ có gọi tên cô không?"

"... Mandy... Mandy và Edward."

"Có phải là đứa con trai ấy không?"

"Phải"

"Họ không để cho cô ở trong nhà à?"

"Không, họ rất bận."

"Cô cảm thấy việc đó ra sao?"

"Chúng tôi không cần. Nhưng thật khó để giữ sạch sẽ. Chúng tôi không thể làm việc gì được."

""Cô có phải đi dự đám cưới không? Vào xế chiều ngày đó?"

"Có ... tôi thấy nhiều người. Người đông chật cả phòng. Trời nóng, một ngày nóng bức. Có một thầy tu ở đó; một thầy tu ... với một cái mũ ngộ nghĩnh, một cái mũ lớn ... đen. Cái mũ đó trùm cả mặt ông... quả là một khoảng cách."

"Phải đó là lúc hạnh phúc cho gia đình cô không?"

"Vâng."

"Cô biết ai cưới không?

"Đúng là chị tôi."

"Phải chăng chị ấy nhiều tuổi hơn nhiều?"

"Phải"

"Bây giờ có nhìn thấy chị ấy không? Có phải chị ấy mặc đồ cưới không?"

"Phải."

"Chị ấy đẹp không?"

"Đẹp. Chị ấy có nhiều hoa trên tóc."

"Hãy nhìn kỹ vào chị ấy. Có biết chị ấy ở lúc khác không? Hãy nhìn vào mắt, vào miệng chị..."

"Vâng. Tôi nghĩ rằng chị ấy là Becky... nhưng nhỏ hơn, nhỏ hơn nhiều."

Becky là bạn của Catherine và là đồng nghiệp. Họ rất thân với nhau, tuy Catherine phật ý về thái độ phán xét của Becky và tính tọc mạch của Becky vào đời sống và các quyết định của Catherine. Tóm lại, Becky là bạn, không phải thân nhân. Nhưng có lẽ sự phân biệt bây giờ không thật rõ ràng. "Chị... chị thích tôi... và tôi có thể đứng gần phía trước vì chị ấy đứng phía trước."

"Tốt. Hãy nhìn chung quanh. Cha mẹ cô có ở đấy không?"

"Có."

Cha mẹ cô có yêu cô nhiều không?"

"Có"

"Rất tốt. Hãy nhìn kỹ vào họ. Trước nhất là mẹ cô. Nhìn xem cô có thể nhớ ra mẹ. Hãy nhìn vào mặt bà."

Catherine thở một vài hơi dài. "Tôi không biết."

"Hãy nhìn vào cha cô. Nhìn kỹ vào ông. Nhìn vào sự diễn tả của ông, mắt ông... và cả miệng ông. Cô nhận ra ông chưa?"

"Ông ấy là Stuart", cô trả lời nhanh chóng. Vậy, Stuart xuất đầu lộ diện một lần nữa. Việc này đáng thăm dò hơn thêm.

"Sự quan hệ của cô với ông như thế nào?"

"Tôi yêu ông rất nhiều...ông ấy rất tốt với tôi. Nhưng ông nghĩ rằng tôi là điều phiền toái. Ông nghĩ rằng con cái là điều phiền toái."

"Ông có quá nghiêm khắc không?"

"Không, ông thích chơi với chúng tôi. Nhưng chúng tôi hỏi quá nhiều câu hỏi. Nhưng ông rất tốt với chúng tôi, ngoại trừ khi chúng tôi hỏi quá nhiều câu hỏi."

"Có phải điều đó đôi lúc làm phiền ông?"

"Phải, chúng tôi phải học hỏi nơi thầy giáo chứ không phải nơi ông. Đó là lý do tại sao chúng tôi phải đến trường để học."

"Xem ra dường như ông đang nói. Có phải ông nói với cô không?"

"Phải, ông có nhiều việc quan trọng hơn phải làm. Ông phải chăm lo nông trại.

"Nông trại lớn không?

"Lớn".

"Cô có biết đấy là đâu không?"

"Không".

"Có bao giờ họ nói đến thị trấn hay nước không? Tên của thành phố?

Cô ngưng lại, nghe cẩn thận. "Tôi không nghe thấy cái đó". Cô lại im lặng.

"Được rồi, cô có muốn thám hiểm nữa về kiếp sống này không? Để tiến xa hơn nữa hay chỉ thế".

Cô cắt ngang tôi. "Đủ rồi"

Trong toàn bộ quá trình này với Catherine, tôi không ưa thích bàn luận các tiết lộ của Catherine với những nhà chuyên nghiệp khác. Thực ra, ngoại trừ Carole và một ít người khác coi là "an toàn", tôi không chia sẻ tin tức đáng chú ý này với người nào khác cả. Tôi biết kiến thức từ những buổi thôi miên vừa rất thật vừa cực kỳ quan trọng, tuy lo âu về phản ứng của các đồng nghiệp về nghề nghiệp và khoa học khiến cho tôi giữ im lặng. Tôi vẫn còn quan ngại đến thanh danh, nghề nghiệp, và về cái mà những người khác nghĩ về tôi.

Sự hoài nghi cá nhân của tôi đã bị xói mòn bởi bằng chứng là hết tuần này đến tuần khác, ập đến từ miệng cô. Tôi thường quay lại băng thâu và trải nghiệm lại những buổi thôi miên, với

tất cả kịch tính và sự trực tiếp. Những những người khác sẽ phải dựa vào kinh nghiệm của tôi, rất mạnh mẽ tuy không phải là của riêng họ. Tôi cảm thấy phải thu thập nhiều dữ kiện hơn.

Khi tôi dần dần chấp nhận và tin vào những lời giáo huấn, đời sống của tôi giản dị hơn và thỏa mãn hơn. Không cần phải giở trò, giả bộ, vờ vịt , hay khác với mình. Các sự quan hệ trở nên càng ngay thẳng hơn. Đời sống gia đình ít lộn xộn hơn. Sự miễn cưỡng chia sẻ hiểu biết đã được trao cho tôi qua Catherine bắt đầu giảm thiểu. Đáng ngạc nhiên là hầu hết người ta rất để ý tới và muốn biết nhiều hơn nữa. Nhiều người nói với tôi những kinh nghiệm riêng tư của họ về những biến cố cận tâm lý, hoặc là ESP (khả năng ngoại cảm) , cảm giác đã nhìn thấy, kinh nghiệm xuất hồn, những giấc mộng tiền kiếp, hay những thứ khác. Nhiều người thậm chí không bao giờ kể những kinh nghiệm này cho vợ hoặc chồng của họ. Người ta hầu hết đều sợ hãi là khi chia sẻ những kinh nghiệm của mình với những người khác, ngay cả với gia đình và bác sĩ chuyên khoa, cũng có thể bị coi là kỳ quặc hay lạ lùng. Tuy những biến cố cận tâm lý đó rất thông thường, hay xẩy ra nhiều hơn người ta tưởng. Chính là sự miễn cưỡng nói ra những sự việc tâm linh khiến chúng có vẻ hiếm. Và những người càng được huấn luyện cao bao nhiêu thì lại càng miễn cưỡng chia sẻ bấy nhiêu.

Vị trưởng khoa điều trị đáng kính tại bệnh viện của tôi là một người được quốc tế ngưỡng mộ về chuyên môn của ông. Ông kể về người cha đã quá cố của ông, người đã nhiều lần che chở ông khỏi các nguy hiểm nghiêm trọng. Một giáo sư khác đã có những giấc mộng cung cấp những bước thiếu sót hay những giải đáp cho công cuộc thí nghiệm phức tạp của ông. Những giấc mộng luôn luôn đúng. Một bác sĩ nổi tiếng khác thường biết ai là người gọi điện thoại cho ông trước khi ông trả lời. Vợ của vị Trưởng Khoa Tâm Thần ở trường đại học miền Tây trung bộ có bằng tiến sĩ về tâm lý học. Các công trình nghiên cứu của bà lúc nào cũng được cẩn thận trù tính và thi hành. Bà không bao giờ nói với một ai là khi bà lần đầu viếng thăm La Mã, bà đã đi qua thành phố như thể bà có một bản đồ lộ trình được in trong ký ức. Bà biết chắc cái gì ở quanh góc đường kế tiếp. Mặc dù bà chưa từng ở La mã trước đây và không biết tiếng Ý, nhưng người Ý không ngớt tiếp cận bà và lầm lẫn coi bà như người bản xứ. Trí nhớ của bà đã vật lộn để thống nhất các sự việc ở La Mã.

Tôi hiểu tại sao những người chuyên nghiệp được đào tạo cao giữ mình trong phòng kín. Tôi là một trong những người ấy. Chúng ta không thê phủ nhận những kinh nghiệm và giác quan của riêng chúng ta. Tuy nhiều sự huấn luyện của chúng ta trên nhiều phương diện hoàn toàn trái ngược với tin tức, kinh nghiệm, và niềm tin chúng ta đã tích lũy. Cho nên chúng ta vẫn giữ im lặng.

***

CHƯƠNG MƯỜI

Tuần này trôi qua mau. Tôi nghe đi nghe lại băng thâu của buổi thôi miên tuần trước. Làm sao tôi có thể tiếp cận được với trạng thái tái sinh? Tôi không cảm thấy cớ gì sáng tỏ. Và bây giờ những thần linh sẽ được phái đến giúp tôi. Nhưng tôi phải làm gì nhỉ? Khi nào tôi tìm ra được? Tôi có khả năng làm nhiệm vụ đó không? Tôi biết tôi phải chờ đợi và phải kiên nhẫn. Tôi nhớ lại lời của Bậc Thầy thi nhân.

"Kiên nhẫn và chờ đợi... mọi việc sẽ đến khi nó phải đến... Mọi việc sẽ sáng tỏ cho ngươi đúng lúc. Nhưng ngươi phải có cơ hội hấp thụ kiến thức mà chúng ta đã cho ngươi". Vậy tôi phải chờ.

Vào lúc bắt đầu buổi thôi miên, Catherine kể lại một đoạn trong giấc mộng mà cô mơ thấy trong mấy đêm vừa qua. Trong giấc mộng cô đang sống ở nhà cha mẹ, và nhà bị cháy ban đêm. Cô bình tĩnh và giúp rút ra khỏi nhà, nhưng cha cô lại lề mề và dường như thờ ơ trước tình thế cấp bách. Cô liền đẩy ông ra ngoài. Rồi ông nhớ đến cái gì đó ông đã để lại trong nhà, và ông bảo Catherine trở vào nhà giữa lúc nhà đang cháy lớn để tìm kiếm vật đó. Cô không nhớ vật đó là cái gì. Tôi quyết định chưa giải thích giấc mông vội, và đợi xem liệu thời cơ thuận tiện có nảy sinh khi cô đang được thôi miên không.

Cô đi nhanh vào hôn mê sâu. "Tôi thấy một người đàn bà với một cái mũ trùm đầu, không phủ che mặt mà chỉ trùm tóc thôi." Rồi cô im lặng.

"Có thấy cái đó bây giờ không? Cái mũ trùm đầu?"

"Tôi không nhìn thấy nữa ... Tôi nhìn thấy một miếng vải đen, vải thêu kim tuyến có hoa tiết mầu vàng trên đó ... Tôi nhìn thấy một tòa nhà có nhiều nét cấu trúc trên nó ... trắng."

"Cô có nhận ra tòa nhà đó không?"

"Không".

"Tòa nhà đó có lớn không?"

"Không. Đằng sau tòa nhà là núi có tuyết trên đỉnh núi. Nhưng cỏ rất xanh trong thung lũng ... nơi chúng tôi ở đó."

"Cô có thể vào tòa nhà đó được không?"

"Được. Nhà làm bằng loại cẩm thạch... rất lạnh khi chạm vào."

"Có phải nó là một loại chùa hay nhà tôn giáo không?"

"Tôi không biết. Tôi nghĩ rằng có thể là một nhà tù."

"Nhà tù". Tôi nhắc lại, "Có người trong tòa nhà ấy không? Chung quanh nó?"

"Có một số lính. Họ mặc đồng phục mầu đen, mầu đen với cầu vai vàng... tua vàng. Mũ bảo vệ đen có kiểu mầu vàng nào đó... thứ gì nhọn và vàng ở đỉnh ... mũ. Và một dây lưng đỏ, một dây lưng đỏ quấn quanh thắt lưng."

"Có người lính nào ở quanh cô không?"

"Có thể là hai hay ba người."

"Cô còn ở đấy không?"

"Tôi ở đây, nhưng không ở trong nhà. Nhưng tôi ở gần tòa nhà."

"Hãy nhìn chung quanh. Xem cô có thể tìm ra chính cô không ... Núi ở đấy, và cỏ ... và tòa nhà trắng. Có nhà khác không?"

"Nếu có những tòa nhà khác thì chúng cũng không tọa lạc gần tòa nhà này. Tôi nhìn thấy một tòa nhà ... lẻ loi với kiểu tường được xây đằng sau nó... một bức tường."

"Cô có nghĩ rằng đó là một pháo đài hay một nhà tù hay đại loại như thế?"

"Có thể , nhưng... nó rất hẻo lánh."

"Tại sao cái đó lại quan trọng với cô?" (Ngưng hồi lâu) "Cô có biết tên thành phố hay xứ sở mà cô hiện ở đấy không " Những người lính ở đâu?"

" Tôi thấy là 'Ukraine."

"Tôi nhắc lại "Ukraine?", say mê bởi tính chất đa dạng trong những kiếp sống của cô. "Cô có thấy năm tháng không? Cô có nghĩ đến điều đó không? hay ở giai đoạn nào?"

"Mười bẩy - mười bẩy ", cô trả lời ngập ngừng, rồi sửa lại ."Một ngàn bẩy trăm năm mươi tám ... một ngàn bẩy trăm năm mươi tám. Có rất nhiều lính. Tôi không biết mục đích của họ ở đây. Với những thanh kiếm cong dài."

Tôi hỏi , "Cô còn nhìn và nghe thấy gì nữa?"

"Tôi thấy vòi nước, vòi nước, nơi họ tắm cho ngựa"

"Những người lính có cưỡi ngựa không?"

"Có chứ"

"Những người lính có tên nào khác không? Họ gọi nhau có gì đặc biệt không?" Cô lắng nghe.

"Tôi không nghe thấy điều đó"

"Cô có ở trong số họ không?"

"Không". Câu trả lời của cô nay lại như đứa bé, ngắn và thường đơn âm. Tôi phải là một người phỏng vấn tích cực.

"Nhưng cô thấy họ ở gần mà?"

"Phải"

"Cô có ở trong thành phố không?"

"Có"

"Cô sống ở đấy phải không?"

"Tôi tin là vậy".

"Tốt. Xem xem cô có thể thấy mình và nơi cô sống không?"

"Tôi nhìn thấy một ít quần áo rách tả tơi. Tôi chỉ nhìn thấy có một đứa bé, một đứa con trai. Quần áo của nó rách tả tơi. Nó bị lạnh..."

"Nó có nhà ở trong thành phố đó không?" Ngưng lâu.

Cô tiếp tục, "Tôi không biết điều đó". Dường như cô gặp khó khăn trong việc kiếp nối với kiếp sống này. Câu trả lời của cô có vẻ như mơ hồ và không chắc chắn.

"Được rồi. Cô biết tên cậu bé ấy không?"

"Không"

"Cái gì xẩy ra cho cậu bé đó? Đến với nó đi. Xem cái gì đã xẩy ra."

"Nó biết một người nào đó là tù nhân."

"Bạn bè? Một thân nhân?"

"Tôi tin là cha nó" Cô vắn tắt.

"Có phải cô là đứa con trai ấy không?"

"Tôi không chắc lắm"

"Cô có biết nó nghĩ thế nào về người cha bị tù ấy?"

"Vâng... nó rất sợ hãi, sợ người ta có thể giết cha nó"

"Cha nó đã làm gì?"

"Cha nó đã ăn cắp cái gì đó của những người lính, giấy tờ hay thứ gì đó."

"Đứa trẻ không hiểu hết phải không?"

"Không, Có thể nó sẽ không bao giờ gặp thấy cha nó nữa."

"Nó có thể đi gặp cha nó được không?"

"Không."

"Họ có biết cha nó bị tù bao lâu không? hay liệu có còn được sống không?

"Không!" Cô trả lời, giọng cô run. Cô rất đau khổ, rất buồn. Cô không cung cấp được nhiều chi tiết, tuy nhiên cô bị bối rối trông thấy bởi những biến cố cô chứng kiến và trải nghiệm.

"Tôi tiếp tục, Cô có thể cảm thấy đứa bé đó nghĩ gì, đó là một loại sợ hãi và lo âu. Cô có cảm nghĩ ấy không?"

"Có". Cô lại im lặng.

"Cái gì xẩy ra? Hãy tiến xa hơn bây giờ. Tôi biết là khó khăn. Hãy tiến xa hơn. Có cái gì đó xẩy ra."

"Cha nó bị hành quyết"

"Bây giờ nó cảm nghĩ thế nào?"

"Đó là một cái gì đó mà nó chưa cảm thấy bao giờ. Nhưng họ đã hành quyết mà không cần một lý do nào cả."

"Thằng bé hẳn là hết sức buồn rầu về việc này."

"Tôi không tin là nó hiểu biết đầy đủ việc gì đã xẩy ra."

"Nó có người nào khác để nương tựa không?"

"Có, nhưng đời sống của nó sẽ rất khó khăn."

"Thằng bé sẽ ra sao?"

"Tôi không biết. Nó có thể sẽ chết ... Nghe cô có vẻ buồn. Cô lại im lặng. rồi dường như cô nhìn chung quanh.

"Cô thấy gì?"

"Tôi thấy một bàn tay... một bàn tay gần chạm một vật gì ... trắng. Tôi không biết nó là gì..." Cô lại rơi vào im lặng và ít phút qua đi.

Tôi hỏi, "Cô nhìn thấy gì khác?"

"Không thấy gì ... tối đen" Hoặc là cô chết hay một cách nào đó cô đã không còn liên hệ với đứa con trai buồn rầu sống ở Ukraine hơn hai trăm năm qua.

"Cô đã rời bỏ đứa bé trai?"

"Phải" Cô thì thào. Cô đang nghỉ ngơi.

"Cô học được gì trong kiếp sống đó? Tại sao nó quan trọng?"

"Không thể hấp tấp phán xét người. Bạn phải công bằng với bất cứ ai. Nhiều sinh mạng đã tàn lụi bởi những phán xét khinh suất của chúng ta".

"Cuộc sống của đứa bé trai sẽ thiếu thốn và khó khăn vì việc xét xử ....cha nó.

"Vâng". Cô lại im lặng.

"Cô có nhìn thấy gì khác không? Cô nghe thấy gì không?"

"Không". Cô trả lời ngắn gọn rồi lại im lặng. Vì một lý do nào đó, kiếp sống ngắn ngủi này thật là mệt mỏi. Tôi chỉ thị cho cô nghỉ ngơi.

"Hãy nghỉ ngơi. Hãy cảm thấy an bình. Thân thể cô sẽ tự hồi phục; linh hồn cô đang nghỉ ngơi... Cô có cảm thấy khá hơn không? Ổn rồi phải không? Thật khó khăn cho đứa bé trai. Rất khó khăn. Nhưng bây giờ cô hãy nghỉ ngơi nữa đi. Tâm trí cô có thể mang cô đến không gian khác, thời gian khác ... ký ức khác. Cô đang nghỉ ngơi phải không?"

"Đúng". Tôi quyết định truy tìm đoạn trong giấc mộng của cô về cái nhà cháy, cha cô hờ hững lề mề và bắt cô vào nhà để tìm lại vật gì của ông.

"Bây giờ tôi có câu hỏi về giấc mộng của cô ... với cha cô. Bây giờ cô có thể nhớ lại điều đó, rất an toàn. Cô đang ở trong hôn mê sâu. Cô có nhớ không?"

"Có"

"Cô trở vào nhà để kiếm một vật gì đó. Cô có nhớ không?"

"Có... Đó là một cái hộp bằng kim loại."

"Có cái gì trong đó mà cha cô hết sức muốn bắt cô đi vào nhà đang cháy?

"Những con tem và những đồng tiền mà ông ta cất giữ". cô trả lời. Việc nhớ lại nội dung chi tiết về giấc mộng trong lúc thôi miên trái ngược hẳn với sự nhớ lại sơ sài trong lúc thức. Thôi miên là một công cụ mạnh mẽ không những thâm nhập được vào lĩnh vực sâu kín xa xôi nhất của tâm trí, mà cũng còn cung cấp một ký ức chi tiết hơn nhiều.

"Những con tem và những đồng tiền quan trọng lắm đối với ông sao?"

"Vâng"

"Nhưng liều mạng để đi vào một nhà cháy vì những con tem và đồng tiền"-

Cô cắt ngang lời tôi. "Cha tôi không nghĩ là ông đang liều lĩnh."

"Ông nghĩ là an toàn à?"

"Phải"

"Thế thì tại sao ông không vào mà lại là cô?"

"Vì ông nghĩ rằng tôi có thể đi nhanh hơn."

"Tôi hiểu. Có phải là một sự liều lĩnh cho cô?"

"Phải, nhưng ông không nhận ra điều đó"

"Giấc mơ có nhiều ý nghĩa hơn đối với cô không? Về mối quan hệ với cha cô?"

"Tôi không biết"

" Ông dường như không mấy vội vã để ra khỏi nhà cháy."

"Không"

"Tại sao ông lại ung dung như vậy? Cô rất nhanh, cô trông thấy sự nguy hiểm."

"Vì ông cố gắng che giấu các sự việc". Tôi chớp lấy dịp này để giải thích một phần của giấc mộng.

"Phải, đó là kiểu cách cũ của ông ấy , và cô làm nhiều việc cho ông ấy giống như đem về cái hộp. Tôi hy vọng rằng ông ấy có thể học hỏi nơi cô. Tôi có cảm nghĩ rằng đám cháy tượng trưng cho thời giờ đã hết, và cô nhận thức được sự nguy hiểm, còn ông ấy thì không. Trong khi ông ấy nhởn nhơ và bắt cô trở vào tìm các thứ vật chất, cô biết nhiều hơn ... và có nhiều cái để dạy ông ấy, nhưng dường như ông ấy không muốn học."

"Đúng" cô đồng ý. "Ông không muốn học"

"Đó là cách tôi hiểu giấc mộng đó. Nhưng cô cũng không thể bắt buộc ông. Chỉ có ông ấy có thể nhận thức được điều này."

"Đúng", cô lại đồng ý, và giọng cô trở nên sâu và khàn khàn, "không quan trọng gì khi xác thân của chúng ta bị cháy trong lửa nếu chúng ta không cần những xác thân ấy ..." Một Thần Linh Bậc Thầy đã tỏa chiếu một tầm nhìn hoàn toàn khác biệt về giấc mộng. Tôi rất ngạc nhiên về sự vào đề đột ngột này và tôi chỉ có thể nhắc lại suy nghĩ này như con vẹt.

"Chúng ta không cần xác thân của chúng ta?"

"Không. Chúng ta đi qua rất nhiều giai đoạn khi chúng ta ở đây. Chúng ta bỏ rơi xác thân sơ sinh, đi vào thân đứa trẻ, từ đứa trẻ đi đến người trưởng thành, rồi từ người trưởng thành đi vào tuổi già. Tại sao chúng ta không nên vượt qua một bước, bỏ rơi xác thân trưởng thành và đi vào bình diện tinh thần? Đó là những gì chúng ta bỏ rơi. Chúng ta không chỉ ngừng phát triển; chúng ta tiếp tục phát triển. Khi chúng ta tới được bình diện tinh thần, chúng ta cũng phát triển tại đấy. Chúng ta đi qua nhiều giai đoạn khác nhau về phát triển. Khi chúng ta đã đốt sạch (hết nhiên liệu), chúng ta phải đi qua giai đoạn tái sinh, giai đoạn học hỏi và giai đoạn quyết định. Chúng ta quyết định khi nào trở lại, nơi nào, và vì lý do gì. Một số quyết định không trở lại. Họ quyết định tiếp tục một giai đoạn phát triển khác. Và họ ở lại trong dạng thức thần linh... một số ở lại lâu hơn người khác trước khi trở về. Tất cả đều là phát triển và học hỏi ... tiếp tục phát triển. Xác thân của chúng ta chỉ là phương tiện cho chúng ta khi chúng ta ở đây. Đó là linh hồn và tinh thần của chúng ta trường cửu."

Tôi không nhận ra được giọng nói hay kiểu nói này. Một Bậc Thầy "mới" đang nói, và nói về một kiến thức quan trọng. Tôi muốn biết nhiều hơn về những địa hạt tính thần này.

"Học ở trong trạng thái thể chất có nhanh hơn không? Có những lý do mà người ta hoàn toàn không ở trong trạng thái tinh thần phải không?"

"Không. Học trong trạng thái tinh thần nhanh hơn nhiều, tăng nhanh hơn học ở trạng thái thể chất. Nhưng chúng ta chọn những gì chúng ta cần học. Nếu chúng ta cần phải trở về để thực hiện qua một mối quan hệ, chúng ta trở lại. Nếu chúng ta đã hoàn thành việc đó, chúng ta tiếp tục. Trong dạng thức tinh thần bạn thường có thể tiếp xúc với những người trong trạng thái thể chất nếu bạn chọn lựa. Nhưng chỉ khi có sự quan trọng... nếu bạn phải nói cho họ biết điều gì đó mà họ phải biết.

"Làm sao để tiếp xúc? Làm sao để thông điệp có thể truyền đạt?"

Trước sự ngạc nhiên của tôi, Catherine trả lời. Tếng thì thào của cô nhanh hơn và mạnh mẽ hơn. "Đôi khi bạn có thể hiện thân trước người ấy ... và trông bạn vẫn vậy khi bạn ở đây. Có những lúc khác, bạn chỉ phải tiếp xúc bằng tinh thần. Đôi khi những thông điệp khó hiểu, nhưng thường thường người ấy hiểu nó liên quan đến cái gì. Họ hiểu. Đó là sự tiếp xúc tâm với tâm."

Tôi nói với Catherine."Kiến thức mà cô có bây giờ, tin tức này, trí tuệ này, cái nào quan trọng... tại sao cô không có chúng khi cô tỉnh và trong trạng thái thể chất".

"Tôi chắc là tôi không thể hiểu điều đó. Tôi không đủ khả năng để hiểu."

" Vậy thì, có lẽ tôi sẽ dạy cô để cô hiểu điều đó, do đó nó không làm cô sợ hãi, và vì thế cô sẽ học hỏi."

"Vâng"

"Khi cô nghe tiếng nói của các Bậc Thầy, họ nói những điều giống như cô đang nói với tôi bây giờ. Cô phải chia sẻ rất nhiều tin tức". Tôi quan tâm đến sự thông thái mà cô có khi cô ở trong trạng thái này.

Cô chỉ trả lời, "Vâng"

"Và điều đó đến từ tâm trí riêng của cô phải không?"

"Nhưng họ đã đặt nó vào đấy" Cho nên cô tin các Bậc Thầy.

Tôi thừa nhận "Phải", "Làm sao tôi có thể truyền điều đó tốt nhất cho cô để cô phát triển và làm cô không còn sợ hãi?"

"Ông đã làm điều đó rồi", cô trả lời dịu dàng. Cô đúng, những sự sợ hãi của cô hầu như không còn nữa. Một khi những buổi thôi miên lùi về quá khứ bắt đầu, tiến bộ về chữa trị nhanh không thể tưởng được.

"Bài học nào cô cần phải học bây giờ? Cái gì quan trọng nhất cô có thể học được trong kiếp sống này để cô có thể tiếp tục phát triển và thành công?"

Cô trả lời nhanh, "Lòng Tin". Cô đã biết nhiệm vụ chính của cô là gì.

Ngạc nhiên về sự trả lời nhanh chóng của cô, tôi nhắc lại, "Lòng tin"

"Đúng, tôi phải học để có niềm tin, đồng thời cần phải tin vào con người. Tôi không tin vào con người. Tôi nghĩ mọi người đang cố gắng làm điều xấu xa cho tôi. Điều đó làm tôi xa lánh mọi người và những hoàn cảnh mà có lẽ tôi không nên cách xa. Điều đó làm tôi giữ được quan hệ với những người khác mà tôi nên cắt đứt mối quan hệ."

Nhận thức thấu đáo của cô thật kỳ lạ khi cô ở trong trạng thái siêu thức. Cô biết điểm yếu và điểm mạnh của cô. Cô biết những lĩnh vực cần phải lưu ý và thi hành, và cô biết làm gì để cải thiện vấn đề. Vấn đề duy nhất là nhận thức thấu đáo này cần phải nhập vào tâm thức của cô và cần được áp dụng vào đời sống lúc cô đang thức. Nhận thức thấu đáo siêu thức tự nó rất quyến rũ, nhưng tự nó lại không đủ để biến đổi đời cô.

Tôi hỏi, "Ai là những người cô nên cắt đứt quan hệ?"

Cô ngưng rồi nói, "Tôi sợ Becky, Tôi sợ Stuart... bằng cách nào đó tai hại sẽ đến với tôi ... từ họ. "

"Cô có thể chấm dứt mối quan hệ với họ?"

"Không hoàn toàn, nhưng với một vài ý kiến của họ, phải. Stuart đang cố gắng giữ tôi trong tù, và anh ta đang thành công. Anh ta biết tôi sợ hãi. Anh biết tôi sợ cách xa anh, và anh sử dụng hiểu biết đó để giữ tôi với anh."

"Còn Becky"

"Cô ấy luôn luôn cố gắng phá vỡ niềm tin của tôi với những người mà tôi tin cẩn. Khi tôi thấy là tốt thì cô ấy thấy là xấu. Và cô ấy cố gắng trồng những hạt giống này vào tâm trí tôi. Tôi đang học hỏi để tin vào ... những người tôi nên tin, nhưng cô ấy lại nhồi đầy đầu óc tôi những ngờ vực về họ. Và đó là vấn đề của cô ấy. Tôi không thể để cô ấy bắt tôi suy nghĩ theo cách của cô ấy."

Trong trạng thái siêu thức, Catherine đã có thể vạch ra thói xấu chính của cả Becky và Stuart. Catherine được thôi miên có thể làm chuyên gia tâm thần học tuyệt vời, trực giác rõ ràng và chính xác. Catherine tỉnh thức không có những thuộc tính này. Nhiệm vụ của tôi là bắc cầu qua vịnh. Bệnh tình thuyên giảm nhanh của cô có nghĩa là một số việc này đang thấm vào. Tôi muốn xây nhiều cầu hơn nũa.

Tôi hỏi, "Cô tin ai?. Hãy nghĩ về việc này. Ai là người cô có thể tin cẩn, học hỏi và để gần gũi hơn. Họ là ai?"

Cô thì thào, "Tôi có thể tin ông". Tôi biết việc này, nhưng tôi biết cô cần tin vào những người trong đời sống hàng ngày của cô nhiều hơn nữa.

"Phải, cô có thể. Cô gần gũi tôi nhưng cô cũng phải gần gũi hơn với những người khác ở với cô trong cuộc sống nhiều hơn là tôi có thể." Tôi muốn cô hoàn toàn độc lập, không ỷ lại vào tôi.

"Tôi có thể tin chị tôi. Tôi không biết những người khác. Tôi có thể tin Stuart, nhưng chỉ ở một mức độ nào thôi. Anh ấy không quan tâm đến tôi nhưng anh ấy bối rối. Trong cái bối rối của anh ấy, anh ấy vô tình làm hại tôi."

"Đúng, đó là sự thật. Có người nào khác mà cô tin không?"

"Tôi có tin Robert", cô trả lời. Ông ấy là một bác sĩ khác trong bệnh viện. Họ là những người bạn tốt.

"Vâng, có lẽ có những người khác nữa mà cô sẽ gặp trong tương lai"

"Vâng," cô thừa nhận.

Ý kiến về hiểu biết tương lai hết sức đáng quan tâm. Cô đã rất chính xác về quá khứ. Qua các Bậc Thầy, cô biết những sự việc đặc biệt, bí mật. Có thể họ cũng biết những sự việc về tương lai? Nếu vậy chúng tôi có thể chia sẻ kiến thức biết trước này không? Cả ngàn câu hỏi tràn vào tâm trí tôi.

"Khi cô tiếp xúc với tâm siêu thức của cô như bây giờ, và có trí tuệ này, cô có phát triển khả năng trong lĩnh vực tâm linh phải không? Cô có thể nhìn vào tương lai? Chúng ta đã làm nhiều về quá khứ rồi".

Cô thừa nhận, "Có thể được, nhưng tôi không thấy gì bây giờ."

Tôi lặp lại, "Có thể?"

"Tôi tin như vậy."

"Cô có thể làm việc này mà không sợ hãi không? Cô có thể đi vào tương lai và lấy được tin tức của một người trung lập mà không làm cô sợ hãi không?Cô có thể biết tương lai không?"

Cô trả lời rất nhanh. "Tôi không thấy điều đó. Họ không cho phép". Tôi biết cô có ý nói các Bậc Thầy.

"Họ có ở chung quanh cô bây giờ không?"

"Có"

"Họ đang nói chuyện với cô à?"

"Không. Họ giám sát mọi thứ" Vì bị giám sát, cô không được phép nhìn ngó vào tương lai. Có lẽ chúng ta không đạt được gì cho cá nhân từ một cái nhìn thoáng qua như vậy. Có lẽ cuộc phiêu lưu đã làm cho Catherine quá lo lắng. Có lẽ chúng tôi chưa sửa soạn để đương đầu với thông tin này. Tôi không thúc đẩy việc này.

"Vị thần linh ở gần cô trước đây, Gideon ..."

"Phải"

"Ông ấy cần gì? Tại sao ông ấy ở gần? Cô có biết ông ta không?"

"Không, Tôi không tin như vậy"

"Nhưng ông ta bảo vệ cô khỏi nguy hiểm?"

"Phải"

"Các Bậc Thầy ..."

"Tôi không nhìn thậy họ"

"Đôi khi họ có những thông điệp cho tôi, những thông điệp giúp ông và tôi. Những thông điệp ấy có sẵn có cho cô không kể cả khi họ không nói? Có phải họ đặt tư tưởng vào tâm trí cô không?"

""Phải"

"Họ có giám sát được đi xa đến đâu không? Cô có thể nhớ được gì?"

"Phải"

"Vậy là có một mục đích trong sự giải thích các kiếp sống ..."

"Phải"

"... Cho cô và tôi ... để dạy chúng ta. Để làm cho sợ hãi biến mất khỏi chúng ta."

"Có nhiều cách truyền thông. Họ chọn nhiều cách ... để chứng tỏ họ hiện hữu. Liệu Catherine có nghe giọng nói của họ, mường tượng những hình ảnh quá khứ và những viễn cảnh, trải nghiệm những hiện tượng tâm linh, hay có những tư tưởng và ý niệm đặt vào tâm trí cô, mục đích cũng giống nhau - để chứng tỏ họ hiện hữu và thậm chí hơn thế, giúp chúng ta, trợ giúp chúng ta trên con đường của chúng ta bằng cách cung cấp cái nhìn thấu đáo và kiến thức, giúp chúng ta thánh thiện qua sự thông thái".

"Cô có biết tại sao họ chọn cô không?"

"Không"

"... đã trở thành một kênh thông tin?"

Đây là một câu hỏi tinh tế, vì Catherine lúc tỉnh không thể nghe những băng thâu. "Không", cô thì thào dịu dàng.

"Việc này làm cô sợ hãi?"

"Đôi khi"

"Những lúc khác thì không sợ hãi?"

"Phải"

Tôi thêm, "Có thể đoan chắc rằng bây giờ chúng ta biết chúng ta bất diệt, cho nên chúng ta mất sự sợ hãi về cái chết."

"Vâng" cô đồng ý. Cô ngưng lại. " Tôi phải học cách tin" Cô đã trở về với bài học chính của kiếp sống."Khi tôi được bảo cái gì đó, tôi phải học cách tin vào điều được bảo ... khi người ấy có kiến thức."

Tôi thêm, "Chắc chắn có những người không tin"

"Vâng, nhưng tôi bối rối. Và người mà tôi biết, tôi phải tin, tôi phấn đấu chống lại cảm nghĩ đó. Và tôi không muốn tin bất cứ người nào." Cô im lặng trong khi tôi lại ngưỡng mộ sự hiểu biết thấu đáo của cô.

"Lần trước, chúng ta có nói chuyện về cô khi là một em nhỏ, trong vườn với ngựa. Cô còn nhớ không? Đám cưới của chị cô?"

"Một chút thôi"

"Có còn gì để kết luận về thời gian đó không? Cô có biết không?"

"Có"

"Liệu cô đáng quay trở về và thám hiểm việc này không?"

"Không thể trở lại bây giờ được. Có nhiều sự việc trong một kiếp sống ... có quá nhiều kiến thức để đạt được... từ mỗi kiếp sống. Phải, chúng ta phải khám phá nhưng không thể trở về bây giờ."

Cho nên tôi lại quay về mối quan hệ rắc rối của cô với cha cô. "Quan hệ của cô với cha cô là một lĩnh vực khác, một lĩnh vực đã ảnh hưởng sâu xa đến cô trong kiếp sống này."

Cô chỉ trả lời "Phải"

"Còn có một lĩnh vực khác chưa thăm dò. Cô có nhiều điều để học hỏi trong mối quan hệ này. Hãy so sánh việc này với đứa bé trai ở Ukraine bị mất cha lúc còn thơ dại. Và sự mất mát này không xẩy ra cho cô lần này. Và tuy, có cha cô ở đây, mặc dù khó khăn gian khổ ít hơn..."

Cô kết luận , "Còn hơn là một gánh nặng", cô nói thêm những tư tưởng,"tư tưởng".

"Tư tưởng gì?" Tôi cảm thấy cô đang ở một lĩnh vực khác.

"Về trạng thái và cảm giác. Khi người ta gây mê, ông có thể nghe thấy gì không? Ông vẫn còn nghe thấy!" Cô tự trả lời câu hỏi của cô, bây giờ cô thì thào nhanh, trở nên sôi nổi. " Tâm của ông biết rõ về cái gì đang tiếp diễn. Họ đang nói về sự nghẹt thở của tôi, về khả năng nghẹt thở khi họ giải phẫu họng của tôi."

Tôi nhớ lại việc giải phẫu dây âm thanh được thực hiện chỉ ít tháng trước lần hẹn đầu tiên với tôi. Cô đã rất lo âu trước khi giải phẫu, nhưng cô hết sức kinh hoàng sau khi tỉnh lại tại phòng hồi sức. Nhân viên chăm sóc đã phải mất hàng giờ để trấn an cô. Bây giờ có vẻ là những gì mà các bác sĩ phẫu thuật nói trong lúc giải phẫu, khi cô được đánh thuốc mê, đã thúc đẩy nỗi kinh hoàng của cô. Tâm trí tôi vụt quay trở lại trường y khoa và phiên giải phẫu của tôi. Tôi nhớ lại những chuyện tình cờ trong lúc giải phẫu trong khi gây mê cho bệnh nhân. Tôi nhớ lại những chuyện đùa, lời chửi rủa, tranh luận và những cơn thịnh nộ cáu kỉnh của những nhà giải phẫu. Những bệnh nhân đã nghe thấy gì ở mức tiềm thức? Bao nhiêu cái đã bị lưu lại để ảnh hưởng đến tư tưởng và cảm xúc, sợ hãi và lo âu của họ, sau khi họ tỉnh lại? Tiến trình sau giải phẫu, sự hồi phục của bệnh nhân sau giải phẫu, đã có ảnh hưởng tích cực hay tiêu cực bởi những nhận xét trong cuộc giải phẫu? Có ai bị chết vì những khả năng tiêu cực nghe lỏm được trong lúc giải phẫu? Cảm thấy vô vọng, họ đành chịu thua?

Tôi hỏi, "Cô có nhớ họ nói gì không?"

"Họ nói rằng họ đưa cái ống vào. Khi họ lấy cái ống ra, cuống họng tôi có thể xưng lên. Họ không nghĩ là tôi nghe được."

"Nhưng cô nghe được."

"Đúng. Đó là lý do tại sao tôi có tất cả những khó khăn". Sau hai buổi thôi miên hôm này, Catherine không còn sợ nuốt hay nghẹn. Đơn giản là như vậy. " Cô tiếp tục, "Tất cả những lo âu , tôi nghĩ là tôi có thể nghẹn."

Tôi hỏi. " Cô có cảm thấy thoải mái không?"

"Có. Ông có thể đảo ngược lại cái họ đã làm."

"Tôi có thể không?"Được. ông là ... Họ phải rất cẩn thận về điều họ nói. Bây giờ tôi nhớ lại điều đó. Họ đưa cái ống vào cuống họng tôi. Và rồi tôi không thể nói được để bảo họ điều gì."

"Bây giờ cô cứ tự nhiên ... Cô đã nghe được họ nói".

"Phải, tôi nghe họ nói ... " Cô lại rơi vào im lặng độ một hay hai phút, và bắt đầu quay đầu từ phía này sang phía kia. Dường như cô đang nghe cái gì.

"Hình như cô đang nghe thông điệp. Cô có biết những thông điệp ấy từ đâu đến? Tôi hy vọng các Bậc Thầy xuất hiện."

""Ai đó nói với tôi" đó là câu trả lời khó hiểu của cô.

"Người nào đó nói chuyện với cô?"

"Nhưng họ đi rồi". Tôi cố mang họ trở lại.

"Xem nào liệu cô có thể mang những thần linh quay về với những thông điệp cho chúng ta ... để giúp chúng ta ra không?"

" Họ đến chỉ khi họ muốn, không phải là lúc tôi chọn," cô trả lời một cách quả quyết.

"Cô không làm chủ được việc ấy ư?"

"Không"

"Được rồi", tôi thừa nhận nhưng thông điệp về vụ thuốc mê rất quan trọng với cô. Đó là nguồn gốc cô bị nghẹn".

"Việc đó quan trọng cho ông chứ không phải cho tôi" Cô phản bác lại. Câu trả lời của cô vang lên qua tâm trí tôi. Cô sẽ được chữa trị về nỗi sợ bị nghẹn, tuy sự tiết lộ này quan trọng cho tôi hơn là cho cô. Tôi là người chữa bệnh. Câu trả lời đơn giản của cô chứa đựng ý nghĩa ở nhiều mức độ. Tôi cảm thấy nếu tôi hiểu thực sự những mức độ này , những quãng tám cộng hưởng của ý nghĩa , tôi sẽ tiến tới một cú nhẩy lượng tử vào sự hiểu biết những mối quan hệ của con người. Có lẽ sự giúp đỡ còn quan trọng hơn việc chữa lành bệnh.

Tôi hỏi, "Cho tôi giúp cô?"

"Phải. Ông có thể không làm những điều họ làm. Ông đang không làm những điều họ đã làm ...". Cô nghỉ ngơi. Cả hai chúng tôi đều học được một bài học lớn.

Ít lâu sau ngày sinh nhật thứ ba của con gái tôi, Amy chạy đến tôi và ôm ghì cẳng chân tôi. Nó nhìn lên và nói, "Thưa cha, con yêu thương cha đến bốn ngàn năm". Tôi nhìn xuống bộ mặt nhỏ nhắn của nó, tôi cảm thấy quá sung sướng.

***

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

Vài đêm sau đó, trong một giấc ngủ say, tôi choàng tỉnh dạy. Tỉnh táo ngay, tôi dường như nhìn thấy khuôn mặt của Catherine to hơn mặt thật của cô vài lần. Trông cô buồn bã như thể cần tôi giúp đỡ cô. Tôi nhìn vào đồng hồ, lúc đó là 3 giờ 30 phút sáng. Không có một tiếng động bên ngoài nào làm tôi tỉnh dạy cả. Carole ngủ an bình bên tôi. Tôi xua đuổi việc bất ngờ này và ngủ lại.

Cũng đúng vào 3 giờ 30 sáng đó, Catherine tỉnh dạy sau cơn ác mộng hãi hùng. Cô toát mồ hôi và tim cô đập thình thịch. Cô quyết định trầm ngâm để bớt căng thẳng, mường tượng đến lúc thôi miên tại phòng mạch. Cô hình dung khuôn mặt tôi, nghe giọng nói của tôi, và từ từ ngủ lại.

Catherine càng ngày càng trở nên tâm linh, và hiển nhiên tôi cũng vậy. Tôi có nghe thấy những giáo sư tâm thần cũ của tôi nói về sự phản ứng của việc chuyển đạt và phản chuyển đạt trong những mối quan hệ chữa bệnh. Chuyển đạt là làm hiện hình cụ thể những cảm nghĩ, tư tưởng, và mong ước của người bệnh cho bác sĩ chuyên khoa, tượng trưng một người nào đó trong quá khứ bệnh nhân. Phản ứng chuyển đạt thì ngược lại, những phản ứng xúc cảm vô thức của người chữa bệnh với bệnh nhân. Nhưng sự liên lạc lúc 3 giờ 30 sáng này chẳng phải cả hai. Đây là sự liên kết ngoại cảm cùng bước sóng ngoài những bệnh thông thường. Hay đó là thính giả, một nhóm các loại thần linh - các Bậc Thầy và những người bảo vệ và những người khác chịu trách nhiệm về bước sóng mới? Tôi đã vượt quá mức kinh ngạc.

Trong buổi kế tiếp, Catherine nhanh chóng tiến vào mức độ thôi miên sâu. Cô hoảng hốt ngay. "Tôi thấy một đám mây lớn ..., đám mây này làm tôi sợ hãi. Nó vẫn ở đấy." Cô thở dồn dập.

"Nó vẫn ở đấy à?"

"Tôi không biết. Đám mây đó đến và đi nhanh ... cái gì đó cao trên núi." Cô vẫn lo lắng, tiếp tục thở nặng nề. Tôi lo sợ cô đang nhìn thấy một quả bom. Liệu cô có nhìn về tương lai không?

"Cô có nhìn thấy quả núi không? Nó có giống quả bom không?"

"Tôi không biết".

"Tại sao nó làm cô sợ?"

"Thật là rất đột ngột. Đúng là ở đấy. Rất nhiều khói... Rất nhiều khói. Nó rất lớn. Ở đằng xa. Ô..."

"Cô an toàn mà. Cô có thể đến gần không?"

"Tôi không muốn đến gần!" Cô trả lời dứt khoát. Rất hiếm khi cô cưỡng lại.

Tôi lại hỏi, "Tại sao cô lại quá sợ hãi về cái đó?"

"Tôi nghĩ đó là một loại hóa chất hay một thứ gì đó. Rất khó thở khi ở gần." Cô đang thở rất khó nhọc.

"Có phải giống như hơi ngạt? Có phải nó xuất phát từ quả núi giống như núi lửa?"

"Tôi nghĩ như vậy. Nó giống như một cái nấm to. Nó giống như... một cái nấm trắng."

"Nhưng không phải là một quả bom? Không phải là một quả bom nguyên tử hay loại tương tự?" Cô ngưng lại rồi lại tiếp tục.

"Tôi nghĩ nó là một ... một loại núi lửa hay thứ gì đó. Thật sợ hãi. Rất khó thở. Có bụi trong không khí. Tôi không muốn ở đấy." Từ từ hơi thở của cô trở lại mức độ bình thường, thâm chí hô hấp ở trạng thái thôi miên. Cô rời bỏ quang cảnh sợ hãi này.

"Bây giờ có đã thở dễ dàng hơn chưa?"

"Rồi"

"Tốt. Bây giờ cô nhìn thấy gì?"

"Không thấy gì cả ... Tôi nhìn thấy một cái dây chuyền, một dây chuyền trên cổ một người nào đó. Nó mầu xanh ... Nó bằng bạc và có treo một viên ngọc xanh và có một hạt ngọc nhỏ hơn ở dưới."

"Có gì ở trên hạt ngọc xanh không?"

"Không, nhìn trong suốt. Ông có thể nhìn suốt qua nó. Người thiếu phụ tóc đen đội một cái mũ xanh ... có lông chim dài, và bộ đồ bằng nhung."

" Cô có biết thiếu phụ này không?"

"Không."

"Cô có ở đấy không, hay cô là thiếu phụ ấy?"

"Tôi không biết"

"Nhưng cô có trông thấy bà ta không?"

"Đúng tôi không phải là thiếu phụ ấy"

"Bà ta bao nhiêu tuổi?"

"Vào khoảng 40. Nhưng trông bà già hơn tuổi."

"Bà ta đang làm gì?"

"Không, bà ta chỉ đứng bên cạnh một cái bàn. Có một chai nước hoa trên bàn. Nó mầu trắng có những bông hoa mầu xanh trên đó. Có một bàn chải và một cái lược có cán bằng bạc. "Tôi rất ấn tượng với sự chú ý đến chi tiết của cô.

"Đấy là phòng của bà ta, hay là một cửa hiệu?"

"Đó là phòng ngủ của bà ta. Có một cái giường với bốn cái gọng giường. Giường mầu nâu. Có một cái bình để rót nước trên bàn.

"Một cái bình để rót nước?"

"Phải, không có tranh ảnh trong phòng. Có những màn cửa sẫm rất ngộ nghĩnh."

"Có người nào khác trong phòng không?"

"Không."

"Quan hệ của bà này với cô thế nào?"

"Tôi hầu hạ bà ta". Một lần nữa cô là người hầu hạ.

"Cô ở với bà ta lâu chưa?"

"Không lâu... mới vài tháng."

"Cô có thích cái dây chuyền đeo cổ không?"

"Không." Câu trả lời ngắn ngủi của cô đòi hỏi sự gợi ý tích cực của tôi nhằm có tin tức căn bản. Cô nhắc nhở tôi nhớ đến đứa con tuổi thiếu niên của tôi.

"Bây giờ cô bao nhiêu tuổi?"

"Có thể là mười ba, mười bốn tuổi..." Vào khoảng cùng tuổi.

Tôi hỏi , "Tại sao cô bỏ gia đình?"

Cô sửa lại tôi, "Tôi không bỏ gia đình, tôi làm việc tại đây".

"Tôi hiểu. Cô có về nhà sau khi làm việc không?"

"Có" Câu trả lời khiến cho tôi hầu như không còn chỗ để thăm dò.

"Gia đình có ở gần không?"

"Cũng gần ... Chúng tôi rất nghèo. Chúng tôi cần làm việc ... phục vụ."

"Có biết tên bà ta là gì không?"

"Belinda"

"Bà ta đối xử có tử tế với cô không?"

"Có"

"Tốt. Cô làm việc có khó nhọc không?"

"Cũng không mệt lắm". Phỏng vấn tuổi thiếu niên không bao giờ dễ dàng, ngay cả về tiền kiếp. Rất may mà tôi hành nghề tốt.

"Tốt. Bây giờ cô còn nhìn thấy bà ta nữa không?"

"Không"

"Bây giờ cô ở đâu?"

"Trong một phòng khác. Có một cái bàn bao phủ bằng một khăn trải bàn đen... và có tua viền chung quanh phía dưới. Có mùi của nhiều cỏ cây... mùi thơm gắt."

"Có phải thứ đó thuộc về bà chủ của cô không? Bà ta dùng nhiều nước hoa lắm phải không?"

"Không, đây là một cái phòng khác. Tôi đang ở một phòng khác."

"Phòng đó của ai?"

"Phòng đó của một bà có mầu da đậm"

"Đậm như thế nào? Cô có nhìn thấy bà ta không?"

"Bà ta đội nhiều khăn trên đầu" Catherine thì thào, "nhiều khăn choàng. Bà ta già và nhăn nheo".

"Quan hệ của bà ta và cô thế nào?"

"Tôi vừa mới đi gặp bà ta."

"Để làm gì?"

"Bà ta bói bài."Trực giác cho tôi biết cô đã gặp một người bói toán, người này đọc các lá bài. Đây là một sự biến đổi mỉa mai. Nơi đây Catherine và tôi đang tham gia vào một cuộc phiêu lưu tâm linh không thể tưởng tượng được, bao trùm những kiếp sống, và những phương chiều vượt quá cả những việc như thế và có lẽ hai trăm năm trước đó, thế mà cô lại đi xem một bà đồng để biết tương lai của mình. Tôi biết Catherine chưa bao giờ đi xem bói toán trong hiện kiếp, và cô cũng không biết gì về bói bài hay thầy bói; những thứ này làm cô khiếp sợ.

Tôi hỏi, "Bà ta đang bói bài phải không?"

"Bà ta thấy các sự việc".

"Cô có hỏi bà ta không? Cô muốn xem gì? Cô muốn biết gì?"

"Về một người đàn ông... mà tôi có thể lấy"

"Bà ta nói gì khi bà ta đọc những lá bài?

"Những lá bài có ... loại gậy nào trên đó. Những cây gậy và hoa ... nhưng những cây gậy, cây giáo hay loại như vậy. Có một con bài khác có một cái ly trên đó, một cái ly... Tôi nhìn thấy một lá bài có một người hay một cậu bé mang khiên. Cô nói tôi sẽ lấy chồng, nhưng tôi không lấy người này ... Tôi không nhìn thấy khác".

"Cô có thấy bà ta không?"

"Tôi thấy những đồng tiền."

"Cô vẫn ở với bà ta chứ , hay ở một nơi khác?"

"Tôi ở với bà ta."

"Trông đồng tiền thế nào?"

"Đồng tiền vàng. Cạnh đồng tiền không nhẵn nhụi. Chúng hình vuông. Một mặt có vương miện".

"Hãy nhìn xem có năm in trên đồng tiền không. Thứ gì cô có thể đọc được.... bằng chữ."

"Những con số lạ" Cô trả lời, con số "X và I".

"Cô có biết đó là năm nào không?"

"Mười bẩy ...có lẽ như vậy.Tôi không biết khi nào." Cô lại im lặng.

"Tại sao sự bói toán lại quan trọng với cô?"

""Tôi không biết..."

"Bà ta bói ta có đúng không?"

Catherine thì thào, "Bà ta đi rồi. Việc qua rồi. Tôi không biết."

"Cô có nhìn thấy gì bây giờ không?"

"Không"

"Không". Tôi ngạc nhiên. Cô ấy hiện ở đâu? Tôi hỏi, "Cô có biết tên cô của kiếp sống này không?" Hy vọng tiếp tục theo mạch sống của kiếp này một vài trăm năm trước.

"Tôi đã đi khỏi đó", Cô đã rời khỏi kiếp đó và đang nghỉ ngơi. Từ nay trở đi cô có thể tự làm được việc này. Cô khỏi cần phải trải nghiệm cái chết để làm việc đó. Chúng tôi chờ đợi ít phút. Kiếp này không có gì lạ. Cô chỉ nhớ để mô tả một số sự việc nổi bật và cuộc viếng thăm thú vị bà thầy bói.

Tôi lại hỏi, "Cô có nhìn thấy gì bây giờ không?"

Cô thì thào "Không"

"Cô đang nghỉ ngơi đấy chứ?"

Vâng ... đá quý có nhiều mầu sắc."

"Đá quý?"

"Vâng. Chúng thực sự lá ánh đèn, nhưng trông chúng giống đá quý".

Tôi hỏi, "Có gì khác nữa không?"

"Tôi vừa mới... "Cô ngưng lại và giọng thì thào của cô to lên và quả quyết. "Có nhiều lời nói và tư tưởng đang bay chung quanh đây... Đó là về sự chung sống và hòa hợp... sự quân bình các sự việc". Tôi biết các Bậc Thầy ở đâu đây.

Tôi thúc giục cô tiếp tục, "Vâng, Tôi muốn biết những sự việc này, có thể cho tôi biết được không?"

Cô đáp lại, "Ngay bây giờ chỉ có lời nói thôi."

"Chung sống và hòa hợp" , tôi nhắc cô. Khi cô trả lời, đó là giọng nói của Bậc Thầy thi nhân. Tôi hồi hộp được nghe lại Bậc Thầy này.

Ông trả lời , "Phải". "Mọi thứ phải được quân bình. Thiên nhiên quân bình. Thú vật sống trong hòa hợp. Con người đã không biết làm điều đó. Họ tiếp tục tự phá hoại. Không có hòa hợp, không có kế hoạch cho điều họ làm. Thật quá khác biệt trong thiên nhiên. Thiên nhiên quân bình. Thiên nhiên là năng lượng và sự sống ... và sự khôi phục. Con người chỉ phá hoại. Họ phá hoại thiên nhiên. Họ phá hoại những người khác. Cuối cùng họ tự hủy diệt".

Đó là một tiên đoán báo điềm xấu. Với một thế giới không ngưng chao đảo và rối loạn, tôi hy vọng việc này không xẩy ra ngay. Tôi hỏi, "Việc này bao giờ xẩy ra?"

"Nó sẽ xẩy ra, sớm hơn họ tưởng. Thiên nhiên sẽ sống sót. Cây cối sống sót. Nhưng chúng ta thì không".

"Chúng tôi có thể làm gì để ngăn chận sự phá hoại này?"

"Không. Mọi thứ phải được quân bình... "

"Sự tàn phá này có thể xẩy ra trong kiếp sống của chúng tôi không? Chúng tôi có thể tránh được không?"

"Nó sẽ không xẩy ra trong kiếp sống của chúng ta. Chúng ta sẽ ở trên một bình diện khác, một phương chiều khác, khi điều đó xẩy ra, chúng ta sẽ chứng kiến nó."

"Không có cách nào để dạy nhân loại ư?" Tôi đang tìm kiếm lối thoát, làm giảm bớt khả năng.

"Việc đó sẽ được làm ở một mức độ khác. Chúng ta sẽ biết từ đó."

Tôi nhìn một cách lạc quan. "Vậy thì, những linh hồn của chúng ta tiến bộ ở những nơi khác".

"Phải. Chúng ta không còn ở đây lâu ... , như chúng ta đã biết. Chúng ta sẽ chứng kiến".

Tôi thừa nhận, "Vâng". Tôi có một nhu cầu là dạy những người này, nhưng tôi không biết cách làm thế nào. Có một cách nào không hay họ phải tự học hỏi việc này cho chính họ?"

Ông không thể đến với từng người một. Muốn ngưng sự phá hoại ông phải đến từng người, nhưng ngươi không thể. Không thể ngưng lại được. Họ sẽ biết. Khi họ tiến bộ, họ sẽ biết. Sẽ có hòa bình, nhưng không ở đây, không ở đây trong phương chiều này."

"Cuối cùng sẽ có hòa bình?"

"Phải, ở mức độ khác."

Tôi phàn nàn, "Dường như xa lắc", "bây giờ người ta dường như quá đê tiện ... tham lam, khát vọng uy quyền, nhiều tham vọng. Họ quên tình thương yêu, hiểu biết và kiến thức. Có nhiều cái phải học."

"Phải"

"Tôi có thể viết gì để giúp những người này? Có cách nào không?"

"Ông biết cách mà. Chúng tôi không phải bảo ông. Tất cả sẽ không có ích gì, vì chúng tôi sẽ tiến tới mức độ ấy, và họ sẽ thấy. Tất cả chúng ta đều giống nhau. Người này không vĩ đại hơn người kia. Và tất cả điều này chỉ là những bài học... và những sự trừng phạt."

"Vâng", tôi đồng ý. Bài học này là một bài sâu sắc, tôi cần có thì giờ để hấp thụ nó. Catherine đã trở nên im lặng. Chúng tôi chờ đợi, cô đang nghỉ ngơi, và tôi thu hút hết tâm trí vào những tuyên bố mạnh mẽ trong giờ qua. Cuối cùng cô phá vỡ thời gian nghỉ ngắn.

Cô thì thào, "Những viên đá quý không còn nữa, những viên đá quý không còn nữa. Những ngọn đèn... Chúng đi rồi."

"Cả những giọng nói, những lời nói?"

"Phải, tôi không nhìn thấy gì cả. " Khi cô ngưng đầu cô bắt đầu quay hết bên này đến bên kia. " "Một vị thần linh... đang nhìn"

"Vào cô"

"Phải"

"Cô có nhận ra được vị thần linh này không?"

"Tôi không chắc chắn... Tôi nghĩ có thể là Edward". Edward đã chết năm ngoái rồi. Edward đúng là ở khắp nơi. Dường như lúc nào ông ta cũng ở quanh quẩn bên cô.

"Trông thần linh này như thế nào?"

" Chỉ là ... chỉ là mầu trắng ... giống như ngọn đèn. Vị thần linh này không có mặt, không giống như chúng ta biết, nhưng tôi biết chính là ông ấy".

"Ông ấy có nói chuyện với cô không?"

"Không, ông chỉ quan sát."

"Ông ấy có nghe điều tôi nói không?"

Cô thì thào , "Có". "Nhưng ông ấy đi rồi. Ông ấy chỉ muốn chắc chắn là tôi an toàn". Tôi nghĩ đến thần thoại trong nhân gian về những thiên thần bảo vệ. Chắc hẳn Edward, trong vai trò thần linh tình thương lượn quanh để bảo đảm là cô không có chuyện gì, gần như có vai trò thiên thần như vậy. Và Catherine cũng đã nói đến những thần linh bảo vệ. Tôi không biết đã có bao nhiêu huyền thoại trong thời thơ ấu thực sự bắt nguồn từ quá khứ được mơ hồ nhớ lại.

Tôi cũng băn khoăn về thứ bậc thần linh, ai trở thành bảo vệ và ai trở thành các Bậc Thầy, và những người chẳng phải là bảo vệ và cũng chẳng là các Bậc Thầy, mà chỉ là những người học hỏi. Phải có cấp bậc căn cứ vào trí tuệ và kiến thức, với mục đích tối hậu là trở nên Thánh thiện và gần như có lẽ nhập vào bằng cách nào đó với Thượng Đế. Đó là mục tiêu của thần học huyền bí đã mô tả bằng những lời lẽ xuất thần qua nhiều thế kỷ. Họ đã có nhứng cái thoáng nhìn vào sự kết hợp thiêng liêng như vậy. Thiếu những kinh nghiệm cá nhân như thế , những phương tiện như Catherine, với tài năng khác thường của cô đã cung cấp một nhãn quan tốt nhất.

Edward đi rồi và Catherine lại im lặng. Mặt cô trầm ngâm và cô đang chìm đắm trong thanh thản. Cô có một tài năng tuyệt vời làm sao - khả năng nhìn vượt qua sự sống và vượt qua cái chết, nói chuyện với các "thần" và chia sẻ trí tuệ của họ. Chúng tôi đang ăn từ Cây Kiến Thức không còn bị cấm đoán. Tôi băn khoăn không biết bao nhiêu trái táo còn để lại.

Mẹ của Carole, Minette, sắp chết vì bệnh ung thư đã di căn từ ngực tới xương và gan. Tiến trình chữa bệnh đã tiếp tục từ bốn năm nay và không còn thể ngăn chận lại bằng hóa trị. Bà là một phụ nữ can đảm, bà đã kiên cường chịu đựng đau đớn và sự ốm yếu. Nhưng bệnh tình ngày càng trầm trọng, và tôi biết cái chết của bà rất gần.

Những buổi thôi miên của Catherine cũng đang tiến triển và tôi chia sẻ kinh nghiệm và những tiết lộ này với Minette. Tôi cũng hơi ngạc nhiên, một nữ thương gia thực tế như bà sẵn sàng chấp thuận kiến thức này và muốn biết nhiều hơn nữa. Tôi đã đưa sách để bà đọc và bà đã đọc ngấu nghiến. Bà sắp xếp cùng tôi và Carole theo một khóa học về kabbalah (pháp thuật), những bài viết huyền bí của người Do Thái cổ hàng thế kỷ. Luân hồi và những bình diện ở giữa là những giáo lý căn bản trong tài liệu pháp thuật, tuy nhiên hầu hết những người Do Thái hiện đại không biết đến. Tinh thần của Minette sung mãn trong khi cơ thể bị hư hại. Sự sợ hãi cái chết của bà đã giảm thiểu. Bà bắt đầu mong muốn được đoàn tụ với Ben, người chồng yêu quí của bà. Bà tin vào sự bất tử của linh hồn bà, và việc này giúp bà chịu đựng đau đớn. Bà vẫn bám chặt lấy sự sống, chờ đợi đứa cháu khác ra đời, đứa con đầu lòng của Donna, con gái bà. Bà đã gặp Catherine tại bệnh viện trong một lần khám bệnh, và cách nhìn cũng như lời nói của họ hòa hợp một cách thanh bình và thiết tha. Sự thành thật và chân thật của Catherine đã thuyết phục Minette rằng sự sống sau khi chết quả là sự thực.

Một tuần trước khi chết, Minette được đưa vào khu ung thư của bệnh viện. Carole và tôi đã có thể ở với bà, trò chuyện về sự sống và cái chết, và cái gì đợi tất cả chúng ta sau khi chết. Là một thiếu phụ có phẩm cách lớn, bà quyết định chết tại bệnh viện, nơi đây các y tá có thể săn sóc bà. Donna với chồng và đứa con sáu tuần cũng đến với bà để chào vĩnh biệt. Chúng tôi luôn luôn bên cạnh bà. Vào khoảng sáu giờ chiều của đêm Minette chết, Carole và tôi

mới từ bệnh viện về nhà, cả hai chúng tôi đều cảm thấy phải trở lại ngay. Sáu hay bẩy giờ sau đó tràn đầy thanh thản năng lượng tinh thần siêu nhiên. Mặc dù hơi thở của bà khó khăn, nhưng Minette không còn đau đớn. Chúng tôi nói về sự chuyển tiếp của bà tới trạng thái ở giữa, ánh sáng chói lọi, và sự hiện diện tinh thần. Bà nhìn lại cuộc đời, hầu như lặng lẽ, và phấn đấu để chấp nhận phần tiêu cực. Bà dường như biết bà chưa thể đi được cho đến khi tiến trình này được hoàn tất. Bà đang chờ đợi giờ phút đặc biệt để chết, vào buổi sáng sớm. Bà trở nên mất kiên nhẫn khi thời điểm đến. Minette là người đầu tiên tôi đã hướng dẫn đến và qua cái chết trong cách này. Bà trở nên vững chắc và nỗi đau của chúng tôi được khuây khỏa bởi toàn bộ kinh nghiệm này.

Tôi thấy khả năng chữa bệnh của tôi đã mở rộng có nghĩa lý không những với ám ảnh sợ hãi và lo âu mà còn đặc biệt là về sự chỉ dẫn cho cái chết và sắp chết, hay nỗi đau đớn. Tôi theo trực giác biết điều sai và hướng đi nào phải chọn trong cách chữa bệnh. Tôi có thể truyền cảm nghĩ an lạc, bình tĩnh và hy vọng. Sau cái chết của Minette, nhiều người khác hoặc sắp chết hoặc có những người có thân nhân bị chết đã tìm đến để được giúp đỡ. Nhiều người không có ý muốn biết về Catherine hay tài liệu nói về sự sống và cái chết. Nhưng dù không phổ biến kiến thức riêng này, tôi cảm thấy tôi có thể gửi đi lời nhắn nhủ. Một giọng nói, một sự hiểu biết có thiện cảm về quá trình này, và về những sợ hãi và cảm nghĩ của họ, một cái nhìn, một tiếp xúc, một lời nói - tất cả có thể thông suốt, ở một mức độ nào đó, và chạm vào dây cung của hy vọng, về tính chất tinh thần bị bỏ quên, về nhân tính chung, và còn nhiều hơn nữa. Và cho những người có ý muốn biết nhiều hơn nữa, muốn hiểu biết rộng và chia sẻ kinh nghiệm của tôi với Catherine và cho những người khác như thể mở cửa sổ cho một luồng gió mát. Những người đã sẵn sàng thì tỉnh lại. Họ đạt được sự hiểu biết thấu đáo nhanh chóng hơn.

Tôi tin tưởng mạnh mẽ rằng những thầy thuốc chuyên khoa phải có một tâm hồn cởi mở. Đúng là các công trình khoa học hơn nữa cần phải chứng minh những kinh nghiệm chết và sắp chết, như của Catherine, những công trình thí nghiệm nhiều hơn nữa cũng rất cần thiết trong lĩnh vực này. Các thầy thuốc chuyên khoa cần xét khả năng của sự sống sau khi chết để sát nhập nó vào việc chỉ dẫn của họ. Họ không cần phải sử dụng thôi miên lùi về dĩ vãng, nhưng họ phải có đầu óc cởi mở, chia sẻ kiến thức của mình với bệnh nhân, và không nên coi nhẹ kinh nghiệm của bệnh nhân.

Bây giờ con người bị tàn phá bởi những đe dọa về tính bất tử. Tai họa của bệnh AIDS, sự tàn phá khủng khiếp của (vũ khí) hạt nhân, khủng bố, bệnh tật, và nhiều tai họa lớn treo trên đầu chúng ta và hành hạ chúng ta hàng ngày. Nhiều thiếu niên tin rằng chúng không sống quá hai mươi tuổi. Điều này không thể tưởng tượng được, phản ảnh sự căng thẳng khủng khiếp trong xã hội chúng ta.

Trên mức độ cá nhân, phản ứng của Minette với thông điệp của Catherine rất đáng khuyến khích. Tinh thần của bà được cũng cố, bà cảm thấy hy vọng trước đau đớn vật chất và cơ thể bị tàn phá. Nhưng những thông điệp đó là cho tất cả chúng ta, không chỉ để cho những người sắp chết. Cũng có niềm hy vọng cho tất cả chúng ta. Chúng ta cần nhiều hơn nữa những thầy thuốc và khoa học gia thông báo những Catherine khác, để xác nhận và mở rộng

thông điệp của cô. Những câu trả lời là ở đấy. Chúng ta bất tử. Chúng ta lúc nào cũng bên nhau.

***

CHƯƠNG MƯỜI HAI

Ba tháng rưỡi qua đi từ buổi thôi miên đầu tiên. Không những triệu chúng của Catherine thực sự biến hẳn, mà cô còn tiến bộ vượt qua cả việc chữa khỏi bệnh. Cô rạng rỡ với một sinh lực an lạc chung quanh cô. Cô lôi cuốn mọi người. Khi cô ăn điểm tâm tại quán Cà Phê ở bệnh viện, cả nam lẫn nữ đổ xô đến gặp cô. "Cô trông thật đẹp; tôi chỉ muốn nói với cô điều đó thôi." họ nói như vậy. Giống như người câu cá, cô muốn lôi họ vào con đường tâm linh vô hình. Không ai để ý và cô đã đến ăn tại quán cà phê này nhiều năm qua.

Như thường lệ cô chìm nhanh vào hôn mê thôi miên sâu trong phòng mạch không mấy sáng của tôi, mớ tóc vàng hoe của cô xìa từng cụm tỏa xuống chiếc gối quen thuộc mầu be.

"Tôi thấy một tòa nhà ... tòa nhà này làm bằng đá. Và một cái gì nhọn trên nóc tòa nhà. Đây là một nơi có nhiều núi non. Rất ẩm thấp ... rất ẩm thấp bên ngoài. Tôi nhìn thấy một cỗ xe. Tôi thấy một cỗ xe đi qua trước mặt. Toa xe có cỏ khô bên trong, một loại rơm hay cỏ khô hay một thứ gì đó cho súc vật ăn. Có một số người đàn ông ở đấy. Họ mang một loại cờ nào đó, một cái gì bay phấp phới ở đầu gậy. Mầu thật sáng. Tôi nghe thấy họ nói chuyện về Moors ... Moors. Và cuộc chiến đang diễn ra. Có một loại kim khí nào đó, một thứ gì bằng kim loại chùm đầu họ... Một loại mũ chùm đầu làm bằng kim loại. Năm đó là 1483. Một thứ gì đó về người Đan Mạch. Phải chăng chúng ta đánh nhau với người Đan Mạch. Một cuộc chiến nào đó đang xẩy ra."

Tôi hỏi, " Cô có ở đấy không?"

Cô trả lời dịu dàng, "Tôi không nhìn thấy cái đó". Tôi nhìn thấy những cỗ xe. Những cỗ xe này có hai bánh, hai bánh và cửa hậu. Những cỗ xe này lộ thiên, hai bên hông có song gỗ, một loại thanh gỗ cùng đóng vào với nhau. Tôi nhìn thấy ... một thứ gì bằng kim loại họ đeo ở cổ... rất nặng có hình chữ thập, nhưng ở có cái đầu cong, các đầu tròn... trên hình chữ thập. Đó là ngày lễ của một vị thánh nào đó... Tôi nhìn thấy những thanh kiếm. Họ có một loại dao hay gươm nào đó ... rất nặng , lưỡi rất cùn. Họ đang sửa soạn cho một trận chiến nào đó. "

"Xem xem cô có thể tìm thấy chính cô không?" tôi chỉ thị. "Hãy nhìn chung quanh. Có lẽ cô là một người lính đấy. Cô đang nhìn họ từ ở một chỗ nào đó."

"Tôi không phải là lính". Cô quả quyết về việc này.

"Hãy nhìn chung quanh."

"Tôi đã mang một số đồ tiếp tế. Đó là một cái làng, một cái làng nào đó". Cô im lặng.

"Bây giờ cô nhìn thấy gì?"

Tôi thấy một lá cờ, một loại cờ nào đó. Nó đỏ và trắng ... trắng có một cái hình chữ thập đỏ."

Tôi hỏi, "Có phải cái cờ ấy của dân tộc cô không?"

"Đó là cờ của binh lính nhà vua", cô đáp lại.

"Có phải vua của cô không?'

"Phải"

"Cô có biết tên vị vua ấy không?"

Tôi không nghe thấy. Ông ấy không ở đây."

"Cô hãy nhìn và xem cô đang mặc cái gì?" Hãy nhìn xuống và xem cô đang mặc gì."

"Một loại da ... một loại áo chẽn bằng da trên ... trên một cái áo sơ mi rất thô. Một cái áo chẽn bằng da... nó ngắn. Một loại giầy bằng da thú vật ... không phải là giầy, giống ủng hay những giầy da đanh hơn. Không ai nói chuyện với tôi cả."

"Tôi hiểu. Tóc cô mầu gì?"

"Tóc thưa, vì tôi già rồi, tóc đã hoa râm rồi đó."

"Cô cảm thấy thế nào về cuộc chiến tranh này?"

"Nó đã trở thành cách sống của đời tôi. Tôi đã mất một đứa con trong cuộc giao tranh nhỏ trước đây ."

"Một đứa con trai?"

"Phải". Cô buồn rầu.

"Cô còn ai? Cô còn ai trong gia đình?"

"Vợ tôi... và đứa con gái."

"Tên đứa con trai là gì?"

"Tôi không thấy tên nó. Tôi nhớ nó. Tôi thấy vợ tôi ."

Catherine vừa là nam vừa là nữ rất nhiều lần. Không con trong hiện kiếp, cô đã là cha mẹ của nhiều con vào những kiếp khác.

"Trông vợ ông thế nào?"

""Bà ấy rất mệt, rất mệt. Bà ấy già rồi. Chúng tôi có vài con dê."

"Đứa con gái còn ở với ông không?"

"Không, nó đã lấy chồng và đã dọn đi khỏi nhà ít lâu nay."

"Ông có cô đơn không, chỉ còn ông và vợ ông?"

"Phải."

"Đời ông ra sao?"

"Chúng tôi rất mệt. Chúng tôi rất nghèo. Thật không dễ dàng."

"Đúng. Ông đã mất đứa con trai. Ông có nhớ nó không?"

Cô trả lời đơn giản, "Có" nhưng niềm đau buồn quá rõ ràng.

Tôi đổi đề tài, "Ông có phải là nhà nông không?"

"Phải. Có lúa mạch ... lúa mạch, thứ gì đó như lúa mạch."

"Có phải có nhiều chiến tranh tại xứ ông không, trong suốt cuộc đời ông với nhiều thảm kịch?"

"Phải"

"Nhưng ông đã sống cho đến già".

"Nhưng họ đã đánh nhau ở ngoài làng chứ không phải trong làng". Cô giải thích, "Họ phải di chuyển đến nơi họ đánh trận... qua nhiều núi non".

"Ông có biết địa danh nơi ông ở không? Hay thành phố?"

"Tôi không nhìn thấy, nhưng nó phải có tên. Tôi không nhìn thấy".

"Có phải là thời gian sùng đạo với ông không? Ông nhìn thấy hình chữ thập trên những người lính."

"Với những người khác .Chứ không phải với tôi."

"Có người nào còn sống trong gia đình ông ngoài vợ và con ông không?"

"Không"

"Cha mẹ ông chết cả rồi à?

"Phải".

"Các anh và chị em?"

"Tôi có một người chị. Chị tôi còn sống. Tôi không biết chị ấy", cô nói thêm, nhắc đến đời sống của chị ấy là Catherine.

"Được rồi. Hãy kiểm tra xem ông có nhận ra được người nào khác trong làng hay gia đình". Nếu người ta luân hồi cả nhóm, cô sẽ tìm thấy một người nào tại đấy, người này rất có ý nghĩa trong hiện kiếp của cô.

"Tôi nhìn thấy một cái bàn bằng đá... Tôi nhìn thấy những cái bát."

"Có phải là nhà của ông không?"

"Phải. Cái gì đó làm bằng ... thứ gì vàng, thứ gì đó từ ngô ... hay thứ gì đó ... vàng. Chúng tôi ăn cái này..."

"Được rồi" Tôi nói thêm, hãy cố gắng tăng nhịp độ. "Ông đã có một cuộc đời rất khó khăn, một cuộc đời rất khó khăn. Ông nghĩ như thế nào?"

Cô thì thào , "Những con ngựa".

"Ông có ngựa không hay của người nào khác?"

"Không, những người lính... một số người lính. Hầu hết họ đi bộ. Nhưng không phải là ngựa, chúng là những con la hay những con gì đó nhỏ hơn ngựa. Hầu hết chúng chưa thuần".

Tôi chỉ thị, "bây giờ hãy tiến xa hơn nữa", "Ông đã rất già rồi. Hãy cố gắng tiến tới ngày cuối cùng trong kiếp này như một người già".

Cô phản đối "Nhưng tôi chưa già lắm."Cô đặc biệt là không để lại ảnh hưởng trong những tiền kiếp này. Cái gì diễn ra là diễn ra. Tôi cũng không thể gợi ý cắt đứt những ký ức hiện tại. Tôi cũng không thể bảo cô thay đổi những chi tiết về cái đã xẩy ra và được nhớ lại.

Tôi hỏi, thay đổi cách tiếp cận, "Còn gì nhiều nữa xẩy ra trong kiếp này? Rất quan trọng cho chúng tôi để biết".

"Không có gì quan trọng" Cô trả lời không xúc động.

"Rồi, tiếp tục đi, tiến xa hơn nữa. Hãy tìm xem ông cần phải học cái gì. Ông biết không?"

"Không, Tôi vẫn còn ở đấy".

"Phải, tôi biết. Ông có nhìn thấy gì không?" Một phút hay hai phút trôi qua trước khi cô trả lời.

Cô thì thào dịu dàng, "Tôi đang trôi lơ lửng."

"Bây giờ cô đã rời bỏ ông ấy?"

"Phải, tôi đang bềnh bồng lơ lửng". Cô lại vào trạng thái tinh thần.

"Cô có biết cô cần phải học gì không? Đây là một kiếp khó khăn khác cho cô?"

"Tôi không biết. Tôi đúng là đang lơ lửng."

"Được rồi. Hãy nghỉ ngơi, hãy nghỉ ngơi". Nhiều phút nữa trôi qua im lặng. Rồi dường như cô đang nghe thấy gì. Đột nhiên cô nói. Giọng cô to và sâu. Giọng này không phải của Catherine.

"Có bẩy bình diện tất cả, bẩy bình diện, mỗi bình diện gồm có nhiều mức độ, một trong chúng là bình diện về ký ức. Trên bình diện này, bạn được phép thu thập các tư tưởng. Bạn được phép thấy đời sống của mình vừa mới qua đi. Những người ở mức độ cao hơn được phép xem lịch sử. Họ có thể trở lại dạy chúng ta biết về lịch sử. Nhưng chúng ta ở mức độ thấp nên chỉ được phép xem đời mình ... vừa mới qua đi.

"Chúng ta có nợ phải trả. Nếu chúng ta không trả nợ xong, chúng ta phải mang những món nợ này vào kiếp khác ... để chúng có thể được biết kết quả. Bạn tiến bộ bằng cách trả nợ. Một số linh hồn tiến bộ nhanh hơn những linh hồn khác. Khi bạn ở trong dạng thể chất, và bạn lao động liên miên, lao động suốt đời ... Nếu điều gì đó làm bạn mất khả năng... trả nợ, bạn phải quay về bình diện của ký ức, và tại đấy bạn phải chờ đợi cho đến khi linh hồn mà bạn thiếu nợ đến gặp bạn. Và khi cả hai đều quay trở về dạng thức thể chất vào cùng một thời điểm, thì bạn được phép trở về. Nhưng bạn quyết định thời gian bạn sẽ trở về. Bạn quyết định làm gì để trả nợ đó. Bạn sẽ không nhớ được những kiếp khác... chỉ nhớ được một kiếp mà bạn vừa trở về. Chỉ những linh hồn ở mức độ cao hơn - những nhà hiền triết - được phép nhớ lịch sử và những biến cố ở quá khứ ... để giúp chúng ta, dạy chúng ta điều ta phải làm.

"Có bẩy bình diện... bẩy bình diện mà ta phải qua trước khi chúng ta trở về. Một trong bẩy bình diện này là một bình diện chuyển tiếp. Nơi đó chúng ta phải chờ. Trong bình diện đó có sự quyết định về những gì bạn sẽ mang theo với bạn vào kiếp sống kế tiếp. Chúng ta tất cả đều có ... điểm trội. Điều này có thể là tham lam hay có thể là khát vọng, nhưng bất cứ cái gì được quyết định, thì bạn cần phải trả xong nợ cho những người này. Rồi bạn phải vượt qua điều này trong hiện kiếp. Bạn phải học hỏi để vượt qua tham lam. Nếu không khi bạn trở về bạn phải mang theo với bạn đặc điểm đó, cũng như đặc điểm khác vào kiếp sống kế tiếp. Gánh nặng sẽ trở nên nặng hơn. Với mỗi kiếp sống mà bạn trải qua và bạn không trả xong nợ, kiếp sống kế tiếp sẽ khó khăn hơn. Nếu bạn trả hết nợ, bạn sẽ đạt được một kiếp sống

dễ dàng. Cho nên bạn chọn kiếp sống nào bạn sẽ có. Trong giai đoạn kế tiếp, bạn chịu trách nhiệm về đời sống bạn có. Bạn chọn đời sống đó". Catherine rơi vào im lặng.

Việc này hiển nhiên không phải từ các Bậc Thầy. Ông ta tự nhận diện mình là "chúng ta thuộc về mức độ thấp" so sánh với những linh hồn có mức độ cao - "những nhà hiền triết". Nhưng kiến thức được truyền đạt vừa rõ ràng vừa thực tiễn. Tôi băn khoăn về năm bình diện kia và những đặc tính của nó. Giai đoạn tái sinh có phải là một trong những bình diện này? Và giai đoạn học hỏi và giai đoạn quyết định là thế nào? Tất cả trí tuệ được tiết lộ qua những thông điệp này từ những linh hồn ở các phương chiều thuộc về trạng thái tinh thần rất nhất quán. Văn phong truyền đạt khác nhau, cách nói và cú pháp khác nhau, sự sành điệu trong thơ ca và ngữ vững khác nhau; nhưng nội dung vẫn mạch lạc. Tôi đang thụ đắc một khối lượng lớn có hệ thống về kiến thức tinh thần. Kiến thức này nói về tình thương yêu và hy vọng, niềm tin và lòng nhân đức. Nó khảo sát đức hạnh và tật xấu, thiếu nợ người khác và của chính mình. Nó gồm có những kiếp sống đã qua và những bình diện tinh thần giữa các kiếp sống. Và nó nói về sự tiến bộ của linh hồn do hòa hợp và quân bình, tình thương yêu và trí tuệ, tiến tới mối liên hệ huyền bí và xuất thần với Thượng Đế.

Có nhiều lời khuyên thực tiễn trên cùng phương diện: Giá trị của kiên nhẫn và chờ đợi; sự thông thái trong sự quân bình của thiên nhiên; sự loại bỏ sợ hãi, nhất là sợ hãi về cái chết; nhu cầu của học hỏi về lòng tin cậy và vị tha, tầm quan trọng của việc không phán xét người khác hay ngăn cản đời sống của người khác; tích lũy và sử dụng khả năng trực giác; và có lẽ quan trọng hơn cả là kiến thức bất di bất dịch rằng chúng ta bất tử. Chúng ta vượt qua sự sống và cái chết, vượt qua không gian và thời gian. Chúng ta là những thượng đế, và thượng đế là chúng ta.

Catherine đang thì thào dịu dàng, "Tôi đang trôi lơ lửng."

Tôi hỏi, "Cô ở trạng thái nào?"

"Không có gì ... Tôi đang trôi lơ lửng... Edward nợ tôi cái gì đó... Ông ta thiếu tôi thứ gì đó".

"Cô có biết ông ta nợ gì cô không?"

"Không ... một số kiến thức ... ông ta nợ tôi. Ông có điều gì nói với tôi, có lẽ về đứa con của chị tôi."

Tôi lặp lại, "Đứa con của chị tôi?"

"Phải ... Nó là đứa con gái. Tên nó là Stephanie"

"Stephanie? Cô cần biết gì về nó?"

Cô trả lời, "Tôi cần biết cách tiếp xúc với nó". Catherine chưa bao giờ nói gì với tôi về cháu cô.

Tôi hỏi, "Nó có thân thiết với cô không?"

"Không, nhưng nó muốn tìm họ."

Tôi hỏi, "Tìm ai?" Tôi bối rối.

"Chị tôi và người chồng. Và cách duy nhất là nhờ tôi. Tôi là mối liên lạc. Ông ta có tin tức. Cha nó là một bác sĩ, và đang hành nghề tại một nơi nào đó ở Vermont, phía nam Vermont. Tin tức đến với tôi khi cần thiết".

Sau này tôi được biết chị của Catherine và người chồng tương lai đã đem đứa con gái của họ cho người ta nuôi. Vào lúc đó họ là trẻ vị thành niên và chưa cưới nhau. Việc cho con làm con nuôi được nhà thờ thu xếp. Không có tin tức gì nữa sau thời gian này.

Tôi đồng ý, "Phải, khi nào thì đúng lúc?"

"Phải. Rồi ông ta sẽ nói với tôi. Ông ta sẽ nói với tôi".

"Ông ta có tin tức gì khác cho cô biết không?"

"Tôi không biết, nhưng ông ta có những điều nói với tôi. Và ông ta thiếu tôi thứ gì đó ... thứ gì đó. Tôi không biết thế nào. Ông ta thiếu tôi thứ gì đó". Cô im lặng.

Tôi hỏi, "Cô có mệt không?"

Cô thì thào trả lời, "Tôi thấy bộ dây cương ngựa. Cột trên tường. Bộ dây cương ... Tôi thấy một cái mền ở bên ngoài chuồng ngựa".

"Có phải là chuồng ngựa không?"

"Họ có ngựa tại đấy. Họ có nhiều ngựa".

"Ngoài ra cô nhìn thấy gì nữa?"

"Tôi nhìn thấy nhiều cây - vời những bông hoa vàng. Cha tôi ở đấy. Ông săn sóc ngựa". Tôi hiểu tôi đang nói chuyện với một đứa bé.

"Trông ông ra sao?"

"Ông rất cao, với tóc muối tiêu."

"Cô có nhìn thấy chính cô không?"

"Tôi là một đứa bé ... một đứa con gái".

"Cha cô là chủ ngựa hay ông chỉ là người săn sóc ngựa?"

"Ông chỉ là người săn sóc ngựa. Chúng tôi sống ở gần đấy."

Cô có thích ngựa không?"

"Có"

"Cô thích nhất con ngựa nào?"

"Có, Con ngựa của tôi. Tên nó là Apple (Quả Táo)". Tôi nhớ lại kiếp sống mà cô có tên là Mandy khi con ngựa có tên là Apple xuất hiện. Phải chăng cô lại nhắc lại kiếp sống mà chúng ta đã trải nghiệm? Có lẽ cô đang tiếp cận kiếp này từ một cái nhìn khác.

"Apple... phải. Cha cô có cưỡi con Apple của cô không?"

"Không, nhưng tôi có thể cho nó ăn các thứ. Nó thường kéo cỗ xe của ông hiệu trưởng, kéo xe ngựa. Nó rất to lớn. Chân nó to. Nếu ông không cẩn thận, nó có thể giẫm lên chân ông."

"Còn ai nữa không?"

"Mẹ tôi ở đấy. Tôi thấy một người chị... Chị tôi to lớn hơn tôi. Tôi không nhìn thấy người nào khác".

"Bây giờ cô nhìn thấy gì không?"

"Tôi chỉ nhìn thấy ngựa".

"Đây là thời gian hạnh phúc của cô phải không?"

"Phải. Tôi thích mùi chuồng ngựa". Cô rất rõ ràng, đề cập đúng lúc đến thời gian ở chuồng ngựa.

"Cô có ngửi thấy mùi ngựa không?"

'Có"

"Mùi cỏ khô?"

"Có... mặt chúng rất dịu dàng. Cũng có những con chó tại đấy, chó đen, vài con chó đen và vài con mèo ... nhiều súc vật. Chó dùng để đi săn. Khi họ săn chim, chó được phép đi theo."

"Có điều gì xẩy ra cho cô?"

"Không". Câu hỏi của tôi quá mơ hồ.

"Cô lớn lên tại nông trại này phải không?"

"Phải. Người đàn ông săn sóc ngựa". Cô ngưng. "Ông ta không phải thực là cha tôi." Tôi bối rối.

"Ông ấy không phải thực sự là cha cô sao?"

"Tôi không biết ... ông ta không phải thực là cha tôi. Nhưng ông giống như là cha tôi. Ông là người cha thứ hai. Ông rất tốt với tôi. Mắt ông xanh".

Hãy nhìn vào mắt ông - mắt xanh - và xem cô có nhận ra ông. Ông ta rất tốt với cô. Ông ta thương yêu cô."

"Ông là ông tôi ... ông tôi. Ông yêu chúng tôi lắm. Ông tôi yêu chúng tôi lắm. Ông thường dẫn chúng ta ra ngoài với ông. Chúng tôi thường đi với ông đến chỗ ông uống rượu. Và chúng tôi được uống nước ngọt. Ông thích chúng tôi". Câu hỏi của tôi làm cô bật ra khỏi kiếp sống đó rơi vào trạng thái quan sát, siêu thức. Bây giờ cô đang xem đời sống của Catherine và mối quan hệ của cô với người ông cô.

Tôi hỏi, "Cô có nhớ ông không?"

Cô trả lời dịu dàng, "Có"

"Nhưng cô biết ông đã ở với cô trước đây." Tôi đang giải thích cố gắng làm giảm bớt sự buồn đau của cô.

"Ông rất tốt với chúng tôi. Ông yêu chúng tôi. Ông không bao giờ la rầy chúng tôi. Ông thường cho chúng tôi tiền và đưa chúng tôi đi chơi với ông. Ông thích như thế, nhưng ông chết."

"Phải, nhưng cô sẽ lại được ở với ông. Cô biết điều đó."

"Phải. Tôi đã ở với ông trước đây. Ông không giống như cha tôi. Họ khác biệt nhau rất nhiều."

"Tại sao người này yêu cô nhiều và đối xử với cô rất tốt và người kia lại quá khác biệt?"

"Vì một người đã học hỏi. Người ấy đã trả nợ người ấy thiếu. Cha tôi không trả món nợ của mình. Ông đã trở lại ... không có hiểu biết. Ông phải làm lại"

Tôi đồng ý, "Đúng", ông phải học hỏi yêu thương, dưỡng dục."

Cô trả lời, "Phải"

"Nếu họ không hiểu biết điều này, tôi nói thêm, "họ coi trẻ con như tài sản, không biết yêu thương con người".

Cô đồng ý, "Đúng".

"Cha cô phải học hỏi điều này."

"Phải"

"Ông cô đã biết rồi..."

Cô xen vào, "Tôi biết", Chúng ta trải qua nhiều giai đoạn khi chúng ta ở trạng thái thể chất... giống như những giai đoạn tiến hóa khác. Chúng ta phải đi qua giai đoạn ấu thơ, giai đoạn em bé, giai đoạn đứa trẻ... Chúng ta phải đi thật xa trước khi tiến tới... trước khi chúng ta tiến tới mục tiêu. Các giai đoạn trong dạng thể chất rất khó khăn. Những người trong bình diện thiên thể lại dễ dàng. Ở đấy chúng ta chỉ nghỉ ngơi và chờ đợi. Bây giờ đây là những giai đoạn khó khăn".

"Có bao nhiêu bình diện trong trạng thái thiên thể?"

Cô trả lời, "Có bẩy"

Tôi hỏi, "Những bình diện ấy thế nào, chú ý để xác nhận những bình diện vượt qua hai bình diện đã ghi trước đây trong buổi thôi miên.

Cô giải thích, "Tôi chỉ được biết hai". Giai đoạn chuyển tiếp và giai đoạn ký ức."

"Những bình diện này là hai bình diện mà tôi quen thuộc".

"Sau này chúng ta sẽ biết những bình diện kia".

"Cô đã học hỏi cùng lúc như tôi", tôi nhận xét.

"Hôm nay chúng ta học về nợ nần. Việc này rất quan trọng".

"Tôi sẽ nhớ cái mà tôi nên nhớ", cô nói thêm một cách khó hiểu.

Tôi hỏi, "Cô sẽ nhớ những bình diện này chứ?"

"Không. Chúng không quan trọng với tôi. Chúng quan trọng với ông". Tôi đã nghe thấy điều này trước đây. Điều này là cho tôi. Để giúp cô, tuy còn nhiều hơn thế. Để giúp tôi, cũng còn nhiều hơn thế. Tuy tôi không thể hiểu đầy đủ mục đích to lớn hơn là gì.

Tôi tiếp tục, "Dường như bây giờ cô đạt được nhiều điều tốt hơn?", "Cô đang học nhiều."

"Đúng", Cô đồng ý.

"Tại sao bây giờ người ta bị lôi cuốn đến với cô? bị thu hút đến với cô?

"Vì tôi đã thoát khỏi quá nhiều sợ hãi, và tôi có thể giúp họ. Họ cảm thấy một sự lôi kéo tâm linh đến với tôi."

"Cô có thể giải quyết với việc này?"

"Được". Không có vấn đề gì. "Tôi không sợ". Cô nói thêm.

"Tốt, Tôi sẽ giúp cô".

Cô trả lời, "Tôi biết, Ông là thầy của tôi".

***

CHƯƠNG MƯỜI BA

Catherine đã loại bỏ được những triệu chứng đau buồn. Cô khỏe mạnh hơn mọi khi. Những kiếp sống của cô bắt đầu được nhắc lại. Tôi biết chúng tôi đang gần kề điểm chót, nhưng điều tôi không hiểu là vào cái ngày thu này khi cô lại đi vào hôn mê thôi miên thì năm tháng trời trôi qua từ buổi này đến buổi kế tiếp, sẽ là buổi cuối cùng.

Cô bắt đầu, "Tôi nhìn thấy những bức chạm. "Một số được làm bằng vàng. Tôi nhìn thấy đất sét. Người ta làm bình. Những cái bình đỏ ... họ dùng một loại nguyên liệu đỏ. Tôi nhìn thấy một tòa nhà nâu, một loại kiến trúc nâu. Đó là nơi chúng tôi đang ở đấy."

"Cô ở trong tòa nhà nâu hay ở gần tòa nhà ấy?"

"Tôi ở trong. Chúng tôi đang làm những công việc khác nhau."

Tôi hỏi, "Cô có thể nhìn thấy chính cô trong khi đang làm việc không?" "Cô có thể miêu tả chính cô không, cô ăn mặc ra sao? Hãy nhìn xuống. Trông cô thế nào?"

"Tôi mặc loại áo dài đỏ... Tôi có đôi giầy ngộ nghĩnh, giống như dép. Tóc tôi nâu. Tôi đang làm việc đắp hình người. Đó là hình một người đàn ông...một người đàn ông. Người này có một loại gậy... một cái gậy ở trong tay. Những người khác đang làm những đồ bằng kim khí."

"Có phải làm trong một xưởng không?"

"Chỉ là một tòa nhà. Tòa nhà được làm bằng đá."

"Bức tượng cô đang làm, người đàn ông với cái gậy, cô biết người ấy là ai không?'

"Không, chỉ là một người đàn ông. Người trông nom trâu bò ...những con bò cái. Có nhiều tượng ở chung quanh đây. Chúng tôi chỉ biết trông thấy chúng giống như thế. Nó làm bằng một loại nguyên liệu là lạ. Rất khó làm. Nó cứ vỡ ra."

"Cô có biết tên của nguyên liệu đó không?"

"Tôi không nhìn thấy. Chỉ biết là một thứ gì đó đo đỏ".

"Cái gì sẽ xẩy ra sau khi cô đã làm xong tượng?"

"Tượng sẽ được đem bán. Một số sẽ được đem bán ngoài chợ. Một số sẽ được cho những nhà quý phái khác nhau. Chỉ những sản phẩm đẹp nhất sẽ được đưa đến các nhà quý tộc. Phần còn lại sẽ được bán".

"Có bao giờ cô được giao thiệp với những nhà quý phái này không?"

"Không."

"Đây là công việc của cô phải không?"

"Phải"

"Cô có thích công việc của cô không?"

"Có"

"Cô đã làm công việc này lâu rồi phải không?"

"Không."

"Cô làm tốt chứ?"

"Không tốt lắm"

"Cô cần nhiều kinh nghiệm hơn phải không?"

"Phải, tôi đang học."

"Tôi hiểu. Cô vẫn sống với gia đình đấy chứ?"

"Tôi không biết, nhưng tôi nhìn thấy những cái lều mầu nâu."

Tôi nhắc lại, "Lều nâu"

"Chúng có khe hở nhỏ. Chúng có đường dẫn vào và một số tượng ở bên trong cửa. Những tượng này làm bằng gỗ, một loại gỗ. Chúng tôi phải làm tượng cho các lều này".

"Chức năng của những tượng là gì?"

Cô trả lời, "chúng để cho tôn giáo"

"Tôn giáo gì ở đấy - bức tượng?"

"Có nhiều thần, nhiều bảo vệ... nhiều thần. Người ta rất sợ hãi. Có nhiều việc được làm nơi đây. Chúng tôi cũng làm những đồ chơi ... những bảng chơi cờ có lỗ trong đó. Những đầu súc vật đi vào những lỗ đó."

"Cô có nhìn thấy gì khác nữa không?"

"Trời rất nóng, rất nóng và bụi bậm ... cát."

"Có nước ở đâu đấy không?"

"Có, nước xuống từ núi". Kiếp sống này bắt đầu có vẻ quen thuộc.

Tôi thăm dò, "Người ta có sợ hãi à? Họ có dị đoan không?"

Cô trả lời, "Có. Họ rất sợ hãi. Người nào cũng sợ hãi. Tôi cũng sợ hãi. Chúng tôi phải tự bảo vệ. Có bệnh. Chúng tôi phải tự bảo vệ".

"Bệnh gì?"

"Một loại bệnh giết mọi người. Nhiều người đang chết".

Tôi hỏi, "Bệnh do nước?"

"Phải, Rất khô... rất nóng, vì các thần tức giận, và các thần đang trừng phạt chúng tôi". Cô đang đi thăm lại kiếp sống với cách trị bệnh bằng tannis. Tôi công nhận tôn giáo của sợ hãi, tôn giáo của Osiris và Hathor.

"Tại sao các thần tức giận?", tôi hỏi nhưng đã biết câu trả lời.

"Vì chúng tôi không tuân theo luật lệ. Các thần tức giận".

"Không tuân theo luật lệ nào?"

"Những luật đã được ấn định bởi những nhà quý phái".

"Làm sao để các thần nguôi giận?"

"Phải mặc một số thứ. Một số người mang các thứ chung quanh cổ. Những thứ này giúp chống lại ma quỷ."

"Vị thần nào mà người ta sợ nhất?"

"Họ sợ tất cả các thần".

"Cô có biết tên vị thần nào không?"

Tôi không biết tên. Tôi chỉ nhìn thấy họ thôi. Có một vị thần có thân như người nhưng đầu thú. Có một vị thần khác giống như mặt trời. Có một vị thần giống như con chim, vị thần này đen. Các vị thần quấn dây trên cổ".

"Cô sống sót qua tất cả điều này?"

"Phải, Tôi không chết".

"Nhưng những thân nhân của cô chết". Tôi nhớ lại.

"Phải, ... cha tôi; Mẹ tôi không sao."

"Anh cô?"

" Anh tôi ... anh ấy chết." Cô ấy nhớ lại.

"Tại sao cô sống sót? Có gì đặc biệt về cô không? Điều gì cô đã làm?"

"Không", cô trả lời rồi thay đổi điểm trọng tâm. "Tôi hình như thấy thứ gì có dầu bên trong".

"Cô nhìn thấy gì?"

"Thứ gì trắng. Nó giống như đá hoa. Nó là ... thạch cao tuyết hoa... một loại chậu nào đó... có dầu trong đó. Dầu để sức lên đầu..."

"... của các thầy tu." Tôi nói thêm.

"Phải"

"Nhiệm vụ của cô là gì bây giờ? Cô giúp xức đầu à?"

"Không. Tôi làm các bức tượng".

"Có phải vẫn ở trong tòa nhà nâu không?"

"Không... sau này là một cái đền." Trông cô như lo lắng vì lý do nào đó.

"Cô có vấn đề gì ở đó?"

"Người nào đó đã làm gì ở trong đền làm các thần tức giận. Tôi không biết".

"Có phải là cô không?"

"Không, không ... Tôi chỉ nhìn thấy những thầy tu. Họ đang sửa soạn lễ hiến tế, giết súc vật ... giết cừu. Đầu họ hói. Không có tóc trên đầu họ, cũng chẳng có trên mặt họ..."

Cô rơi vào im lặng, và ít phút trôi qua. Đột nhiên cô trở nên tỉnh táo hồ như cô nghe thấy gì đó. Khi cô nói, giọng cô sâu. Một Bậc Thầy hiện diện.

"Chính trên bình diện này một số linh hồn được phép xuất hiện trước những người vẫn còn ở trong dạng thức thể chất. Họ được phép trở về ... chỉ khi họ đã để lại một số giao kèo chưa hoàn tất. Trên bình diện này sự liên lạc với nhau được phép. Nhưng trên những bình diện khác ... Đây là chỗ bạn được phép sử dụng khả năng tâm linh để truyền thông với người

trong dạng thức thể chất. Có nhiều cách làm việc này. Một số được phép dùng thần nhãn và có thể hiện ra trước những người còn ở trong dạng thức thể chất. Những người khác có quyền năng hành động được phép dùng ngoại cảm để di chuyển đồ vật. Bạn chỉ có thể đi đến bình diện này nếu việc đi này hữu ích cho bạn khi đến đấy. Nếu bạn để lại giao kèo chưa được hoàn tất, bạn có thể quyết định đến đây và truyền thông một cách nào đó. Nhưng đó là tất cả những gì... mà giao kèo phải được hoàn tất. Nếu đời bạn đột nhiên bị chấm dứt, thì đó có thể là lý do để bạn đi đến bình diện này. Nhiều người chọn đến đây vì họ được phép nhìn thấy những người vẫn ở trong dạng thức thể chất và rất gần gũi với họ. Nhưng không phải mọi người đều chọn cách truyền thông với những người này. Với một số người, việc này có thể quá sợ hãi." Catherine rơi vào im lặng và dường như đang nghỉ ngơi. Cô bắt đầu thì thào rất dịu dàng.

"Tôi nhìn thấy ánh sáng"

Tôi hỏi, "Có phải ánh sáng này cho cô năng

lượng phải không?"

"Nó giống như bắt đầu lại ... nó là một sự tái sinh".

"Làm sao người trong dạng thức thể chất cảm thấy năng lượng này? Làm sao họ có thể kết nối với nó và được nạp lại năng lượng?"

Cô trả lời dịu dàng, "Bằng tâm họ".

"Làm sao họ có thể tiến tới trạng thái này?”

"Họ phải ở trong trạng thái rất thoải mái. Bạn có thể hồi phục lại do ánh sáng ... do ánh sáng. Bạn phải hết sức thoải mái cho nên bạn không còn tiêu thụ năng lượng, nhưng bạn đang tự hồi phục lại. Khi bạn ngủ, bạn hồi phục lại". Cô đang ở trong trạng thái siêu thức và tôi quyết định mở rộng câu hỏi.

Tôi hỏi, "Cô đã tái sinh bao nhiêu lần? Tất cả những lần tái sinh đều ở đây, trong môi trường này, trái đất, hay ở nơi nào khác?"

Cô trả lời, "Không, không phải tất cả ở đây".

"Ở bình diện nào, bình diện nào, cô đến?”

"Tôi chưa làm xong việc tôi phải làm tại đây. Tôi không thể đi tiếp cho đến khi tôi đã trải nghiệm tất cả sự sống, và tôi chưa trải nghiệm xong. Sẽ có nhiều kiếp sống ... để hoàn thành tất cả những giao kèo và tất cả những nợ nần thiếu".

Tôi nhận xét, "Nhưng cô đang có tiến bộ".

"Chúng ta luôn luôn có tiến bộ".

"Đã bao nhiêu lần cô đã có kiếp sống trên trái đất?"

"*Tám mươi sáu".*

"*Tám mươi sáu?"*

"Phải".

"Cô có nhớ tất cả những kiếp sống này không?"

"Tôi sẽ nhớ, khi điều đó là quan trọng đối với tôi để nhớ lại những kiếp sống ấy". Chúng ta đã trải nghiệm hoặc những mảnh vụn hoặc những phần chính của mười hay mười hai kiếp sống, và sau này những kiếp sống đã được lặp lại. Hiển nhiên, cô không cần phải nhớ bẩy mươi sáu kiếp sống còn lại hay những kiếp sống ấy. Quả thực cô đã có những tiến bộ xuất sắc, ít nhất trong thời gian làm việc với tôi. Tiến bộ nào cô đã đạt được ở đây, từ điểm này, không lệ thuộc vào ký ức về các kiếp sống. Tiến bộ tương lai của cô có thể cũng không lệ thuộc vào tôi hay sự giúp đỡ của tôi. Cô lại bắt đầu thì thào nhè nhẹ.

"Một số người tiếp xúc bình diện thiên thể bằng cách dùng ma túy, nhưng họ không hiểu điều họ đã trải nghiệm. Nhưng họ đã được phép vượt qua. Tôi không hỏi cô về ma túy. Cô đang dạy, chia sẻ kiến thức, dù tôi hỏi cụ thể hay không.

"Không thể sử dụng sức mạnh tâm linh của cô để giúp cô tiến bộ ở đây?", tôi hỏi, "Cô dường như phát triển sức mạnh này càng ngày càng nhiều".

Cô đồng ý, "Đúng, quan trọng, nhưng không quá quan trọng ở đây như sẽ ở trên các bình diện khác. Đây chỉ là một phần của tiến hóa và phát triển".

"Quan trọng cho tôi và cho cô?"

Cô đáp lại, "Quan trọng cho tất cả chúng ta".

"Làm sao chúng ta phát triển khả năng này?"

"Ông phát triển qua những mối quan hệ. Có một số người có quyền năng cao hơn đã trở lại với nhiều kiến thức hơn. Họ sẽ tìm ra những người cần sự phát triển và giúp những người này". Cô lại rơi vào im lặng rất lâu. Rời bỏ trạng thái siêu thức cô lại đi vào một kiếp khác.

"Tôi nhìn thấy đại dương. Tôi nhìn thấy một ngôi nhà gần đại dương. Nhà trắng. Tầu bè đi lại ở hải cảng. Tôi ngửi thấy mùi nước biển".

"Cô ở đấy phải không?"

"Đúng vậy".

"`Cái nhà ấy trông thế nào?"

"Nó nhỏ thôi. Có một loại tháp nào đó ở trên nóc... một cái cửa sổ có thể nhìn ra ngoài nhìn ra biển. Có một kính viễn vọng nào đó. Nó bằng đồng, gỗ và đồng."

"Cô có sử dụng kính viễn vọng này không?"

"Có, để theo dõi tầu bè."

"Cô làm gì?"

"Chúng tôi báo cáo về các thương thuyền khi chúng vào hải cảng". Tôi nhớ cô đã làm việc này ở một tiền kiếp, khi cô là Christian, người thủy thủ có tay bị thương trong một trận thủy chiến.

"Cô có phải là thủy thủ không?" Tôi hỏi chờ đợi sự xác nhận.

"Tôi không biết ... có thể ".

"Cô có thể nhìn cô ăn mặc thế nào không?"

"Có. Một loại áo sơ mi trắng quần sọc nâu và giầy có nút thắt lớn... Tôi là thủy thủ ở cuối đời, chứ không phải bây giờ". Cô có thể nhìn về tương lai nhưng hành động này khiến cô nhẩy đến tương lai đó.

"Tôi bị thương", cô co rúm lại, quằn quại trong cơn đau. Tay tôi bị thương. Quả thực cô là Christian, và cô đang sống lại trận thủy chiến.

"Có một tiếng nổ?"

"Phải... tôi ngửi thấy mùi thuốc súng!"

"Cô sẽ không sao cả". Tôi trấn an cô vì đã biết hậu quả.

"Nhiều người đang chết!" Cô vẫn còn khích động. "Buồm bị rách ... một phần của hải cảng bị phá hủy". Cô đang chăm chú xem thiệt hại của con thuyền. "Chúng tôi phải sửa lại buồm. Buồm phải được sửa chữa".

Tôi hỏi, "Cô đã bình phục chưa?"

"Vâng, khâu vải trên những cột buồm thật là khó".

"Cô có thể làm bằng tay của cô không?"

"Không, nhưng tôi đang quan sát những người khác... những cánh buồm. Buồm làm bằng vải bạt, loại vải bạt nào đó, rất khó khâu... Nhiều người đã chết. Họ đau đớn nhiều." Cô co rúm người lại.

"Cái gì thế?"

"Đau này ... ở tay tôi".

"Tay cô lành rồi. Hãy tiến xa hơn. Cô có đi biển nữa không?"

"Có" Cô ngưng. "Chúng tôi đang ở phía Nam Wales. Chúng tôi phải bảo vệ bờ biển".

"Ai tấn công?

"Tôi tin là người Tây Ban Nha.. Họ có chiến thuyền lớn".

"Cái gì sẽ xẩy ra?"

"Tôi chỉ nhìn thấy con tàu. Tôi nhìn thấy hải cảng. Có những cửa hàng. Ở một số cửa hàng, họ làm nến. Có những cửa hàng bán sách."

"Vâng. Cô có bao giờ vào tiệm sách không?"

"Có. Tôi rất thích những tiệm sách này. Những sách thật là tuyệt vời... Tôi nhìn thấy nhiều sách. Cuốn sách đỏ là lịch sử. Sách viết về những thành phố... đất đai. Có những bản đồ. Tôi thích cuốn sách này... Có cửa hàng bán mũ".

Tôi nhớ đến Christian mô tả về bia, "Có nơi

nào ở đấy cô uống rượu không?"

Cô đáp, "Có rất nhiều. Họ bán bia... bia mầu rất sẫm... với loại thịt nào đó... loại thịt cừu và bánh, bánh rất lớn. Bia rất đắng, rất đắng. Tôi có thể nếm thấy. Họ cũng có cả rượu vang và những bàn gỗ dài. "

Tôi quyết định gọi cô bằng tên, để xem phản ứng. "Christian". Tôi gọi lớn

Cô trả lời lớn tiếng, không lưỡng lự. "Có! Ông muốn gì?"

"Christian, gia đình anh ở đâu?"

"Họ đang ở một thành phố gần kề. Chúng tôi ra khơi từ hải cảng này".

"Có những ai trong gia đình anh?"

"Tôi có một người chị... một người chị, Mary".

"Bạn gái của anh ở đâu?"

"Tôi không có bạn gái. Chỉ là những phụ nữ trong thành phố".

"Không ai đặc biệt?"

"Không, chỉ là phụ nữ ... Tôi lại ra khơi. Tôi đã đánh nhiều trận, nhưng tôi không sao cả".

" Anh đã già ..."

"Vâng"

"Anh đã bao giờ lấy vợ chưa?

"Tôi tin là đã. Tôi nhìn thấy cái nhẫn".

"Anh có con không?

"Có. Con trai tôi cũng sẽ đi biển... Có một cái nhẫn, một cái nhẫn với một bàn tay. Bàn tay cầm thứ gì đó. Tôi không nhìn thấy nó là cái gì. Cái nhẫn là bàn tay, một bàn tay nắm chặt cái gì đó". Catherine bắt đầu nôn ọe.

"Có việc gì không ổn?"

"Người trên thuyền đều bệnh... bệnh do đồ ăn. Chúng tôi đã ăn đồ ăn xấu, Thịt lợn muối". Cô tiếp tục nôn ọe. Tôi đưa cô ra khỏi thời gian ấy, và sự nôn ọe ngưng hẳn. Tôi quyết định không tiếp tục với cô qua bệnh đau tim của Christian nữa. Cô đã kiệt sức rồi, và tôi đưa cô ra khỏi hôn mê.

***

CHƯƠNG MƯỜI BỐN

Ba tuần lễ trôi qua trước khi chúng tôi gặp lại nhau. Tôi bị bệnh qua loa và cô đi nghỉ phép gây ra chậm trễ. Catherine tiếp tục thành công trong giai đoạn này, nhưng khi chúng tôi bắt đầu buổi thôi miên, cô dường như lo lắng. Cô báo rằng cô rất khỏe và cảm thấy khá hơn rất nhiều đến mức không còn cảm thấy thôi miên có thể giúp gì hơn nữa. Đương nhiên cô đúng. Trong những trường hợp bình thường, chúng tôi có lẽ đã ngưng sự chữa trị từ nhiều tuần qua. Tôi đã tiếp tục một phần vì sự quan tâm của tôi đến những thông điệp của các Bậc Thầy và vì một số vấn đề nhỏ vẫn còn dai dẳng trong đời sống hàng ngay hiện nay của Catherine. Catherine hầu như khỏi hẳn, và những kiếp sống của cô đang tái diễn. Nhưng nếu các Bậc Thầy muốn nói nữa với tôi thì sao? Làm sao chúng tôi có thể liên lạc với nhau mà không có Catherine? Tôi biết cô sẽ tiếp tục các buổi thôi miên nếu tôi năn nỉ. Nhưng tôi không cảm thấy việc năn nỉ này là đúng. Với một nỗi buồn, tôi đồng ý với cô. Chúng tôi trò chuyện về những biến cố của ba tuần lễ qua, nhưng tâm tư tôi không mấy chú ý.

Năm tháng trời trôi qua. Catherine ngày càng khá lên. Sợ hãi và lo âu của cô còn chút ít. Chất lượng đời sống và những mối quan hệ của cô cao được nâng cao mạnh mẽ. Bây giờ cô đang hò hẹn với những người đàn ông khác, mặc dầu Stuart vẫn còn hiển hiện trong sự việc này. Đây là lần đầu tiên từ khi cô còn là một đứa bé cô cảm thấy niềm vui và hạnh phúc thực sự trong đời. Thỉnh thoảng, chúng tôi có gặp nhau ở hành lang hay trong khi xếp hàng ở nơi bán Cà Phê trong bệnh viện, nhưng chúng tôi không có những cuộc tiếp xúc bác sĩ - bệnh nhân chính thức.

Mùa đông qua đi và mùa xuân bắt đầu. Catherine hẹn gặp tôi ở phòng mạch để khám bệnh. Cô lại mơ trở lại, mơ về loại hiến tế nào đó dính líu đến những con rắn trong hang. Người người, kể cả cô bị đẩy vào hang. Cô ở trong hang, cố gắng trèo ra khỏi bằng cách lấy tay đào tường xây bằng cát. Những con rắn ở ngay bên dưới cô. Vào lúc này cô tỉnh dạy, tim cô đập mạnh.

Mặc dù một gián đoạn dài, cô vẫn rơi nhanh vào trạng thái thôi miên sâu. Không ngạc nhiên, cô quay ngay về một tiền kiếp xa xưa.

"Trời rất nóng tại nơi tôi đang ở", cô bắt đầu, "Tôi nhìn thấy hai người da đen đứng gần những bức tường đá lạnh và ẩm ướt. Họ đội mũ sắt. Có một sợi dây chung quanh cổ chân họ. Sợi dây được tết bằng hạt và tua rủ xuống. Họ đang làm một cái nhà kho bằng đá và đất sét, để chứa lúa mì trong đó, một loại hạt đã được xay. Những hạt lúa mì này được mang để vào một cái xe có bánh sắt. Những tấm thảm dệt được để trên xe hay ở một phần xe. Tôi nhìn thấy nước, rất xanh. Một người trông coi nào đó đang ra lệnh cho những người khác. Có ba bậc đi xuống vựa lúa. Có một bức tượng của một vị thần ở bên ngoài. Vị thần này có đầu một con thú, một con chim và một thân người. Vị thần này là thần mùa màng. Những bức tường được gắn kín bởi một loại nhựa đường để không khí không lọt vào và để giữ cho các hạt lúa mì được tươi. Mặt tôi ngứa ngáy... Tôi nhìn thấy những cái bím tóc xanh trên tóc tôi. Có những con rệp và ruồi chung quanh làm mặt và tay tôi ngứa. Tôi để một thứ gì dinh dính trên mặt tôi để chúng đừng đậu vào ...mùi này thật ghê gớm, nhựa của một thứ cây nào đó.

"Tôi có những bím tóc ở trên đầu và những tràng hạt ở bím tóc với những sợi dây vàng. Tóc tôi đen sậm. Tôi là thành viên của gia đình hoàng gia. Tôi ở đây vì lễ hội. Tôi đến để xem lễ xức dầu của các thầy tu ... một lễ hội dâng lên các vị thần cho mùa tới. Chỉ có lễ hiến tế bằng súc vật, không phải bằng người. Máu của những con vật tế thần chảy từ một cái giá trắng vào một cái chậu... rồi chảy vào miệng một con rắn. Đàn ông đội những chiếc mũ vàng nhỏ. Ai nấy đều da sậm. Chúng tôi có những người nô lệ từ những xứ khác, những xứ từ bên kia đại dương..."

Cô rơi vào im lặng, chúng tôi phải chờ đợi như thể hàng tháng không bao giờ hết. Cô dường như trở nên thận trọng, lắng nghe một thứ gì đó.

"Tất cả quá nhanh và phức tạp... những gì họ nói với tôi ... về thay đổi và phát triển và những bình diện khác nhau. Có bình diện của tỉnh thức và bình diện của chuyển tiếp. Chúng ta là sản phẩm của một kiếp sống, và nếu những bài học được hoàn tất, chúng ta di chuyển tới một phương chiều khác, một đời sống khác. Chúng ta phải hiểu biết đầy đủ. Nếu chúng ta không hiểu biết, chúng ta không được phép đi qua... chúng ta phải làm lại vì chúng ta không học. Chúng ta phải trải nghiệm mọi mặt. Chúng ta phải biết mặt thiếu sót, nhưng cũng phải biết cho ... Có nhiều điều để biết, có nhiều thần linh dính líu. Đó là lý do tại sao chúng ta ở đây. Những Bậc Thầy chỉ là một trong bình diện này".

Catherine ngưng, và nói với giọng của Bậc Thầy thi nhân. Ông đang nói với tôi.

"Điều chúng tôi nói với ông là dành cho hiện tại. Ông phải học qua trực giác của chính ông".

Sau một vài phút cô lại nói với giọng thì thào dịu dàng của cô. "Có cái hàng rào đen, bên trong là mộ chí. Mộ của ông ở đấy".

"Của tôi?" tôi hỏi, ngạc nhiên về ảo giác này.

"Phải"

"Có thể đọc chữ khắc trên bia không?"

"Tên là Noble:1668-1724. Có hoa trên mộ... Đó là ở Pháp hay ở Nga. Ông mặc một bộ đồng phục đỏ... và bị ngã ngựa ... Có một cái nhẫn vàng ... có một cái đầu sư tử... được dùng như huy hiệu."

Không còn gì nữa. Tôi giải thích câu nói của Bậc Thầy thi nhân có nghĩa là không còn gì được tiết lộ do thôi miên Catherine và quả thật việc này là đúng. Chúng tôi không còn những buổi thôi miên với Catherine nữa. Bệnh của cô đã lành hẳn, và tôi phải học tất cả những gì tôi có thể do thôi miên lùi về dĩ vãng. Phần còn lại, điều nằm ở tương lai, tôi phải học qua trực giác của chính tôi.

***

CHƯƠNG MƯỜI LĂM

Hai tháng sau buổi thôi miên cuối cùng, Catherine gọi điện thoại hẹn gặp tôi. Cô nói cô có một chuyện rất lý thú muốn nói với tôi.

Khi cô bước vào phòng mạch của tôi, đó là dáng điệu của một Catherine mới, hạnh phúc, tươi cười, và rạng rỡ niềm an lạc bên trong làm cho cô hồng hào khiến tôi sửng sốt. Một lúc, tôi nghĩ về Catherine trước đây, và có sự khác biệt lớn lao nhường nào chỉ trong một thời gian ngắn như thế.

Catherine đã đi gặp Iris Saltzman, một chiêm tinh gia tâm linh nổi tiếng chuyên xem về tiền kiếp. Tôi hơi ngạc nhiên, nhưng tôi hiểu sự tò mò của Catherine và nhu cầu của cô muốn có thêm tin tức xác nhận điều cô đã trải nghiệm. Tôi mừng là cô đã có niềm tin để làm việc này.

Catherine mới nghe nói về Iris qua một người bạn. Cô đã gọi tôi lấy hẹn, mà không nói gì với Iris về bất cứ cái gì đã diễn ra tại phòng mạch của tôi.

Iris chỉ hỏi cô về ngày tháng, giờ sinh và nơi sinh của Catherine. Từ đó , Iris giải nghĩa cho cô, cô phải xây dựng một cái vòng chiêm tinh, trùng hợp với năng khiếu trực giác của Iris, làm cho cô có thể thấy rõ chi tiết từ những tiền kiếp của Catherine.

Đây là kinh nghiệm đầu tiên với một bà đồng và cô thực ra không biết mong muốn điều gì. Trước sự ngạc nhiên của cô, Iris đã công nhận giá trị hầu hết những gì Catherine đã khám phá ra trong thôi miên.

Iris từ từ làm tâm trạng chính bà thay đổi bằng cách nói và lập ký hiệu trên một đồ thị chiêm tinh được xây dựng nhanh chóng. Ít phút sau khi bà đã đi vào trạng thái này, Iris với tay tới cổ họng của bà và báo rằng bà đã bị bóp cổ và bị cắt cổ ở kiếp trước. Việc cắt cổ này xẩy ra vào thời chiến, và Iris có thể nhìn thấy những ngọn lửa và sự tàn phá trong làng nhiều thế kỷ trước. Bà nói là Catherine là một người đàn ông trẻ vào lúc chết.

Cặp mắt của Iris dường như đờ đẫn khi bà tiếp tục mô tả Catherine là một nam nhân trẻ mặc đồng phục thủy quân với quần đen ngắn và giầy có những cái khóa kỳ quặc. Đột nhiên Iris nắm lấy tay trái bà và cảm thấy đau nhói, kêu lên là vật gì sắc đâm vào gây thương tật, để lại một vết sẹo vĩnh viễn. Có những trận thủy chiến lớn, diễn ra ở ngoài bờ biển Anh Quốc. Bà tiếp tục mô tả cuộc đời thủy thủ.

Iris mô tả nhiều quãng đời nữa trong những tiền kiếp. Có một kiếp sống ngắn ngủi tại Ba Lê, nơi đây Catherine là một đứa con trai và chết yểu trong nghèo khổ. Một lần khác cô là một người đàn bà Mỹ da đỏ ở bờ biển tây nam Florida. Trong kiếp này, cô là một bà lang chân đất. Cô da sậm và có cặp mắt kỳ cục. Cô xức dầu vào vết thương và cho dược thảo, và cô rất tâm linh. Cô thích đeo nữ trang bằng ngọc xanh, nữ trang mầu da trời, có hạt ngọc đỏ quấn vào.

Ở một kiếp khác, Catherine là một người Tây Ban Nha làm gái mãi dâm. Tên cô bắt đầu bằng chữ L. Cô sống với một người đàn ông già.

Trong một kiếp khác cô là con gái không chính thức của một người cha giàu có, có nhiều chức tước. Iris trông thấy gia huy trên những cốc lớn trong ngôi nhà lớn. Bà nói Catherine rất công bằng và có những ngón tay dài. Cô chơi đàn hạc. Đám cưới của cô được tổ chức. Catherine yêu thú vật nhất là ngựa, và cô đối xứ với súc vật tốt hơn những người chung quanh cô.

Trong một quãng đời ngắn cô là một đứa con trai Ma Rốc chết vì bệnh trong lúc còn nhỏ. Một lần cô sống tại Haiti, nói thổ ngữ và tham gia vào thực hành quỷ thuật.

Trong một kiếp xa xưa, cô là một người Ai Cập và tham gia vào những nghi thức chôn cất của văn hóa đó. Cô là một phụ nữ có tóc bện lại.

Cô có một vài kiếp sống tại Pháp và Ý. Trong một kiếp cô sống tại Florence và tham gia tôn giáo. Sau này cô di chuyển về Thụy Sĩ, nơi đây cô đã vào một tu viện. Cô là phụ nữ và có hai đứa con trai. Cô rất thích vàng và điêu khắc vàng, và cô đeo một cái thánh giá vàng. Ở Pháp, cô bị bỏ tù ở một chỗ lạnh lẽo và tối tăm.

Trong một kiếp khác, Iris thấy Catherine là đàn ông trong bộ đồng phục đỏ, liên quan đến ngựa và lính. Bộ đồng phục đỏ và vàng, có lẽ là người Nga. Tuy trong một kiếp khác cô là một nô lệ Nubian ở Ai Cập thời cổ. Có lúc, cô bị bắt và bị bỏ tù. Trong một kiếp khác, Catherine là một đàn ông ở Nhật, liên can đến sách vở và dạy học, rất uyên bác. Cô làm việc với các trường học và sống đến già.

Và cuối cùng, có một kiếp mới đây là một người lính Đức bị giết trong trận chiến.

Tôi say mê bởi những chi tiết trung thực về những biến cố ở tiền kiếp do Iris mô tả. Sự tương đồng với ký ức riêng của Catherine trong lúc thôi miên lùi về dĩ vãng thật đáng chú ý - Tay của Christian bị thương trong trận hải chiến và sự miêu tả quần áo, giầy ; cuộc đời của Louisa là một gái mãi dâm Tây Ban Nha; Aronda và việc mai táng Ai Cập; Johan , tên cướp trẻ tuổi hóa thân trước đây của Stuart cắt cổ trong khi làng của Stuart bị cháy.; Eric, người phi công Đức bị kết tội, và vân vân ...

Cũng có những sự tương đồng với kiếp sông hiện tại của Catherine. Thí dụ như, Catherine thích nữ trang ngọc xanh, nhất là mầu xanh da trời. Cô không đeo gì trong khi đi xem bói với Iris. Cô luôn luôn yêu súc vật, nhất là ngựa và mèo, cô cảm thấy an toàn với chúng hơn là người. Và nếu cô có thể chọn một nơi trên thế giới này để tham quan, nơi đó phải là Florence.

Tôi không thể gọi kinh nghiệm này là một thử nghiệm khoa học có giá trị. Tôi không có cách nào để kiểm chứng những sự thay đổi. Nhưng việc đã xẩy ra, và tôi nghĩ rằng nó rất quan trọng để nêu lên tại đây.

Tôi không chắc chắn cái gì đã xẩy ra ngày hôm đó. Có lẽ Iris bằng vô thức đã sử dụng ngoại cảm và "đọc" được tâm trí Catherine, vì những tiền kiếp đã sẵn có trong tiềm thức của Catherine. Hay có lẽ Iris đã thực sự nhận rõ được thông tin tiền kiếp bằng việc sử dụng khả năng tâm linh. Tuy nhiên điều đó đã xẩy ra, cả hai đã có cùng thông tin bằng những phương tiện khác nhau. Cái mà Catherine tới được qua thôi miên lùi về dĩ vàng thì Iris tới được qua kênh tâm linh.

Rất ít người có thể làm được như Iris làm. Nhiều người tự gọi mình là những nhà tâm linh chỉ lợi dụng sự sợ hãi của con người cũng như sự tò mò của họ về những cái không biết. Ngày nay, "những kẻ giả mạo tâm linh" và bịp bợm "tâm linh" dường như không còn gặp khó khăn nữa. Sự phổ biến rộng rãi những cuốn như Out On A Limb (Chơi Vơi) của Shirley Mac-Laine đã sinh ra một dòng "những ông đồng bà cốt" mới. Nhiều người lang thang đây đó, quảng cáo sự hiện diện của họ tại địa phương, và ngồi "đồng" nói với cử tọa mê tín và hãi hùng những lời nói tầm thường như " nếu bạn không hòa hợp với thiên nhiên, thiên nhiên sẽ không hòa hợp với bạn" Những lời tuyên bố này thường được phát ra bằng một giọng khác hẳn với giọng của "ông đồng bà cốt" , thường có vẻ có một giọng xa lạ nào đó. Những lời nhắn nhủ mơ hồ và có thể áp dụng cho nhiều người khác nhau. Thường thường những lời nhắn nhủ chủ yếu là đề cập đến những khía cạnh tinh thần, rất khó đánh giá. Quan trọng là loại bỏ cái sai ra khỏi cái thật để hoạt vi hoạt động không bị mất tín nhiệm. Những khoa học gia nghiên cứu hành vi chân chính cần làm công việc quan trọng này. Những nhà tâm thần học cần làm những nhận định chẩn đoán, để loại trừ bệnh tâm thần, giả ốm (giả mạo), và những khuynh hướng lừa đảo kỳ quái. Những nhà thống kê, tâm lý học và các nhà vật lý cũng rất quan trọng cho những đánh giá này và cho sự thử nghiệm thêm nữa.

Những bước đi dài đầy quan trọng sắp được thực hiện trong lĩnh vực này sẽ được làm bằng phương pháp khoa học. Trong khoa học, môn thôi miên là giả định mở đầu về một loạt quan sát, bước đầu tạo ra trước cách giải thích các hiện tượng. Từ đó môn thôi miên phải được thử nghiệm dưới những điều kiện có kiểm soát. Kết quả của những cuộc thử nghiệm này phải được chứng minh và được tái tạo trước khi một lý thuyết có thể được hình thành. Một khi các khoa học gia có được cái họ nghĩ là lý thuyết đúng, lý thuyết này phải được thử nghiệm nhiều lần bởi những nhà nghiên cứu khác, và kết quả phải giống nhau.

Những nghiên cứu khoa học chi tiết có thể chấp nhận được của Bác Sĩ Joseph B Rhine tại Đại Học Duke, và của Bác Sĩ Ian Stevenson tại Đại Học Virginia, Viện tâm Thần, của Bác Sĩ Gertrude Schneidler tại Trường Đại Học Thành Phố New York, và của nhiều nhà nghiên cứu khác chứng tỏ việc này có thể làm được.

***

CHƯƠNG MƯỜI SÁU

Gần bốn năm đã qua đi từ khi Catherine và tôi chia sẻ kinh nghiệm không thể tưởng tượng này đã thay đổi sâu xa cả hai chúng tôi.

Thảng hoặc cô ghé qua phòng mạch để chào tôi hoặc bàn luận về một vấn đề của cô. Cô không bao giờ còn có nhu cầu hay ham muốn thôi miên lùi về dĩ vãng nữa, cũng không đề cập đến triêu chứng hoặc tìm ra những người mới trong đời cô có thể liên quan đến cô trong quá khứ ra sao. Công việc của chúng tôi đã làm xong. Catherine bây giờ hoàn toàn tự do và tận hưởng niềm vui của đời sống, không còn bị phá hoại bởi triệu chứng bệnh tật. Cô đã tìm thấy ý nghĩa của hạnh phúc và sự thỏa mãn mà cô không bao giờ nghĩ rằng là có thể có được. Cô không còn sợ bệnh tật hay sợ chết. Đời sống có ý nghĩa và mục đích bây giờ với cô là ổn định và hòa hợp với chính mình. Cô tỏa chiếu một tâm hồn thanh thản mà nhiều người mong ước nhưng chỉ một số ít đạt được. Cô cảm thấy tinh thần nhiều hơn. Với Catherine, những gì đã xẩy ra hoàn toàn rất thật. Cô không nghi ngờ gì tính chân thực của một việc gì trong đó, và cô thừa nhận tất cả điều đó là một phần không thể thiếu được của cô. Cô không quan tâm đến việc theo đuổi nghiên cứu hiện tượng tâm linh khi nghĩ rằng cô "biết" *ở* mức độ nào đó không thể học hỏi chỉ từ sách vở hay những bản thuyết trình. Những người sắp chết hay gia đình có thân nhân sắp chết thường tìm đến cô. Họ dường như bị cô lôi cuốn. Cô ngồi và nói chuyện với họ, và họ cảm thấy dễ chịu hơn.

Đời sống của tôi hầu như cũng thay đổi một cách tích cực như Catherine. Tôi có khả năng trực giác hơn, nhận biết hơn về những phần ẩn dấu hay bí mật của các bệnh nhân, đồng nghiệp và bạn hữu của tôi. Tôi dường như biết nhiều về họ, dù trước đây tôi cũng có biết. Những giá trị và mục đích cuộc sống của tôi đã chuyển trọng tâm sang hướng nhân văn hơn, ít tích lũy hơn. Các nhà tâm linh, ông đồng bà cốt, các thầy lang, và những người khác xuất hiện trong đời tôi thường xuyên gia tăng, và tôi bắt đầu đánh giá khả năng của họ một cách có hệ thống. Catherine cũng phát triển cùng với tôi. Cô trở nên rất khéo léo đặc biệt trong việc cố vấn về vấn đề tử và cận tử, và bây giờ cô chỉ huy nhóm hỗ trợ các bệnh nhân sắp chết về bệnh AIDS.

Tôi bắt đầu thiền định, một thứ gì đó, cho đến mới đây, tôi tưởng chỉ có người Ấn Giáo và những người ở California tu tập. Những bài học do Catherine truyền đạt đã trở nên một phần ý thức trong đời sống hàng ngày của tôi. Nhớ đến ý nghĩa sâu xa hơn về đời sống và về cái chết là một phần tự nhiên của sự sống, tôi đã trở nên kiên nhẫn hơn, mạnh mẽ hơn, và thương yêu nhiều hơn. Tôi cũng cảm thấy trách nhiệm nhiều hơn về những hành động của tôi, sự tiêu cực cũng như cao thượng. Tôi biết sẽ phải trả giá. Cái gì trở thành thói quen sẽ biến đổi chính mình thành người khác (gieo gì gặt nấy).

Tôi vẫn còn viết những bài khoa học, thuyết giảng tại các cuộc họp chuyên nghiệp và trông nom Viện Tâm Thần. Nhưng bây giờ tôi đứng giữa hai thế giới: một thế giới hiện tượng của năm giác quan, tượng trưng bởi thân xác và nhu cầu vật chất ;và thế giới vĩ đại hơn của những bình diện phi vật chất, tượng trưng bởi linh hồn và tâm linh. Tôi biết rằng những thế giới này kết nối với nhau, và tất cả là năng lượng. Tuy chúng thường có vẻ rất xa nhau. Công

việc của tôi là liên kết các thế giới, chứng minh bằng tài liệu một cách thận trọng và khoa học tính đồng nhất của các thế giới ấy.

Gia đình tôi hưng thịnh. Carole và Amy hóa ra là có khả năng tâm linh cao hơn mức thường, và chúng tôi vui đùa khuyến khích sự phát triển hơn nữa về những kỹ năng này. Jordan trở thành một thiếu niên mạnh mẽ và uy tín, một nhà lãnh đạo tự nhiên. Cuối cùng tôi trở thành ít nghiêm nghị hơn. Và đôi khi tôi có những giấc mơ bất thường.

Trong thời gian vài tháng sau buổi thôi miên cuối cùng của Catherine, một khuynh hướng khác thường xuất hiện trong lúc tôi ngủ. Đôi khi tôi có một giấc mơ sống động, trong đó tôi hoặc đang nghe một bài giảng hoặc đặt câu hỏi cho thuyết trình viên. Thầy trong giấc mơ tên là Philo. Khi tỉnh dạy, đôi khi tôi nhớ được một số tư liệu đã được bàn thảo và ghi nhanh lại. Tôi kèm theo đây một vài thí dụ. Đầu tiên là một bài thuyết trình, và tôi nhận ra ảnh hưởng của các thông điệp từ các Bậc Thầy.

"... Trí tuệ được hoàn tất rất chậm. Đó là vì kiến thức trí tuệ, dễ dàng đạt được, phải biến đổi thành kiến thức 'xúc cảm', hay tiềm thức. Một khi được biến đổi, dấu ấn đó không phai mờ. Thực hành ứng xử là chất xúc tác cần thiết của phản ứng này. Không hành động, khái niệm này sẽ tàn úa và phai mờ. Có kiến thức về mặt lý thuyết mà không có sự áp dụng thực tiễn thì không đủ.

"Ngày nay quân bình và hòa hợp bị sao lãng, tuy vậy chúng là nền móng của sự thông thái. Mọi thứ đã bị làm thái quá. Con người quá nặng cân vì họ ăn thái quá. Những người chạy để rèn luyện thân thể bỏ bê những khía cạnh của chính họ và những người khác vì họ chạy thái quá. Con người dường như xấu thái quá. Họ uống quá nhiều, hút thuốc quá nhiều, chè chén quá nhiều (hay quá ít) , nói quá nhiều mà không có nội dung, lo lắng quá nhiều. Có quá nhiều suy nghĩ tương phản. Quá tả hoặc quá hữu. Đó không phải là cung cách của thiên nhiên.

"Trong thiên nhiên có sự quân bình. Muông thú phá hoại với số lượng nhỏ. Hệ thống sinh thái không bị loại bỏ ồ ạt. Cây cối bị thiêu đốt và rồi lại mọc. Các nguồn gốc dinh dưỡng bị hạ xuống và rồi lại được làm đầy. Hoa thì có lợi ích, trái cây thì được ăn, và rễ được gìn giữ.

"Nhân loại không học về quân bình, cứ đơn độc thực hành. Quân bình bị hướng dẫn bởi tham lam và khát vọng, bị lèo lái bởi sợ hãi. Theo con đường này, cuối cùng nhân loại sẽ tự hủy hoại chính mình. Nhưng thiên nhiên sẽ sống sót; ít nhất là cây cối.

"Hạnh phúc thực ra gốc rễ ở bình dị. Khuynh hướng thái quá trong tư tưởng và hành động giảm thiểu hạnh phúc. Thái quá làm lu mờ các giá trị căn bản. Người mộ đạo bảo chúng ta rằng hạnh phúc là kết quả làm tràn đầy tim ta bằng tình thương yêu của niềm tin và hy vọng, của việc thực hành lòng nhân từ và chia sẻ lòng tốt. Những thứ đó thật rất đúng. Có những thái độ này, quân bình và hòa hợp thường sẽ đến. Nói chung đây là tình trạng của thể sống. Trong những ngày này, chúng là tình trạng thay đổi của ý thức. Dường như thể là nhân loại không ở trong tình trạng tự nhiên của nó trong khi ở trên trái đất. Nó phải tiến tới

một tình trạng thay đổi nhằm chứa đầy tình thương yêu, nhân từ và bình dị, để cảm thấy trong sạch, để loại bỏ sự sợ hãi thâm căn cố đế của nó.

"Làm sao ta tiến tới trạng thái thay đổi này, hệ thống giá trị khác này? Và một khi ta tiến tới, làm sao ta có thể giữ vững nó được? Câu trả lời dường như đơn giản. Nó là mẫu số chung của hết thẩy tôn giáo. Nhân loại là bất tử, và cái chúng ta đang làm bây giờ là học những bài học của chúng ta. Chúng ta đều ở trong trường học. Thật quá đơn giản nếu bạn tin vào sự bất tử.

"Nếu một phần của nhân loại là bất diệt, và có nhiều bằng chứng và lịch sử để nghĩ như vậy, thì tại sao chúng ta lại làm những điều xấu xa cho chúng ta? Tại sao chúng ta giẫm lên người khác vì "lợi lộc" cá nhân khi thực tế là chúng ta đang làm bài hỏng? Rốt cuộc chúng ta dường như đều đang đi tới cùng một chỗ mặc dù ở tốc độ khác nhau. Không ai vĩ đại hơn ai.

"Hãy xem xét những bài học. Về mặt trí tuệ câu trả lời luôn luôn đã ở đấy, sự cần thiết phải biến thành hiện thực, bằng kinh nghiệm, làm cho tiềm thức in dấu vĩnh viễn bằng cách "xúc cảm hóa" và thực hành quan niệm này, là chìa khóa. Chỉ nhớ đến việc nghe thuyết giảng giáo lý cũng không đủ tốt. Lời nói cửa miệng mà không có cách ứng xử chẳng có giá trị gì. Đọc hay nói về tình thương yêu, nhân từ và niềm tin thì dễ. Nhưng để làm điều đó, cảm thấy điều đó hầu như đòi hỏi một trạng thái thay đổi ý thức. Không phải trạng thái tạm thời gây ra bởi ma túy, rượu, hay xúc cảm bất ngờ. Đạt tới trạng thái lâu bền được tiến tới bằng kiến thức và hiểu biết. Nó được hỗ trợ bởi cách ứng xử trần thế, bởi hành động và hành vi, bởi tu tập. Lấy một thứ gì gần như huyền bí và biến đổi nó thành thói quen hàng ngày bởi rèn tập.

"Hãy hiểu rằng không ai vĩ đại hơn ai. Hãy cảm thấy điều đó. Hãy tập giúp người khác. Tất cả chúng ta đều đang chèo cùng một con thuyền. Nếu chúng ta không hòa hợp với nhau, thế đứng của chúng ta sẽ bị lẻ loi vô cùng".

"Vào một đêm khác, trong một giấc mơ khác, tôi đang hỏi câu. "Làm sao ông lại nói rằng tất cả đều bình đẳng, thế mà những mâu thuẫn rõ ràng quất vào mặt chúng ta: sự khác nhau vô tận về đức hạnh, sự điều độ, tài chính, quyền hành, khả năng và tài năng, thông minh, khả năng tính toán?"

Câu trả lời là một ẩn dụ. "Như thể là có một hạt kim cương lớn sẽ được tìm thấy ở mỗi người. Hãy hình dung viên kim cương ấy dài một foot (phút, 0.3048m). Viên kim cương ấy có một ngàn mặt, nhưng những mặt này đều bị đất và hắc ín phủ kín. Công việc của linh hồn là làm sạch từng mặt cho đến khi bề mặt sáng chói và có thể phản chiếu ánh cầu vồng nhiều mầu.

"Bây giờ, một số người đã làm sạch nhiều mặt và phát ra tia sáng rạng rỡ. Những người khác chỉ làm sạch được một số ít mặt; chúng không lấp lánh. Tuy nhiên, dưới bụi bậm, mỗi người vẫn có trong họ viên kim cương lấp lánh có ngàn mặt phát sáng. Viên kim cương này hoàn hảo, không một tỳ vết. Cái khác biệt duy nhất của mỗi người là số mặt đã được làm sạch, chứ mỗi viên kim cương đều giống nhau, và mỗi viên đều hoàn hảo.

"Khi tất cả các mặt đều được làm sạch và phát ra quang phổ, viên kim cương trở về với năng lượng tinh khiết mà nó vốn có. Những tia sáng vẫn tiếp tục. Như thể là tiến trình này làm cho viên kim cương bị đảo ngược, tất cả áp lực đều được giải thoát. Năng lượng tinh khiết hiện hữu trong cầu vồng ánh sáng, và những tia sáng có ý thức và kiến thức.

"Và tất cả những viên kim cương đều hoàn hảo"

Đôi khi những câu hỏi thì phức tạp và những câu trả lời lại đơn giản.

"Tôi sẽ phải làm gì?" Tôi đang hỏi trong một giấc mơ. "Tôi biết tôi có thể trị bệnh và chữa chạy cho người bị đau. Quá nhiều người đến với tôi, vượt quá mức tôi có thể điều hành. Tôi quá mệt. Tuy nhiên tôi có thể nói không khi họ rất cần và tôi có thể giúp họ không? Có quyền nói ,"Không đủ rồi" không?

" Vai trò của bạn không phải là người cứu đắm", đó là câu trả lời.

Thí dụ cuối cùng tôi kể ra là một thông điệp gửi đến các bác sĩ tâm thần. Tôi tỉnh dạy vào khoảng sáu giờ sáng sau một giấc mơ, trong giấc mơ này, tôi được thuyết trình cho một cử tọa đông đảo các chuyên gia tâm thần học.

"Trong việc chạy đua vào việc nội khoa hóa bệnh tâm thần, điều quan trọng là chúng ta không bỏ những giáo huấn truyền thống mặc dù đôi khi mơ hồ trong nghề nghiệp của chúng ta. Chúng ta là những người vẫn nói với bệnh nhân một cách kiên nhẫn và bằng lòng nhân từ. Chúng ta vẫn bỏ thì giờ làm việc ấy. Chúng tôi đẩy mạnh quan niệm hiểu biết về bệnh, cách chữa bệnh bằng hiểu biết và sự khám phá đầy thuyết phục về sự tự biết mình, hơn là chỉ với những tia laser. Chúng ta vẫn sử dụng niềm hy vọng để chữa trị.

Trong ngày nay, những ngành y khoa khác thấy những phương pháp truyền thống về việc chữa trị, quá không hiệu quả, mất thì giờ và vô căn cứ. Họ thích kỹ thuật hơn là nói chuyện, thay máu bằng máy tính hơn là cấu trúc cá nhân thầy thuốc - bệnh nhân, những cái đó giúp bệnh nhân khỏi bệnh và làm thỏa mãn bác sĩ. Những phương pháp đáng hài lòng về mặt cá nhân có lý tưởng và đạo đức về y khoa không còn đứng vững trước những phương pháp kinh tế, có năng xuất, có tính biệt lập và phá hoại. Kết quả là các đồng nghiệp của chúng ta cảm thấy ngày càng bị cô lập và thất vọng. Bệnh nhân cảm thấy bị xô đẩy và trống rỗng, không được săn sóc.

Chúng ta nên tránh bị mê hoặc bởi kỹ thuật cao. Đúng hơn, chúng ta nên có vai trò kiểu mẫu cho các đồng nghiệp. Chúng ta phải có cách biểu thị lòng kiên nhẫn, hiểu biết và tình thương để giúp cả hai bệnh nhân và thầy thuốc. Bỏ nhiều thì giờ hơn để nói chuyện, dạy dỗ và, khơi dậy niềm hy vọng và lòng mong muốn khỏi bệnh - những đức tính phần nửa bị bỏ quên này của các thầy thuốc với tư cách là người chữa bệnh - những thứ này luôn luôn phải được chính chúng ta sử dụng và làm gương cho các thầy thuốc đồng nghiệp.

"Kỹ thuật cao thật tuyệt vời trong nghiên cứu và thúc đẩy sự hiệu biết về ốm đau và bệnh tật của con người. Nó có thể là một công cụ chữa bệnh vô giá, nhưng nó không bao giờ có

thể thay thế được những đặc tính cá nhân cố hữu và các phương pháp của một thầy thuốc chân chính. Chữa bệnh tâm thần có thể là một chuyên khoa cao quý nhất trong các chuyên môn y khoa. Chúng ta là những thầy giáo. Chúng ta không nên bỏ vai trò này vì lợi ích trong quá trình hấp thụ, nhất là không phải lúc này".

"Tôi vẫn còn những giấc mơ như vậy, mặc dù chỉ một đôi khi. Thường thường trong lúc trầm ngâm, hay đôi khi trong lúc lái xe trên xa lộ cao tốc, hay cả lúc mơ màng ban ngày, những câu, những tư tưởng và ảo giác bật ra trong tâm trí tôi. Những cái này thường khác hẳn cách suy nghĩ thường lệ có ý thức hay hình thành quan niệm của tôi. Chúng thường đến rất đúng lúc, và giải quyết những câu hỏi hay những vấn đề tôi đang có. Tôi dùng chúng trong việc chữa trị và trong đời sống hàng ngày. Tôi coi những hiện tượng này là sự mở rộng khả năng trực giác của tôi, và tôi phấn khởi bởi chúng. Với tôi, chúng là những dấu hiệu là tôi đi đúng hướng, dù rằng tôi còn con đường dài phải đi.

Tôi nghe theo những giấc mơ và trực giác của tôi. Khi tôi nghe theo sự việc dường như suông sẻ. Khi tôi không nghe theo, một cái gì đó luôn chệch choạc.

Tôi vẫn cảm thấy các Bậc Thầy ở chung quanh tôi. Tôi không biết chắc chắn liệu những giấc mơ và trực giác của tôi có bị ảnh hưởng bởi các ngài không, nhưng tôi nghi là vậy.

***

PHẦN KẾT

Cuốn sách này được hoàn thành, nhưng câu chuyện tiếp tục. Catherine hết bệnh, không có triệu chứng căn nguyên nào trở lại. Tôi rất thận trọng về thôi miên lùi về dĩ vãng với những bệnh nhân khác. Tôi đi theo nhóm bệnh nhân có triệu chứng đặc biệt hay nhóm khó điều trị đối với cách điều trị khác, theo khả năng dễ dàng thôi miên, theo sự cởi mở của bệnh nhân đối với phương pháp này, và theo về phần tôi cảm nghĩ trực giác là con đường mà tôi chọn. Từ Catherine, tôi đã thực hiện rất chi tiết những cuộc thôi miên lùi về nhiều kiếp với nhiều bệnh nhân. Không một người nào trong số này bị loạn tinh thần, bị ảo giác hay có nhiều cá tính. Tất cả đều khá hẳn lên.

Mười hai bệnh nhân có tiểu sử và cá tính khác hẳn nhau. Một bà nội trợ người Do Thái ở Miami Beach nhớ rõ bà đã bị hiếp bởi một toán lính La Mã ở Palestine ít lâu sau cái chết của Jesus. Bà cai quản một nhà chứa ở thế kỷ thứ mười chín tại New Orleans, sống trong một tu viện ở Pháp vào thời Trung Cổ, và có một đời sống khó khăn là người Nhật. Bà là người duy nhất trong số các bệnh nhân trừ Catherine đã có thể truyền đạt các thông điệp trở lại từ trạng thái giữa bên này bên kia. Thông điệp của bà cực kỳ tâm linh. Bà cũng biết những sự việc và sự kiện về quá khứ của tôi. Bà còn có khả năng đoán đúng các sự kiện tương lai. Những thông điệp này bắt nguồn từ một thần linh đặc biệt, và hiện nay tôi đang thận trọng sưu tập những buổi thôi miên với bà. Tôi vẫn là một khoa học gia. Tất cả những tài liệu của bà phải được nghiên cứu kỹ lưỡng, đánh giá và công nhận có giá trị.

Những bệnh nhân khác không thể nhớ lại nhiều ở bên kia lúc chết, rời bỏ thân xác, và lơ lửng trôi đến ánh sáng chói. Không một ai có thể truyền đạt lại thông điệp hay tư tưởng cho tôi. Nhưng tất cả đều có ký ức sống động về tiền kiếp. Một người buôn bán cổ phần tài giỏi có một cuộc sống khá giả nhưng buồn chán ở Victorian Anh Quốc. Một nghệ sĩ bị hành hạ trong thời kỳ dị giáo ở Tây Ban Nha. Một chủ nhà hàng ăn không thể lái xe qua cầu hay qua hầm vì nhớ lại đã bị chôn sống trong nền văn minh Cận Đông. Một thầy thuốc trẻ nhớ lại chấn thương tại biển cả, khi ông ta là cướp biển. Một ủy viên ban quan trị đài truyền hình bị hành hạ sáu trăm năm trước tại Florence. Danh sách các bệnh nhân tiếp tục.

Những người này vẫn nhớ được những kiếp sống khác. Các triệu chứng được giải quyết khi những kiếp sống được phơi bầy. Bây giờ mỗi người tin chắc mình đã sống trước đây và sẽ sống nữa. Sự sợ hãi về cái chết của họ giảm thiểu.

Không nhất thiết là mọi người phải chữa bệnh bằng thôi miên lùi về dĩ vãng hay đi gặp các ông đồng bà cốt hay cả đến thiền hành. Những ai có những triệu chứng bất lực hay khó chịu có thể quyết định làm như vậy. Phần còn lại, cởi mở là nhiệm vụ quan trọng nhất. Hãy hiểu rằng đời sống còn nhiều hơn những cái mắt nhìn thấy. Đời sống vượt qua năm giác quan của chúng ta. Hãy tiếp nhận kiến thức mới và kinh nghiệm mới. "Nhiệm vụ của chúng ta là học, trở thành thánh thiện nhờ kiến thức."

Tôi không còn quan ngại về tác động của cuốn sách này tới nghề nghiệp của tôi. Tin tức mà tôi chia sẻ quan trọng nhiều hơn, và nếu được chú ý, thì sẽ lợi ích nhiều cho thế giới hơn bất cứ thứ gì tôi có thể làm được trên cơ sở cá nhân trong phòng mạch của tôi.

Tôi hy vọng rằng bạn sẽ được giúp đỡ bởi những gì bạn đã đọc tại đây, là sự sợ hãi của chính bạn về cái chết đã được giảm thiểu, và những thông điệp hiến dâng cho bạn ý nghĩa thực sự về sự sống sẽ giải thoát bạn để bạn bắt đầu sống với ý nghĩa đầy đủ nhất, tìm được hòa hợp và an lạc nội tâm và đem tình thương yêu đến người đồng loại.

***

VỀ TÁC GIẢ

Sau khi tốt nghiệp Đại Học ở cấp độ II tại Đại Học Columbia và nhận bằng y khoa tại Trường Y Khoa Đại Học Yale, Bác Sĩ Brian L.Weiss, thực tập nội trú tại Trung Tâm Y Khoa Bellevue của Đại Học Nữu Ước và trở thành bác sĩ nội trú, Khoa Tâm Thần thuộc Trường Đại Học Y Khoa Yale. Hiện nay, Bác Sĩ Weiss là chủ nhiệm Khoa Tâm Thần tại Trung Tâm Y Khoa Mount Sinai ở Miami Beach, Florida, và là phó giáo sư, Khoa Tâm Thần tại Trường Y Khoa Đại Học Miami. Ông chuyên nghiên cứu và điều trị các trạng thái buồn phiền và lo âu, mất ngủ, rối loạn vì lạm dụng ma túy, bệnh Alzheimer (mất trí nhớ), và cấu trúc hóa chất tại não bộ.

Là một nhà chữa bệnh tâm lý truyền thống, Bác sĩ Brian Weiss sửng sốt và hoài nghi khi một trong những bệnh nhân của ông bắt đầu nhớ lại những chấn thương ở tiền kiếp mà nó dường như là chìa khóa của những cơn ác mộng và lo âu tái diễn. Tuy nhiên sự hoài nghi của ông đã bị xói mòn khi cô bắt đầu gửi những thông điệp "từ không gian giữa các kiếp sống" chứa đựng những tiết lộ rõ rệt về gia đình Bác Sĩ Weiss và đứa con trai của ông bị chết. Sử dụng cách chữa trị tiền kiếp, ông đã có khả năng chữa khỏi người bệnh và bắt tay vào một giai đoạn mới có ý nghĩa hơn trong nghề nghiệp của mình.

NHẬN XÉT CỦA MỘT SỐ NHÀ TRÍ THỨC

"Một tác phẩm thật đẹp gây suy nghĩ đã phá vỡ hàng rào của việc chữa trị tâm lý thông thường, trình bày cách điều trị mới và rất hiệu quả. Những ai trong nghề nghiệp chữa bệnh tâm thần phải coi trọng tác phẩm này" -- *Edith Flore, Tiến sĩ, tâm lý điều trị và tác giả cuốn Bạn Đã Ở Đây Trước Kia.*

Tác phẩm này tổng hợp bác sĩ tâm thần học với các huyền bí, tìm hiểu chân lý tối hậu, và hứa hẹn luân hồi trực tiếp. Đọc tác phẩm giống như đọc cuốn tiểu thuyết có sức thu hút khiến tôi không thể rời tay. -- *Harry Prosen, Bác Sĩ, Giáo sư và Giám Đốc Viện Tâm Thần Học và Khoa học về Bệnh Tâm Thần, Đại Học Y Wisconsin*

"Một lai lịch bệnh sử say mê đã chứng minh sự hiệu quả cách chữa trị tiền kiếp. Tác phẩm này sẽ mở ra cánh cửa cho nhiều người chưa bao giờ suy xét giá trị của luân hồi. -- *Richard Sutphen, tác giả cuốn Tiền Kiếp, Tình Thương Tương Lai và Bạn Lại Tái Sinh Để Chung Sống.*

"Bác Sĩ Weiss sát nhập những khái niệm của tâm lý trị liệu truyền thống với sự thám hiểm cái vô thức tinh thần của bệnh nhân. Quan điểm của tôi và người khác chẳng bao giờ giống nhau". -- *Joel Rubinstein, Bác Sĩ, nguyên giảng viên tâm thần học tại Trường Y Khoa Harvard, hiện nay có phòng mạch tư.*

"Một khám phá được viết rất hay, và gây suy nghĩ, lý thú về cách chữa trị tiền kiếp dựa vào cách ứng xử hiện tại. Bạn không thể bỏ qua mà không thông cảm với những kết luận của Bác Sĩ Weiss. -- *Andrew E. Slaby, Bác Sĩ, Tiến Sĩ, Thạc Sĩ Sức Khỏe công cộng, Giám Đốc Y Khoa, Bệnh Viện Fair Oaks.*

"Một câu chuyện xúc cảm sâu xa về sự tỉnh thức bất ngờ của một con người. Đó là một tác phẩm rất can đảm mở cửa cho cuộc hôn nhân giữa khoa học và siêu hình học. Phải đọc để hiểu một thế giới đói khát tìm kiếm linh hồn". -- *Jeanne Avery, tác giả cuốn Chiêm Tinh Học và Tiền Kiếp của Bạn.*

***

Chia sẻ ebook: https://downloadsach.com

Follow us on Facebook: https://facebook.com/caphebuoitoi